

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC
.com

လိပ်ပြာရောင်နံ့သတို့သား

ရှင်ဖိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

လိပ်ပြာထောင်စုံ သတို့သား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၈၄၈၀၆၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၀၀၁၀၆၀၈

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး	-	၁၀၀/-
အုပ်ရေ	-	၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၁၈၁၉) ချစ်မင်းလှစာပေ
အမှတ်-၄၃/က၊မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု-မိတ္တီတို့ရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာ မျှော်လင့်ရေး
အမျိုးအမြောက်အမြား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပသားတို့၏ ပုဆိန်နိမ့် အစိုးပြစ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် များစွာယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အာက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မနိတ်နိမ့်စွာ ခွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

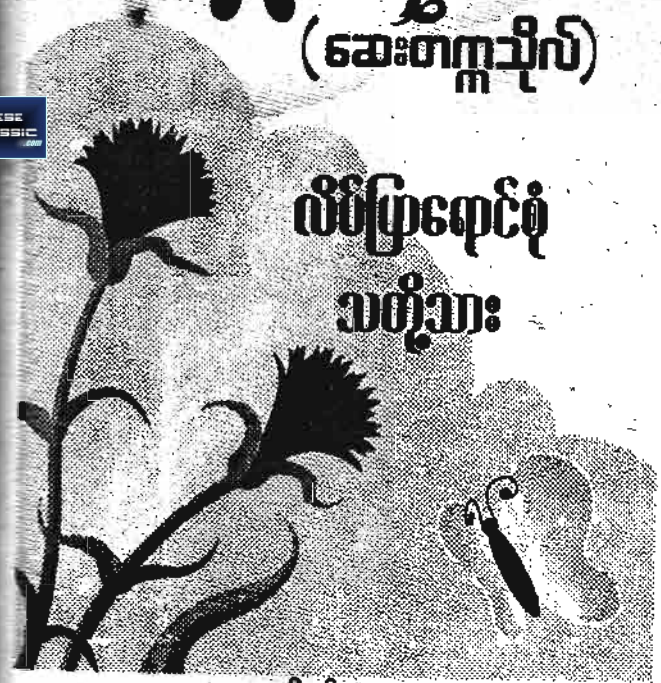
လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားကျင့်ပြုပုံများရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဓမ္မအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ခေတ်စံရွောက်ရေး
- မျိုးမျှော်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

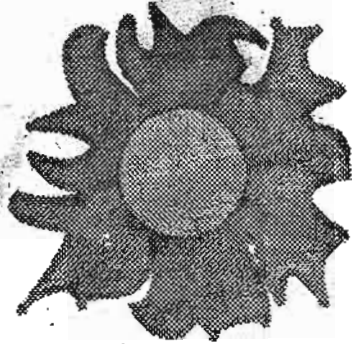
ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC

လိပ်ဖြူရောင်စုံ သတို့သား

ပီစဉ့်သူ
မောင်ကျော်သိင်
စေတနာစာပေ

နေကြာသည် အမေ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို လိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်လည်းညစ်၊ အမေ အမြဲဒီလို ပျာယာခတ်မှုကိုလည်း စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ရင်းကပဲ အမေ့စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်စားပြင်ဆင်နေရပြန်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အဖေ အမေကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ခဲ့ဘူးဘဲ မိဘ ဒါလုပ်ဆို လုပ်တတ်နေကျ အကျင့်ရှိသော နေကြာ အပါအဝင် ညီအစ်မတစ်တွေသည် ဒီနေ့လိုမျိုး မကြာခဏကြုံနေရကျမို့ သိပ်လည်း မထူးဆန်းတော့။ သိပ်လည်း စိတ်မလှုပ်ရှားတော့ပေမဲ့ အမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားစမြဲ။

တကယ်တော့ ဒီနေ့သွားရမည့်ပွဲသည် အဓိကအားဖြင့်တော့ မမမာ(ဂန္ဓာမာ)ကို အဓိက ပွဲထုတ်ရမည့်ပွဲပေမဲ့ အမေ့အဆိုအရ ...

“ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ သမီးတွေ သိပ်လှတယ်၊ သိပ်လှတယ်၊ ပြောပြောနေကြတဲ့ ဂုဏ်ကိုတော့ မဖျက်နဲ့၊ အများအပြင်မှာ လှပတင့်တယ်ပြီး အဆင့်မြင့်နေအောင် အားလုံးကတော့ ပြင်ဆင်ကြရမှာပဲ”

ဟူသောစကားအတိုင်း ကျန်သော နေကြားစကားပါ။
ခရမ်းပြား၊ ခတ္တာနှင့် ဇီဝေါတည်းဟူသည့် သမီးငါးယောက်လုံး
တပါ လှပတင့်တယ်နေအောင် ပြင်ဆင်ကြရသည်။

အိပ်ခန်းလေးခန်းပါ လုံးချင်းတိုက်အိမ်လေး အတွင်း
မှာတော့ မိန်းမပျိုခြောက်ယောက်နှင့် အမေတစ်ယောက် ပေါင်း
မိန်းမသား ခုနစ်ယောက်တို့၏ မိတ်ကပ်နံ့၊ သနပ်ခါးနံ့၊ ရေမွှေးနံ့
တို့ဖြင့် အနံ့ပေါင်းစုံ တထောင်းထောင်း ထနေပါသည်။

အပေဖြစ်သူကတော့ တိုက်ပုံ ပုဆိုးတို့ ဝတ်ပြီး
အိမ်ရှေ့မှာ သတင်းစာ ဂျာနယ်တွေ အပျင်းပြေ ထိုင်ဖတ်ပြီး
စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေပါသည်။

“ဦးမြတ်ကျော်ရေ ... ဦးမြတ်ကျော် ကားကို ဖုန်ရောသုတ်
ထားပြီးရဲ့လား။”

အမေက လှမ်းအော်လိုက်သေးသည်။ အမေက
ခေါင်းအသာဝဲကြည့်ရင်း ...

“မင်း အဲဒါမေးတာ ဆယ်ခါမကတော့ဘူး။ ကားအစုတ်
ဟာ ဖုန်ဘယ်လောက်သုတ်သုတ် ပိုပြီးကောင်းလာပါဦး
မလားကွာ။”

ဟု ခပ်အေးအေး လေသံဖြင့် ပြန်ချေပပါသည်။

“အို ... ကားက ကောင်းကောင်း စုတ်စုတ် အခုခေတ် မှာ
ကားတစ်စီး လူရိုသေ ရှင်ရိုသေရိုရင် တော်ပါပြီ ဆိုပြီး

တွယ်ကပ်ထားရတာ၊ ခုလို ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတော့ ကိုယ်
ပိုင်ကားက ပိုပြီးအသုံးဝင်တာပေါ့။ Taxi ကြီး ငှားသွား
ရတာနဲ့စာရင် ကိုယ်ပိုင်ဆန်နီလေးနဲ့ သွားရတာ ပိုရက်
ရှိတာပေါ့။ ရှင်က သမီးတွေချည်း မွေးထားတာလေ။
ကိုယ်သမီးတွေ ဂုဏ်ရှိအောင် ကားလေးတော့ သန့်အောင်
ပြင်ရမှာလေ။”

“ကဲ ... ပြီးရင်လည်း သွားကြမယ်၊ နဂိုရှိပြီးသားရပ်ဟာ
ထပ်ပြင်လည်း ပိုလှမလားပါဘူး။ အရှိ ... အရှိအတိုင်း
ပေါ့။”

“ဦးမြတ်ကျော်ဟာလေ ဘုကန့်လန့်ချည်းပဲ။”

အပေ ကားခေါင်းခန်းဝင် စက်နှိုးနေပြီမို့ အပေပါ
အိမ်သော့ပိတ်ရင်း ကားရှေ့ခန်းမှာ တံခါးဖွင့်ဝင်ထိုင်၊ သမီးချော
ခြောက်ယောက်တို့ကတော့ အမိုးပါသည့် ကားနောက်ခန်းမှာ
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ တက်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ညီအစ်မတစ်တွေ
ကိုယ်ပြင်တာ သူကြည့်၊ သူပြင်တာ ကိုယ်ကြည့်ရင်း ဝေဖန်ပြော
ဆိုကာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြပါသည်။

ညီအစ်မခြောက်ယောက်မှာ မမမာဟု ဧကကြာတို့
ခေါ်သော ဂန္ဓမာက အကြီးဆုံး အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ဖြစ်ကာ
ကျန်တဲ့ အစဉ်လိုက်တွေက တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်စီ အစီအရ
ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

စွမ်းမိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

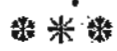
နေကြာက ဒုတိယသမီး ဖြစ်ပြီး မမမာနှင့်လည်း ပိုပြီးနီးစပ်ရင်းနီးသော ညီအစ်မတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ညီအစ်မ တွေပေမဲ့ တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်တွေမို့ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မမမာနှင့် နေကြာက အိပ်တော့လည်း တစ်ခန်း တည်း၊ နံပါတ်သုံး စကားဝါနဲ့ နံပါတ်လေး ခရမ်းပြာက တစ် ခန်း၊ နံပါတ်ငါး ခတ္တာနှင့် နံပါတ်ခြောက် ဝိဝေဝါက တစ်ခန်း အဲဒီလို ခွဲဝေပြီး အပေ အမေက စီစဉ်ပေးသလိုပဲ တစ်ခန်းတည်း ချင်း အတူတူနေကြရတဲ့ ညီအစ်မတွေက ပိုပြီးနီးစပ်နေတဲ့သဘော မှာ ရှိနေပါသည်။

နေကြာသည် ညီအစ်မထဲမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး ဖြစ်သော မမမာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို ကြည့်ရင်း ...

“ကိုမင်းရဲသွေး ဆိုတဲ့လူက မမမာကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမှာ သေချာပါတယ်၊ မမာ ဒီနေ့ ပိုလှနေတယ်” လို့ အားပေးစကား ပြောလိုက်မိသေးလေသည်။

ညီအစ်မ ခြောက်ယောက်တို့သည် အားလုံးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးစ လန်းဆန်းတက်ကြွသော အရွယ်တွေလည်း ဖြစ်သလို၊ ပခင်၏ မြင့်မားသော အရုပ်အမောင်းကို အမွေရကြခြင်း၊ မိခင်၏ အသားအရေ ဝင်းဝါစိုပြည်မှုကို ညီတူမျှတူ ပိုင်ဆိုင်ကြရခြင်း၊ မိခင်နှင့် ပခင်တို့၏ မျက်နှာပြင်မှာ ရှိထားသော မျက်နှုံး၊ မျက်တောင်၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ မေးရိုး၊ မျက်နှာကျ၊ စသဖြင့် လှပသည့် အစိတ်အပိုင်း မှန်သမျှတို့ကိုပဲ ရွေးပြီးယူထားသလား ထင်ရအောင် မျက်နှာအသွင်သဏ္ဍာန်၏ လှပခြင်းတွေလည်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိထားကြလေရာ ဘယ်နေရာ သွားသွား၊ ဘယ်ပွဲပဲရောက်ရောက်၊ လူဘယ်လောက်ပဲ များများ လူကြားထဲ ပျောက်နေသည် မရှိဘဲ ထင်း၊ လင်း၊ ရှင်း၊ ဝင်း၊

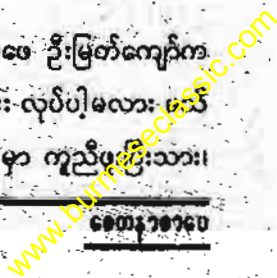

နေအောင် သတိပြုခံရမြဲ ထုံးစံအတိုင်း အခုပွဲမှာလည်း ဦးမြတ်ကျော် ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ သမီးတွေ ဟူသော အသံတွေက တီးတိုး တီးတိုး ဖြစ်နေပါသည်။

ရွယ်တူသမီးခြောက်ယောက်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး သော ပခင်တစ်ဦးအဖြစ် နေသားကျမနေပြီဖြစ်သော ဦးမြတ်ကျော်မှာ မိတ်ဆွေအရာရှိများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး တစ်ဝိုင်း ဝိုင်းရင်း စနိုး ဖြစ်သူဆိုသာ အာရုံရောက်နေသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေကတော့ သမီးခြောက်ယောက်တို့နားက မခွာနိုင်။ ရွယ်တူ ကတော်အချင်း၊ ချင်းနားလည်း မသွားနိုင်။ ကျိတ်မှာနေရတာတွေ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။

“မင်းရဲသွေး မလာသေးဘူးနော် ဂနုမာ၊ သမီး သူ့ကို တစ်ခါမြင်ဖူးပြီးသား၊ သူ့ကို မှတ်မိပါမှာ။ သူ့လာရင်သာ ကိုယ်က ပျောက်မနေအောင် လုပ်ထား။ သူ့မျက်စိထဲ ကိုယ်အရင်ဆုံး ရောက်သွားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီပွဲမှာ လာတဲ့ သမီးရှင်တွေအားလုံး မင်းရဲသွေးကို Target တည်ဖို့ လာကြတာချည်းပဲ ...

နေပါဦးလေ ... ညည်းတို့အဖေ ဦးမြတ်ကျော်ကလည်း မှာထားရင် မှာထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမလား မသိဘူး။ သူက မင်းရဲသွေး ကုမ္ပဏီကိစ္စမှာ ကူညီပေးဖို့ သား၊

မင်းရဲသွေးနဲ့ ရင်းနှီးတာမို့ သူ့ကိုတော့ သမီးတွေနဲ့ မင်းရဲသွေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မှာထားမိရဲ့ သူက လုပ်ပါမလား မသိဘူး။ မလုပ်ရင်တော့ မရဘူးမှတ်၊ အမေ သူ့အုပ်စုထဲက သူ့ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်ထုတ်မှပါပဲ”

နေကြာသည် အမေ ပျာယာခတ်နေသည်ကို မနေသာတော့ဘဲ ...

“အမေ ... အန်တီစိုး လှမ်းလက်ပြပြီး ခေါ်နေတယ်။ အမေ သွားလိုက်ပါဦး။ တော်ကြာ အမေ ညွှန်ကြားနေတာတွေ ရိပ်မိကုန်မယ်”

“ကျုပ် သိကယ် ဆရာမလုပ်နဲ့။ ကဲ ... နေကြာ ဂန္ဓမာနား နေနေော်၊ ဂန္ဓမာက အိညက် အိညက်နဲ့ဟာ။ သမီးပါးစပ်ရဲရဲနဲ့ မင်းရဲသွေးကို စကားတွေ ပြောပေး။ ဂန္ဓမာနဲ့ မင်းရဲသွေး ရင်းနှီးသွားအောင် သမီးပဲ ကူညီပြီးပြောပေးနေော်၊ ကျန်တဲ့ သမီးတွေလည်း အမေ စိတ်ချမယ်နော်၊ ကိုယ့်အစ်မကြီး သူ့ဌေးလေးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ကို ဝိုင်းကူညီပေးကြ။ သမီးတို့ အကုန်လုံး သူ့ဌေးလေးတွေနဲ့ ရေစက်ဆုံလင်ကောင်းရမှ အဖေနဲ့အမေ မွေးရွာကျိုးနပ်မှာ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေသည် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထွက်အောင် ပြောလည်းပြော၊ ပဝါကြီး ပြင်ခြံပြီးတော့ လည်ပင်းမှ ပုလဲစိန်

လောကတ်ကိုလည်း ပြင်ဆင်တည့်မတ်လိုက်ပြီး အရာရှိကတော် အုပ်စုနား ထွက်လာပါသည်။ ကိုယ့်မှာ ဒီပုလဲစိန်တစ်စုံတောင် ဦးမြတ်ကျော် မိဘတွေ တင်တောင်းတုန်းက ရလိုက်တဲ့ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းကောင်းကောင်းကန်းကန်း တစ်စုံပဲရှိတာ။ ပွဲတိုင်းဝတ်နေလို့လည်း အချင်းချင်းတွေ မှတ်မိနေကြပေမဲ့လည်း အလဲအလှယ် ဝတ်ဖို့ကလည်း မတတ်နိုင်။ သမီးတွေချည်း ဆက်တိုက်မွေးပြီး ငြိမ့်မို့ သမီးမိန်းကလေးတွေကိုလည်း ဆင်ယင်ရ၊ ကျောင်းထားရနဲ့ ဦးမြတ်ကျော် လခလေးနဲ့ မနည်းလောက်အောင် နေခဲ့ရတာ။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်လေး၊ မြေလေး ပါးစပ်ပွဲစား လုပ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေနည်းနည်း ရှာခဲ့နိုင်လို့လည်း လူတန်းစေ နေနိုင်၊ စားနိုင်ခဲ့တာပေမဲ့ ရတနာပစ္စည်းကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြီးကြီးမားမားတွေတော့ မဖုနိုင်ခဲ့ပါ။

ဒါကြောင့် ပွဲလမ်းသဘင်တွေဆို ဒီတစ်စုံလေး ထုတ်ထုတ်ဝတ်ခဲ့ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ အိမ်နေရင်းလေး ဟိုနားဒီနားသွားလေးဝတ်ဖို့ စိန်နားကပ်လေး တစ်ရန်၊ ရွှေလက်ကောက်လေးတစ်ကွင်း၊ ရွှေဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံးတို့တော့ ရှိတာပေါ့။ သို့သော် ဒီလိုပစ္စည်းကြီးကြီးတွေတော့ တစ်သက်လုံး မဝယ်နိုင်ခဲ့တာ။ သမီးကြီး တစ်သက်ပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကောင်းလေးတစ်လုံး အဖတ်တင်ခဲ့ရတာက တော့ နှစ်ယောက်ဝင်ငွေလေးနဲ့ ရအောင် ခြစ်ကုတ်ပြီး မြေတစ် ကွက် အရင်ဝယ်ပြီး၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်စုစုပြီး စုံသလောက်ရှိမှ ဆောက်နိုင်ခဲ့တာမို့ အိမ်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ဖို့တောင် နှစ်ပေါင်း ဆယ်ငါးနှစ်လောက် စောင့်ခဲ့ရတယ် မြောရင် အံ့သြကြမလား မသိဘူး။

သူများတကာတွေလို မိဘအမွေအနှစ်လည်း ရစရာ မရှိတာမို့ နှစ်ယောက် လုပ်အားခလေးနဲ့ သမီးခြောက်ယောက် ကို ကျွေးမွေးပညာသင်ရင်း အိမ်တစ်လုံးပိုင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာ မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဂုဏ်ယူပါရဲ့။

ကံကောင်းပြီး ကိုယ်ဝယ်ခဲ့တဲ့ မြေနေရာကလည်း အခုလိုကာလမှာ တန်ဖိုးရှိရှိလေး ဖြစ်လာတာကတော့ ကုသိုလ်က လို့ပဲ မြောရမလား။ ကိုယ် ဝယ်တုန်းကတော့ ဈေးနည်း။ လူ ကြိုက်နည်းတဲ့ မြေနေရာဟာ အိမ်လည်းဆောက်ပြီး ဆယ်ငါးနှစ် ကျော်အကြာမှာ တန်ဖိုးသိန်း(-)နဲ့ ချီဖြစ်လာတာကို ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရပေမဲ့ ပြန်ရောင်းဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။

ဦးမြတ်ကျော်က ရောင်းချင်ပေမဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ ကတော့ ...

“ရောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလို အပြကောင်းတဲ့ အိမ်လေး နဲ့ပဲ လူကြားထဲ ခေါင်းမောနေရတာ၊ ပြီးတော့ သမီးတွေ ဂုဏ်မြှင့်ဖို့ကလည်း လိုသေးတယ်လေ။ ဒီလိုနေရာမှာ နေ တယ်ဆိုကတည်းက ဂုဏ်ရှိနေပြီ။ သမီးတွေ လင်ကောင်း ရပြီး သူဌေးကတော်တွေဖြစ်ဖို့ ဒီအိမ်က အပြကောင်း တယ်လေ။ လူဆိုတာ သူ ဘယ်နေရပ်က လာသလဲဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကလည်း လိုသေးတယ်။ အိမ်အတွင်းထဲ ပစ္စည်းရှိရှိ မရှိရှိ၊ ဝိုက်ဆံရှိရှိ၊ မရှိရှိ ဘယ်အရပ်မှာနေသလဲ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကလည်း ဂုဏ်ကို မြှင့်သေးတာမို့၊ ကျွန်မတော့ သမီး တွေ အကုန် အိမ်ထောင်ရက်သားကျတဲ့အထိ ဒီအိမ်မှာပဲ နေမယ်၊ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်မှ မြို့ထဲတိုက်ခန်းကျဉ်းလေး ပြန်သွားဝယ်နေလည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူးလေ”

ဟူသော ရေရှည်မျှော်လင့်ချက် စီမံကိန်းကြီးဖြင့် အခုလက်ရှိ အိမ်ကလေးကို နှစ်မြှိုက်စွာ နေနေတာ ဖြစ်သည်။ ဦးမြတ်ကျော် အကြံပေးသလို ဒီအိမ်ရောင်းပြီး ဈေးသက်သာတဲ့ ချိန်ကွက်မှာ ပြန်ဝယ်နေ၊ ပိုသောငွေကို ကိုယ်သုံးချင်ရာသုံး၊ အယ်လိုရာဝယ်တော့ လုပ်နိုင်ပါရက် မလုပ်ဘဲ ရပ်ကွက်ကောင်း ဆရာကောင်းက အိမ်ကိုပဲ တွယ်ကပ်နေလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကားတွေဈေးမမြောက်ခင်က နစ်ဆန်းဖစ်ကပ်လေး တစ်စီးကို ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆီက အရစ်ကျသွင်းစနစ် နဲ့ ဝယ်ထားဖူးလိုက်တာလည်း အမြတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူငယ် ချင်းချင်း ထိုသူကလည်း ငွေသိပ်မလို၊ ကားတွေသာ ပိုနေသဖြင့် ရောင်းချင်တာနဲ့ ဝယ်လိုက်တာ ဖြစ်သလို ...

“မင်းကြိုက်ရင် ယူသွား မြတ်ကျော်၊ ငါ့ကို အရစ်ကျလေး ပဲ တစ်လ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ ပုံမှန်သွင်းသွားကွာ၊ အတိုး မလိုဘူး ရတယ်၊ ယူသာ ယူသွား၊ မင်း ဝါကုမ္ပဏီကိစ္စ တုန်းက လက်မှတ်ထိုးပေးထားတဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း ဒီလောက် ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

ထိုသူ ကုမ္ပဏီကိစ္စအတွက် ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့ လုပ် ပိုင်ခွင့်ထဲမှ ရသလောက် လက်မှတ်ထိုးပေး ပြုပေး ရှေ့တင်ပေး ထားဖူးသော ကျေးဇူးလည်း ရှိသဖြင့် ထိုသူဆီမှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားတစ်စီးကိုတော့ ဝယ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အရစ်ကျပေးလိုက်တာ လည်း ပေးရလို့ ပေးရမှန်းပင် မသိဘဲ ကားဖိုးကျချိန်မှာ ကား တွေက ဈေးတွေမြောက်နေသော သတင်းကောင်းကိုလည်း ကြား ရလေသည်။

သို့သော် ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ ထုံးစံအတိုင်း ...

“ဒီကားကို သိန်းတစ်ရာ လာပေးလည်း ကိုယ်က တစ်ရာ နဲ့ ဘယ်ကား သွားဝယ်စီးမလဲ။ ကိုယ်ပိုင်ကားဆိုတာ ဘာကားပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိဖို့လိုတယ်။ ရုံးကားသုံးခွင့်ရတာလည်း သုံးပေါ့။ ပွဲတွေလမ်းတွေ သွားရင်တော့ ကိုယ်ပိုင်ကား လေးနဲ့မှ ကောင်းတာ၊ ပြီးတော့ ဘယ်နေရာသွားသွား သမီးမြောက်ယောက်လုံးပါအောင် ခေါ်နေကျဆိုတော့ ဒီလို ကားမျိုးမှ ဖြစ်မယ်”

ဆိုကာ ဒီကားလေးကိုပဲ သူ့ပြုံးစိမ်းနေခဲ့ရတာ။

“ဆလွန်းကားပဲ စီးချင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မှ မဝယ်နိုင်တာ”

ဟူ၍လည်း သူများတွေ မှန်လုံဆလွန်းလေးပေါ် ပါသွားတာကြည့်ပြီး အားကျစွာ ပြောတတ်သေးသည်။ ဒေါ်ခင် ခင်ဆွေသည် ရွယ်တူအရာရှိကတော်တွေကြားထိုင်ပြီး စကားသာ ပြောနေရပေမဲ့ စိတ်က ဟိုရောက် ဒီရောက် ဟိုတွေး ဒီတွေး။ ဒါမှမမြဲ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်နားကပ် ကောင်းလိုက်တာ။ အင်း ... မရဲသွေးလည်း မလာသေးဘူး။ သူတို့ဆီက သတင်းကြားတော့ ဆီထားတယ် ပြောတာပဲ၊ လာမှာပါလေ။ သမီးကြီးကို မင်းရဲသွေး ခေါ်ဖို့လိုတယ်။ ဂန္ဓမာ ... ဂန္ဓမာ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အမေက ပြောထဲ ထင်းနေအောင် အနီရဲလေးဝတ်ပါဆိုတာ ရှက်တယ်

ဆိုပြီး ဝတ်မလာဘူး။ ငွေမင်ရောင်လေးနဲ့ မှိန်များမှိန်နေသလား
 ခြောက် ... ဦးမြတ်ကျော်နယ် ဘိယာဘူးဖောက်လိုက်တာ အမြှုပ်တွေ
 ဘောင်းဘီပေါ် ပေကုန်ပါပြီ။ ဒီလောက် ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်တာ
 လူကြားထဲ အထင်သေးစရာ။ တော်ပါသေးရဲ့ မင်းရဲသွေး မလား
 သေးလို့။ ဟိုကမြင်ရင် အရိုအသေ တန်ဦးမယ်။ မယဉ်ယဉ်နီ
 တို့ ဘယ်တုန်းက ကားလဲလိုက်ပါလိမ့်။ အရင်က Limit
 အဖြူလေးပါ။ အခု စူပါဆလွန်း ငွေရောင်လေးပါလား။ သူ
 လည်း သူ့သမီးက ဘာ Miss ဆိုလား ရတယ်ဆိုပြီး တော်တော်
 ထောင်နေပြီ။ ကောင်မလေး ပိန်ရှည်ရှည် ပြူးကြောင်ကြောင်
 မလှပါဘူး။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဘာ "Miss" ရသွားပါလိမ့်
 စကား ပိုက်ဆံပေးပြီး လိုက်ယူတယ် ထင်တယ်။ သူ့ဘာသာ
 ဘာ Miss တွဲ့ပဲရရ ဂန္ဓမာ ခြေဖျားတောင် မမိပါဘူး။ ငါ့သား
 တွေကမှ တကယ်လှတာ။ မပြင်လည်း လှတယ်၊ ပြင်လည်း
 တယ်။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ တစ်ယောက် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်
 ပါတီလုပ်သော လင်မယားကို နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေစဉ်
 ဘက်မှာတော့ ညီအစ်မခြောက်ယောက်တို့ တစ်စိုင်းထိုင်ပြီး တီး
 တိုင်ပင်နေကြပါသည်။ ပါတီပွဲလုပ်ရာ နေရာမှာ ခြံကျယ်ကျယ်
 မြက်ခင်းပေါ်မှာဖြစ်ရာ ထိုမြက်ခင်းမှာပဲ စားပွဲကုလားထိုင်

ချစ်ပြီး ဟိုတယ်က မှာထားသော အစားအသောက်များကို Buffet
 (ဘူဖေး)ကျွေးတာ ဖြစ်ပါသည်။ ညီအစ်မတစ်တွေ ကိုယ်စား
 လိုရာကို ပန်းကန်တွေထဲ အသီးသီး ထည့်ယူလာကြပြီး ထိုင်စား
 နေရင်း ဒီပွဲကို လာသမျှလူတွေကို ကြည့်ရင်း ဝေဖန်ဆွေးနွေး
 နေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

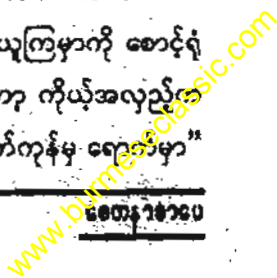
“မမမာက စိတ်လှုပ်ရှားလို့ ထင်တယ်။ ပုစွန်လေးတစ်
 ကောင် စားနေတာတောင် မပြီးတော့ဘူး။”

စကားဝါက အစ်မကို လှမ်းနောက်ရင်း သူ ယူ
 ထားတဲ့ ဂဏန်းလက်မကို Tomato Sauce နှင့် တို့စားလိုက်
 သည်။

“ဟဲ့ ... စကားဝါ၊ အင်္ကျီကို Sauce တွေ ပေမယ်၊ သတိ
 ထား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဟိုပေဒီပေ ဖိတ်ကျ လွတ်ကျ
 ဖြစ်ရင် အမေက ဆူမှာ သိသားနဲ့။”

နေကြာက စကားဝါကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး Relax ပဲ။ ဘေးက
 ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် ရှေ့ကငါးယောက် တစ်ယောက်
 ပြီးတစ်ယောက် လင်ကောင်းရာပြီး ယူကြမှာကို စောင့်ရုံ
 ပဲ။ ဟဲ့ ဟဲ့ ...။ နောက်ဆုံးလူ ဆိုတော့ ကိုယ့်အလှည့်က
 မရောက်သေးဘူး။ ရှေ့က ငါးယောက်ကုန်မှ ရောက်မှာ။”

ဒီဇေဝါသည် အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ်ပေမဲ့ ကလေးစိတ် မကုန်သေးဘဲ တဟီးဟီးရယ်ရင်း ပြောပါသည်။ ဒီဇေဝါ ပြောတာလည်း ဟုတ်သား၊ သူက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဒီလိုကြုံဖို့က နောက်ဆုံးမှ ရောက်မှာ။

အင်း ... နေကြာကတော့ ဒုတိယဆိုတော့ မမမာ သာပြီးရင် နေကြာအလှည့်ပဲ။ ဘုရားရေ ... အဲဒီကျ ငါလည်း အမေ့စကား နားထောင်ပြီး အမေ့ရွေးပြတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် က ငါ့ကို သဘောကျအောင် နေပြရတော့မှာပါလား။ ငါလည်း အဲဒီကျမှ မမမာ အခု ခံစားနေရသလို ခံစားရမှာပါလား။

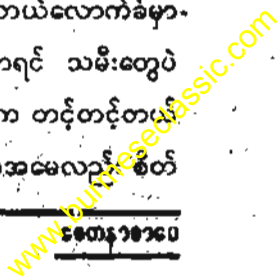
မင်းရဲသွေး ဟူသော ယောက်ျားပျို တစ်ယောက် အကြောင်းကို စပြီး သံတင်းသယ်လာသူမှာ အမေပဲဖြစ်သည်။ အရာရှိကတော် အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ မင်းရဲသွေးသည် သမီးရှင် များအကြိုက် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။ မိဘမျိုး ရိုးတို့က ရှေးခေတ် မင်းမျိုးအနွယ်အဆက်တွေ ဟူသောဂုဏ်။ အသက်အစိတ်အရွယ်မှာ မိဘတွေက သူတို့ပိုင်ဆိုင်မှုထဲက တစ် ဝက်တိတိကို သားအကြီးဖြစ်သူအား အမွေခွဲပေးလိုက်ခြင်းတည်း ဟူသော ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ ကိုယ်ပိုင် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို စတင်ထူထောင်ပြီး လုပ်ကိုင်တော့လည်း ငွေငွေချင်း ထပ်၍ ရင်းနှီးပြီး လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းကြောင့်လား၊ ထိုသူ့ရဲ့ ကုသိုလ်

အံ့အကျိုးပေးကြောင့်လား၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တော် လို့ပဲလား မသိ၊ အောင်မြင်ကြီးပွား တိုးတက်သော ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းတည်းဟူသော အရည်အချင်း၊ ဘာအရွယ် အရှင်း သတင်းပလင်းမှ မရှိလောက်အောင် နေတတ် ထိုင်တတ် သည့် တည်ကြည်မှုတည်းဟူသော ကိုယ်ပိုင်အမှုအရာ စသည်တို့ ကြောင့် မင်းရဲသွေးသည် ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ ရှားပါးပစ္စည်း၊ လူ တိုင်း လိုချင်တမ်းမက်ရသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလို ယောက်ျားမျိုးကိုမှ ငါ့သမီး ဂန္ဓမာ မရရင် ညည်း နဲ့ ထိုက်တန်တာ မရှိတော့ဘူးမှတ်၊ သမီးတို့ သိထားဖို့ က သမီးတို့အဖေဟာ အခု အရာရှိဖြစ်တုန်းမို့သာ လူရာ ပင်နေတာ။ အဖေသာ ပင်စင်ယူသွားရင် အားလုံးတေး ရောက်သွားကြမဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်း တွေနဲ့လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားမယ် ...

ပြီးတော့ သမီးတို့ သိပါတယ်၊ အဖေနဲ့အမေဟာ အရမ်းကို ခြိုးခြံချွေတာပြီး ဒီလို လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ပစ္စည်းလေးတွေ စုဆောင်းထားရတာ၊ ဘယ်လောက်ခဲမှာ မို့လဲ။ အဖေအမေတို့ အသက်ကြီးလာရင် သမီးတွေပဲ ပြန်အားကိုးရမှာ။ ကိုယ့်သားသမီးတွေက တင့်တင့်တယ် တယ် ကြွယ်ကြွယ်ဝဝလေးဆိုရင် အဖေအမေလည်း စိတ်

အေးမယ်၊ သမီးတို့ အမေတို့ကို ပြန်မကြည့်ရှုဘူးဆိုရင် တောင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုယ့်သမီးတွေ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းနဲ့ အဆင်ပြေနေရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ အမေ အခုပြောနေတာ ဆယ်ပုံ၊ပုံရင် တစ်ပုံပဲ အမေတို့အတွက် ပါလိမ့်မယ်၊ ကျန်တာ သမီးတို့ ကောင်းစားဖို့ချည်းပဲ”

အမေ အဲဒီလိုပြောပြီး သိပ်မကြာပါ။ မမမာကို မင်းရဲသွေးနဲ့ ဆုံရအောင် ဘယ်ပွဲဖိတ်မလဲ၊ ဘယ်ပွဲမှာ သူ့လာမလဲကို ပြူးပြီပြီး နံစမ်းတော့တာ။ အဖေကိုပြောတော့ ...

“သမီး စိတ်မပါရင် အတင်းအကျပ် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

လို့ လေသံလေးနဲ့ ပြောပေမဲ့ အဖေဟာ အဖေရဲ့ ...

“ဦးမြတ်ကျော်ဟာလေ၊ ရှင် ဘာမှလဲ မသိဘဲနဲ့”

ဟူသော ပက်ခနဲ ပြန်ဟောကံသံ တစ်ချက်နဲ့ပဲ အဖေ သဘောဘက် ပါသွားစမြဲပင်။

အဖေဆီမှာ သူ့ကုမ္ပဏီအတွက် လိုင်စင်ရဖို့ လာတင်ပူးတယ်။ အဖေ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရပူးတယ် ဆိုသော အချက်ကိုပင် အမေက အဟုတ်ကြီးထင်ကာ ...

“ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပဲ၊ မင်းရဲသွေး လာရင် ကျွန်မနဲ့ သမီးတွေကို ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မေ့မနေစေနဲ့”

လို့ ဒီပွဲမလာခင် တကွတိတ်တုတ် မှာရတာအမော။ အခုတော့ ဒီပွဲကြီးကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်တော်ချောကတော့ ပေါ်လာသေး။ အေးလေ ... ဖိတ်ထားတယ် သတင်းကြားတိုင်း ဘဝမယ်၊ မလာဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ကြိုသိနိုင်ပါ့မလဲ။ အကြာကတော့ မင်းရဲသွေးကို မမြင်ဘူးသေး။ မမမာကတော့ အစ်ကိုမှာ အမေနဲ့ ယုဇနပလာဇာသွားတုန်း အဝေးကတစ်ခါ တွေ့မြင်ဖူးသည်ဆိုပဲ။ အမေပြုလို့ မြင်တာတဲ့။ အမေက မင်းရဲသွေးကို ဘယ်မှာကြိုမြင်ဖူးထားသလဲတော့ မမေးမိပါ။ မမမာကို ...

“မင်းရဲသွေး ချောလား”

မေးတော့ နှုတ်နည်းပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက် အမှန်ကို သိပ်မပြတတ်တဲ့ မမမာဟာ ...

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး”

ဆိုတဲ့ လေသံနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်တာ။ ညီအစ်မတွေမှာ အမာနဲ့ ခရမ်းပြာဟာ အဖေလိုပဲ စကားနည်းပြီး လေသံလေးနဲ့ စကားပြောတတ်တာ တူပြီး၊ ကျန်တဲ့ နေကြာ၊ စကားဝါ၊ ခတ္တာနှင့် စီစေတီတို့ကတော့ အဖေလိုပဲ စိတ်မြန်လက်မြန်၊ လေသံကျယ်ချယ် ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းသမားတွေ ဖြစ်နေပါသည်။

မမမာနဲ့ ခရမ်းပြာကတော့ ဘာလေးမေးလိုက်မေးလိုက် စိတ်စေပါသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ မပွင့်တပွင့်သမားတော့

“မမမာ သူ့ကိုချစ်လို့ ရမှာလား”

မေးလည်း မြဲစိစိ ပြုံးတုံတုံ။

“သူကရော ဘယ်လိုရုပ်မျိုးလဲ၊ တချို့က ရုပ်ချောပေမဲ့ စိတ်သဘော မကောင်းတဲ့ရုပ်မျိုးမို့ မေးတာ”

ဆိုလည်း အေးတို့အေးစက်နဲ့။ ဘယ်လိုမှ မေးမရ။

ဒီတော့လည်း နေကြာပဲ မင်းရဲသွေးကို စောင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ် ရတော့မည်ပေါ့။

တစ်ဖက်ပိုင်းမှ ကောင်မလေးတစ်သိုက် ကျွက်စီ ကျွက်စီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်ကုန်လျက် ...

“ဟယ် ... လာပြီ ... ရောက်လာပြီ”

ဆိုသော တီးတိုးသံတို့ကြောင့် နေကြာတို့ ညီအစ်မ တစ်တွေသည် လည်ပင်းတွေ ထောင်မတ်သွားကြပါသည်။ ခရမ်း ပြာက လည်ပင်းလေး နိုး၍လိမ်ကြည့်ရင်း ...

“မမမာရဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

လို့ တိုးတိုးမေးနေစဉ် နေကြာရဲ့ အာရုံတွေကတော့ ခြံထဲက ကားရပ်လို့ရသည့် နေရာလွတ်မှာ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာ သော လူသုံးဦးထဲက မခွာခဲ့ပါ။ ဖြူဖွေးပြောင်လက်နေသော မာစီဒီး(စ်)ကို မောင်းသူနေရာမှ တံခါးဖွင့် ဆင်းလာသော လူညိုချောတစ်ယောက် တစ်ဖက် passenger seat မှ တံခါးဖွင့် ဆင်းလာသော အသားမဖြူမညိုနဲ့ မျက်နှာမှာ အရှိန်အဝါတစ်မျိုး

ရှိနေသော သူတစ်ယောက်နှင့် ကားနောက်ခန်းမှ ဖွင့်ဆင်းလာ သော မာနခပ်ကြီးကြီး မျက်နှာပေးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တို့သည်ကား ဒီခြံဝင်းထဲက လူတော်တော်များများ ရဲ့အာရုံတွေ သူတို့ထံ ရောက်နေသည်ကို ဂရုမပြုသည့်အလား တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လာနေကြပါသည်။

“အသားညိုက မင်းရဲသွေး၊ သူ့ထက် နည်းနည်း အရပ်ပို မြင့်တာ တခြားလူ၊ ကဲ ... လောင်းမလား၊ လောင်းမလား၊ ဟုတ်မဟုတ်၊ မမမာ မပြောခင် ဘယ်သူလောင်းရဲလဲ”

မိမိဝါသည် ကလေးဆန်စွာ တဟိဟိ အသံတိုးလေး ပြင့်ရယ်ရင်း သူ့ထက် အထက်က နို့ညှာအစ်မ ခတ္တာကို လောင်း ကြေးထပ်ဖို့ ဆွယ်နေသည်။ စကားဝါကတော့ အလည်မ၊ အမေ ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“အမေတော့ ဟိ ဟိ ... မမမာထက် သူကပိုပြီး ရင်ခုန် သွားပြီ၊ သေချာတယ်၊ လူညိုချောက မင်းရဲသွေးပဲ၊ အမေ မျက်လုံးတွေက အဲဒီလူဆီမှာ”

ဟု ကြိုတင်အဖြေထုတ်ပြီး ပြောလိုက်ရာ မိမိဝါ စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဟာ ... မမဝါကလည်း ဒီမှာ မမတာဆီက ဆီးထုပ် ကြေးလောင်းမလို့ဟာ၊ သူ ကြိုပြောတာနဲ့ ပျက်ပြီ”

ခရမ်းပြာက ...

“ဆီးထုပ်စားချင်ပြန်ပြီ။ ဟိုတလောက နင်အစားကောင်းလို့ ဝမ်းကိုက်ပိုး ဝင်သွားတာ မမှတ်သေးဘူး”

“နေကြာ”

မမမာဆီမှ အသံတိုးတိုး စကြားရသဖြင့် အားလုံး အသံတွေ တိတ်သွားကြပါသည်။

“မင်းရဲသွေး ဆိုတာ အသားညိုညိုလှပ”

မမမာ မျက်လုံးတွေက ထိုသူထံ မရဲတရဲ ဝေကြည့်ကာ ပြောပြပါသည်။ ညီအစ်မတစ်တွေ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွေ ထိုသူထံ စုပွင့်ရောက်နေသလိုပဲ။ ဒီပွဲထဲက မိန်းမပျိုတော်တော်များများရဲ့ မျက်ဝန်းတွေလည်း မင်းရဲသွေးကိုပဲ။ ထို့အပြင် သူ့ဘေးက ခပ်မြင့်မြင့် လူဆီကိုလည်း တချို့တစ်ဝက် ရောက်လိုရောက်။

“ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

တစ်ဖက်စားပွဲမှ တီးတိုးအသံ ထွက်လာသည်။ နေကြာတို့ ညီအစ်မတစ်တွေလည်း သိချင်သဖြင့် အသာခိုး၍ နားစွင့်လိုက်ပါသည်။ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ တစ်ယောက်ဆီမှ အသံကြားရသည်မှာ ...။

“မင်းရဲသွေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးတဲ့။ ရတနာသွေးတဲ့။ အမယ်လေးနော် ... အဲဒီကောင်မလေး သိပ်ဆိုးတာ၊ သူ့ အစ်ကိုကို မိန်းမတွေ ဝိုင်းနေမှန်းသိတော့ သူက

အစ်ကိုအရောင်နဲ့ ပိုတောက်ပပြနေတာလေ။ သူ့ကြည့်ပါလား၊ သူ့အစ်ကို ချောသလောက်၊ သူ့ကျ မချောဘူး။ တန်ဖိုးကြီးတွေ ဆင်ထားနိုင်ပြီး ဝုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့မို့သာ၊ ဟုတ်သလိုလိုရုပ်လေး ဖြစ်နေတာ။ သူက မင်းရဲသွေး သူငယ်ချင်း ကိုသိသိသူကိုလည်း ကြားထဲက တိုသေးတယ်။ ကိုသိသိသူကို သူက မျှော်လင့်နေတာလေ။ မိဘချင်းက တော့ သဘောတူကြရင် တူမှာပေါ့။ သူတို့ချင်း သူဌေးတွေချင်းချင်းပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသိသိသူက မတုန်မလှုပ်ပါ”

နေကြာသည် သိသိသူ ဟူသော ရှေးဆန်ဆန် အမည်ကို ကြားရလျှင် မင်းရဲသွေး နားမှာ ရပ်နေသော မြင့်မြင့်မားမားလူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နာမည်ကလည်း ဖတ်စာအုပ်ထဲမှာ ကြားဖူးတဲ့ နာမည်မျိုး မြန်မာဖတ်စာထဲမှာလေ သိသိသူသမီး ဆိုလား ဘာလား ကျောက်စာကို သင်ရတာ သွားသတိရတယ်”

တစ်ဖက်စားပွဲဝိုင်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသံကို နေကြာ နားထောင်ရင်း ထိုမိန်းကလေး၏ပင် ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိသွားသည်။ တော်တော် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဒီနာမည် ကြားလိုက်တာနဲ့ ဘယ်မှာရှိတယ်၊ ဘယ်မှာ

www.burmeseclassic.com

ကြားဖူးတယ်၊ ဘယ်လိုသိဖူးတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းပြောနိုင်တယ်။
ထိုမိန်းကလေး ပြောမှပဲ နေကြာလည်း ထိုသူ နာမည်ဟာ အမတ်
ကြီး သိယံသူ နာမည်ကို သူ့ထားတာပါလားလို့ မှတ်ချက်ချမိ
သည်။

“အမေတော့ ငါတို့ဆီ ထုလာပြီဟေ့၊ အမယ်လေး ရင်
လေးလိုက်တာနော်။ အမေ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ဘယ်
လိုများ အတင်းသွားမိတ်ဆက်မှာပါလိမ့်”

ခတ္တာသည် ထိုသို့ပြောရင်း အမေကို လှမ်းကြည့်
နေသည်။ နေကြာကတော့ ခေါင်းလေးငုံပြီး ငြိမ်နေသော မမမာ
ကို သနားပြီး လက်အစုံကို အသာချစ်ညှစ် အားပေးလိုက်လျှင် ...

“ဟင် ... မမမာ လက်တွေ အေးစက်နေပါလား။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

နေကြာ အသံကြောင့် ကျန်တဲ့ညီအစ်မတွေ မမမာ
ကို ငေးကြည့်ကုန်ကြတော့သည်။

ဆံနွယ်ပျော့ပျော့ခွေခွေ အလိမ်လေးတွေ မျက်နှာ
ပေါ် ဝဲကျနေခဲ့သော မမမာကတော့ ညီမတွေကို မပြောဘဲ အပြုံး
ပျော့လေးနဲ့သာ တုံ့ပြန်ပါသည်။ အို ... မမမာ သိပ်ကိုစိတ်လှုပ်
ရှားနေရှာပါလား။ နေကြာ သနားပြီး မမမာကို ဆားကနေ
အစွမ်းကုန် အားပေးဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“သမီးတွေ အမေတော့ ဦးမြတ်ကျော်ကို အချက်ပြပြီးပြီ၊
သမီးတို့နဲ့ မင်းရဲသွေးနဲ့ သူ မိတ်ဆက်ပေးတော့မယ်၊ သိ
လား”

အမေသည် သမီးတွေကြား ခုံတစ်လုံး ဆွဲထိုင်ကာ
တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောပါသည်။ အမေအပါအဝင် သမီးခြောက်
ယောက်တို့ရဲ့ ခေါင်းတွေ ပူးကုန်ကြရခြင်း အကြောင်းရင်းကို
တခြားသူတွေများ ရိပ်မိကုန်ကြပြီလား မသိ။

အဖေခမျာတော့ မိန်းမကို အလွန်အမင်းချစ်ပြီး
တစ်သက်လုံး မိန်းမစိတ်ချမ်းသာဖို့သာ ဦးစားပေးခဲ့သူပီပီ အခု
လည်း မိန်းမညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း မင်းရဲသွေးကို သူ အရင်စပြီး
စကားသွားပြောရန် ထိုင်ရာမှ ထနေရှာလေပြီ။ မင်းရဲသွေးကတော့
သူတို့ သုံးယောက်ချည်း သီးသန့်တစ်ဝိုင်း ထိုင်နေပါသည်။
မင်းရဲသွေး မျက်နှာကတော့ ချိုပါသည်။ သူ့သိသိ၊ မသိသိ သူ
ကို ပြုံးပြသမျှ သူတိုင်းကို ပြန်၍ ခေါင်းညွှတ်ကာ ညွှတ်ကာ
ပြုံးပြနှုတ်ဆက် နေပါသည်။ သူ့ညီမကတော့ မျက်နှာကို မော့
ချိနေကာ သူ့သိမှသာ ပြန်ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့မသိလျှင်
ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် တည်တည်ကြီး မျက်နှာလွှဲတတ်သည်။

သိယံသူ ဆိုသော ယောက်ျားပျိုကတော့ မိန်းက
လေးတွေရဲ့ အာရုံဟာ မင်းရဲသွေးထံမှာပဲ ရောက်ရောက်နေတတ်
သည်ကို သားကျစွာ ခပ်ပြုံးပြုံး စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ မျက်နှာစေးနဲ့ သူ့ အပြုံးတွေကတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆောင်မှန်း မသိ၊ ထို့နောက်လှသည်။ မိန်းကလေးတွေ မင်းရဲသွေးကို ကြည့်ကြည့်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လှောင်ပြုံးပြုံးတာပဲလား။ မင်းတို့ ဘာကြောင့် မင်းရဲသွေးနဲ့ အသိအကျွမ်း ဖြစ်ချင်သလဲ ဆိုတာ ငါသိပါတယ် ဆိုသော ခနဲဟန်ဖြင့်ပဲ ပြုံးသလား။

အဖေ သွားနှုတ်ဆက်သောအခါ မင်းရဲသွေးသည် ပျာပျာသလဲ တရုတ်သေပင် ထရပ်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဒါကိုပဲ အမေမှာ အဟုတ်ကြီးထင်လျက် ...

“ဟယ် ... တွေ့လား၊ သူ့ ဦးမြတ်ကျော်ကို တလေးတစားပဲ ထင်နှုတ်ဆက်တယ် တွေ့လား။ သူ မမေ့ဘူး၊ အေးလေ သူ့ကုမ္ပဏီလိုင်စင်ကျဖို့ အဖေပဲ လက်မှတ်ထိုးခွင့် ရှိတာ ဆိုတော့ သူ မှတ်မိကို မှတ်မိရမှာပဲပေါ့”

အဖေသည် နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေရင်းမှ မိန်းမနဲ့ သမီးတွေဝိုင်းဘက် မေးညွှန်ပြရင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောသဖြင့် မင်းရဲသွေးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဒီဘက်ဝိုင်း ရောက်လာပါသည်။ ထိုအတူ သိပ်သည်းနှင့် ရတနာသွေးတို့ကပါ လည်ပင်းတွေလိမ်၍ လိုက်ကြည့်ကြပါသည်။

“ဟော ... သူ့ လှမ်းကြည့်နေပြီ၊ ဂန္ဓမာ ... သမီးခေါင်းလေး ထောင်မတ်ပြီးနေ။ ပြန်ပြုံးပြလိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့”

“အမေကလည်း ... ဂန္ဓမာ ပြုံးတော့ မပြချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“သူ့ကို သိပ်လိုလားပြသလို-ဖြစ်နေမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့လိုယောက်ျားကို ခဲလိုလားဘူး၊ ဟန်ဆောင်ပြရင် ဒါ ဟန်ဆောင်တာပဲဆိုတာ သိသာတယ်။ ကိုယ်က လိုလားတယ်ဆိုတာ သိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ”

နေကြာကတော့ မမမာနဲ့ စိတ်တူစွာ အမေ ပြောသလိုကြီး အတင်းပြန်မပြုံးပြစေချင်ပါ။ မမမာကလည်း မပြုံးပြခဲ့ပါ။ ခေါင်းကလေးသာ ထောင်မတ်နေအောင် ခါးလေးဆန့်ထိုင်၊ စားပွဲပေါ် လက်တံတောင်ထောက်၊ မေးစေ့လေး မော့မော့တင်ထားသည့်ဟန်ပန် ကြားကြားလေးနဲ့သာ ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်။ နေကြာမှာ မမမာရဲ့ အမူအရာကို သဘောတကျ ကျိတ်ချီးကျူးအားကျနေရသည်။

ကိုယ့်အစ်မမို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ နေတတ်လိုက်တာ။ ခါးလေး မတ်ထိုင်နေတာကိုက၊ မေးလေးမော့တော့တော့လေး ထောက်တာကိုက မမမာကို ပန်းပုရုပ်လေး တစ်ရုပ်လိုပဲ လှသွေးကြွယ်စေတယ်။ ညီအစ်မတွေထဲမှာ အလှဆုံးလို့ ဂုဏ်တင်ထားရတဲ့ မမမာရဲ့အလှကို ကိုယ်မမိပေမဲ့ နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေဟာ တခြား တခြားသော ညီအစ်မတွေလိုတော့ မဟုတ်။ မနာလိုမဖြစ်ကြပါဘူး ကိုယ့်အစ်မကြီး သိပ်လှတာကိုပဲ အားကျချီးကျူးအတုခိုးနေကြပုံများပဲ ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

နေကြာ မြင်သလို ချီးကျူးငေးမောမိသလိုပဲ မင်းရဲ
သွေးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်လုံး
အစုံတို့သည် ငွေရောင်ပျော့ပျော့လေးဖြင့် ကြွားကြွားရွားရွားလှ
နေသော အလှဆုံး ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အကြာ
ကြီး စိုက်ကြည့်မိသွားပါသည်။ လှလိုက်တာ၊ မျက်စိထဲ မြင်ရတာ
စိတ်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ကြည့်စမ်း။ မျက်တောင်စင်း
စင်းလေးနဲ့ မေးထောက် ထိုင်နေပုံက ငေးကြည့်နေချင်စရာကို
ကောင်းတယ်။ မင်းရဲသွေး စိတ်ထဲမှာတွေးရင်း တစ်ခါထပ်ကြည့်
လိုက်မိပြန်သည်။

ထိုပန်းကလေးနဲ့ နောက်တစ်ခါထပ်၍ မျက်လုံးချင်း
ဆုံခွင့်ရခြင်းကို ရင်ထဲမှာ မက်မောသွားပါသည်။

“အန်ကယ့်မှာ သမီးချည်း ခြောက်ယောက်တောင်ရှိတယ်
မောင်မင်းရဲသွေးရဲ့။ သားမွေးမလား မွေးမလား စောင့်ရင်း
စောင့်ရင်း နောက်ဆုံး ခြောက်ယောက်မွေးပြီးတဲ့အထိ
သားကို မမြင်ရတော့ စိတ်လျှော့လိုက်ရတယ်။ ဟား ...
ဟား။”

“(.....)ဋ္ဌာနက အရာရှိကြီး ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့ သမီးတွေ
သိပ်လှတယ် ဆိုတာ ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ။ ခုမှပဲ
မြင်ဖူးတော့တယ်”

“အဲဒီလို ချီးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။
ကဲ ... အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်လိုက်ကြပါဦး။ အန်ကယ်
ပြန်ခါနီးမှပဲ လာနှုတ်ဆက်တော့မယ်”

ဦးမြတ်ကျော်သည် မင်းရဲသွေး နားမှ ပြန်လှည့်
ညွတ်လာသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေမှာ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်
သွားပါသည်။ သူမ ဖျော်လင့်ထားတာက မင်းရဲသွေးကို ဒီဇိုင်း
မီခေါ်လာပြီး သမီးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခံရမယ် ထင်ထားတာ၊
အတော့ တင်း ... ကြည့်စမ်း။ ဦးမြတ်ကျော်ဟာ မှာထားသလို
လှုပ်ဘူး။ သူပဲ စကားသွားပြောပြီး ပြီးရောလား။ ဒီလိုသာဆို
မင်းရဲသွေးနဲ့ ဂန္ဓမာ ဘယ်လိုလုပ် ဆုံးပါမလဲ။

“ညည်းတို့အဖေ မှာထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်ပြန်ဘူး”

စကားဝါက ...

“အဖေကလည်း အဖေလုပ်တာ ဟုတ်တာပဲ။ ဒီလောက်
ရှင်းရှင်းထင်းထင်းကြီး အဲဒီလူကို ခေါ်လာပြီး သမီးတွေ
နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင် သိပ်အသိသာကြီး ဖြစ်မှာပေါ့။
အဖေက သမီးရှင်ပဲ၊ သူ လုပ်သင့်သလောက်ပဲ လုပ်တာ
ကောင်းပါတယ်”

ဟု ဝင်ပြောပါသည်။

ခရမ်းပြာက ...

“မင်းရဲသွေးက မမမာကို ခဏခဏကြည့်ပါတယ်”

လို့ လေသံလေးဖြင့် အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် သတင်းပို့နေလေသည်။

နေကြာကတော့ အဖေလုပ်တာ မှန်တယ်ဆိုပြီး အဖေကိုလည်း အမှတ်ပေးမိသလို၊ သမီးတွေကို သိပ်ကောင်းစွာ စေချင်လှသော အမေမေတ္တာကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်လာ သည်မို့ အဖေကိုလည်း ဘယ်လိုကူညီရမလဲလို့ တွေးရင်း ခေါင်း ပူနေသည်။ အမေ ဒီပွဲကိုလာတာက အဓိက မမမာကို မင်းရဲသွေး နဲ့ ရင်းနှီးစေချင်တာလေ။ ဒီလိုကြီး အဝေးကလှမ်းကြည့် ပြီး အဆင့်နဲ့ ပြီးသွားရင် အမေမှာ ဆယ်ရက်လောက် စားမဝ တစ်လလောက် ပွစိပွစိ ပြောလို့မဆုံး ဖြစ်ရှာမှာ။

နေကြာသည် အကောင်းဆုံးကို စဉ်းစားမိပြီးလျှင် အမေဆန္ဒကို ကူညီဖြည့်ဆည်းဖို့ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“မမမာ ... လာ”

အမေက နေကြာကို အံ့သြသလို မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လဲ ... နေကြာ”

“ဟိုမှာ ကိုမင်းရဲသွေး ချွေးထည်ဖို့ သွားနေပြီ။ မမေ နဲ့ နေကြာလည်း တစ်ခုခုထပ်ထည့်ဖို့ သွားယူမယ်။ အမေ။ ဒါဆို ပိုမကောင်းဘူးလား။”

အမေမျက်နှာ ဝင်းပသွားမိသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ သွား ... သွား အမေပါ လိုက်မယ်”

ခတ္တာက ...

“အမေ နေခဲ့ပါလား”

လို့ အကြံပေးပေးမဲ့ အမေက လက်မခံ။

“သူတို့ချည်းပဲသွားရင် အပြုံးချင်းဖလှယ်ပြီးသာ ပြန်လာ မှာ။ အမေပါမှ လူကြီးကစပြီး စကားလေး ဘာလေး ပြောမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

စကားဝါ၊ ခရမ်းပြာ၊ ခတ္တာနှင့် ဖိစေတီလေးယောက် သားမှာ အမေ ပဝါကြီးတဖားဖားခြံ၍ ဂန္ဓမာနှင့် နေကြာနောက် ဖါသွားသည်ကိုသာ အငေးသား ကြည့်ကျန်ခဲ့ရတော့လေသည်။

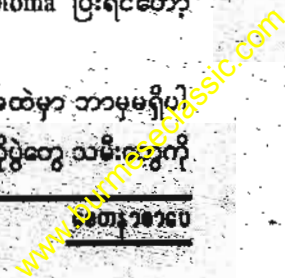
ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ့ ခြေလှမ်းတွေကိုသိသော တခြား သော သမီးရှင်အမေတွေကလည်း ...

“ဟိုမှာ ခင်ခင်ဆွေ့တော့ သမီးအကြီးမ နှစ်ယောက် ခေါ် ပြီး မင်းရဲသွေးနား သွားပြီ”

“ဘယ်သူ့အတွက် ဖြစ်မလဲ”

“အကြီးမ ဂန္ဓမာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဂန္ဓမာက ဘွဲ့လည်းရပြီး ပြီ။ အခု Hotel Management ဆိုလား၊ အဲဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ Diploma တက်နေသတဲ့၊ အဲဒီ Diploma ပြီးရင်တော့ ဟိုတယ်မှာ အလုပ်ရနိုင်တယ်လေ”

“ခင်ခင်ဆွေ့တို့က အခွဲပဲ ရှိတာပါ။ အထဲမှာ ဘာမှမရှိပါ ဘူး။ ဟန်တော့ ကောင်းတယ်လေ။ ဒီလိုပွဲတွေ သမီးတွေကို

ဆင်ယင်ပြီး ခေါ်ခေါ်လာတာ အကြောင်းရှိကိုရှိတယ်။
လင်ရှာပေးနေတာလေ။ အခုပွဲမျိုး လာရတာ သူ့အတွက်
ပိုအကျိုးရှိတာပေါ့။”

ထိုသို့ အတင်းပြော ဝေဖန်သံတွေကို ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ
မကြားပါ။ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ပန်းကန်ပြား ကိုင်လျက်
သိပ်လည်း မစားချင်တော့ပါဘဲ အနည်းငယ်ထပ်ထည့်ဖို့ စားဖွဲ့
မှာ ရပ်နေပါသည်။

မင်းရဲသွေးသည် အမေနှင့် သမီးနှစ်ယောက် သူ့
ဘေး လာရပ်လိုက်သည်ကို သိလိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ
ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ ငွေစင်ရော် မိန်းကလေးကို
စကားပြောကြည့်ချင်နေတာလေ။ သိပ်သူကတော့ သူ့ထံ အမှတ်
မထင် မျက်လုံးအကြည့် ဖျတ်ဆိုရောက်လာသော နှုတ်ခမ်းထူထူ
လှလှလေးနှင့် ချောကလက်ရောင် ဝတ်စုံမှာ အရောင်လက်လက်
လေး တဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကိုသာ ခနဲတုံတုံ
အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက မျက်
မှောင်အသာကြုတ်သွားပြီး တစ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သွား
ပါသည်။ သိပ်သူ့ အကြည့်မှာ မင်းတို့သားအမိတွေရဲ့ အကြံ
ဒါအကုန်ပဲလား ဆိုသော ပြောဟန်တွေ ပါနေကြောင်း ထိုချော
ကလက်ရောင် မိန်းကလေး သိသွားပါလိမ့်မည်။

“သမီး ... ဂန္ဓမာ၊ Spaghetti နည်းနည်း ထပ်ယူဦးမလား။”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေသည် မင်းရဲသွေး တစ်ယောက် အိတာ
ယူနန်းကြီးခေါက်ဆွဲဟု လူသိများသည် Spaghetti ကို သူ့ပန်း
ကန်ထဲ ထည့်နေသဖြင့် တမင်ပဲ ဂန္ဓမာကို ထပ်ယူဦးမလားလို့
မကားစလိုက်သည်။

“ဪ ... ဒီက အန်တီတို့ ယူမလို့လားခင်ဗျာ၊ ယူပါ။
ယူပါ။ ကျွန်တော် ယူပြီးပါပြီ။”

“အန်တီ မယူတော့ပါဘူး၊ သမီးကြီးများ ယူမလားလို့”
မင်းရဲသွေးက ဂန္ဓမာကို ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကျွန်တော် ထည့်ရင်း တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးမယ်နော်”
ဟု ဖော်ရွေစွာ လှမ်းပြောပါသည်။

“အို ... နေပါတော် ဂန္ဓမာ အချို့ပွဲပဲ ယူတော့မှာပါ။ ဗိုက်
ပြည့်နေပါပြီ။ Spaghetti ထပ်စားဖို့ ဗိုက်မဆုံတော့ဘူး၊
ကျေးဇူးပါပဲ။”

“ဂန္ဓမာလား၊ နာမည်လေးက တစ်မျိုးပဲ။”

ဂန္ဓမာ ရှက်ပြုံးပြုံးပြီး ခေါင်းအသာညိတ်ပြတာ
သူ့ပန်းကန်ထဲ Muffin ကိတ်မုန့်တုံးလေးတစ်ခုကိုသာ ယူထည့်
နေပါသည်။ နေကြာမှာ မမမာ ယူသလိုပဲ Muffin လိုက်ယူ
သမဲ့ သူမကို ခနဲတုံတုံ ကြည့်လိုက်သော သိပ်သူ၏ မျက်လုံး
တွေကို အာရုံထဲမှာ ဖျောက်မရလေရာ ဒါကိုတွေးပြီး စိတ်ထဲမှာ
အိသဖြစ်နေသည်။ ငါတို့ကို နှိမ်သလိုလိုကြည့်ပြီး အထင်သေး

www.burmeseclassic.com

ပြတာ ဆိုသော အတွေးနဲ့ ထိုသူ့ကို ကျိတ်မှန်းနေလေရာ ထပ်မံကြည့်မိအောင် ကြိုးစားမိ၏။

“အန်တီနာမည်က ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေပါ။ ဒါကတော့ သမီးကြီးပေါ့၊ ဂန္ဓမာတဲ့။ ဒါက အလတ် နေကြာ၊ အန်တီနာဦးမြတ်ကျော် အမျိုးသမီးပါ။ (.....)ဌာနကလေ”

“ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ။ ခုန အန်ကယ်လ်နဲ့တောင် စကားပြောပြီးပါပြီ။ အန်ကယ်လ် ပြောပြလို့ အန်တီနာကို မြင်လိုက်ပါတယ်။ သမီးတွေ အများကြီး မွေးထားပေးအန်တီက နုတုန်းပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ ကျေနပ်စွာဖြိုးရင်း ...

“မမြောကံပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးတွေပဲ အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဒါနဲ့ မောင်မင်းရဲသွေးတို့ ကုမ္ပဏီ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေရဲ့လား။”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ သိပြီးသားပေမဲ့ တမင် စကားရှာသလို မေးလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခြောက်သူက ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနေပက် သူငယ်ချင်းတွေအခု ကုမ္ပဏီမှာ သူ့ရှယ်ယာပါ တစ်ဝက်ထည့်ထားတယ်။ သူ့နာမည်က သိသိသူတဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ ညီအစ်ကိုလိုပါပဲ၊ ဒါက ညီမလေးပါ ရတနာသွေး တဲ့။ ညီ

လေးကတော့ ကျောင်းသွားတက်လိုက်၊ ငြိန်လာလို့ကပ်ပါပဲ၊ သူက ဒီခိုင်နာ ဖြစ်ချင်တာလေ”

ရတနာသွေးသည် ယဉ်ကျေးမှုအရပင် မပြုံးပြပါဘဲ သိသိသူ့ ပန်းကန်ထဲကို ဆာတေးအသားပြားကင်တချို့ ယူထည့်ပေးပြနေပါသည်။ ဆာတေးက သိသိသူဟာ သူမ ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ် ကြေညာသလိုမျိုးမို့ နေကြာ စိတ်ထဲမှာ ချဉ်သွားမိသည်။

သူ့အစ်ကိုကိုတော့ မမမာက ချိန်သဖြင့် နေကြာတော့ သိသိသူ့ကို ချိန်လိမ့်မည်ဟုများ ကြိုတင် တွေးသလား ဆော့ မသိပါ။

“ဂန္ဓမာက အခု ဘယ်မှာအလုပ်ဝင်နေလဲ”

“ရှင် ... ခြောက် ... မဝင်သေးပါဘူး။ E မေဂျာနဲ့ ပြီးသွားပေမဲ့ အခု Hotel Management Diploma ဝက်တက်နေပါတယ်။ ပြီးမှ အလုပ်ရှာရမှာ”

“ကျောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီ Diploma ရပြီးရင် အလုပ်ရနိုင်တယ်လို့ သတင်းကြားတယ်”

မင်းရဲသွေးသည် အနီးကပ်ကြည့်မှပဲ ကြည့်မဝ၊ အဝဝ ရှု၍မပြီးလောက်အောင် လှပလှပ ယဉ်ပဲယဉ်နီငိုလွန်းသော အနုမာကိုသာ စကားတွေ တပြောပြော လုပ်နေချင်မိတော့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကားပေါ်ရောက်သောအခါ သိပ်သူက တဟားဟား ရယ်လိုက်ပါသည်။ မင်းရဲသွေးကလည်း သိပ်သူ ဘာကိုရယ် သလဲ ဆိုတာ သဘောပေါက်လျက် သိပ်သူ ပန်းကို လက်ဆံ ဖြင့် အသာပိတ်ထိုးပြီး ...

“ထင်သားပါ။ မင်း ရယ်သံကြီး ကြားရတော့မယ်လို့”

ဟု ပြောလေသည်။

နောက်ခန်းမှာ လက်ပိုက်ပြီး ခပ်မော့မော့ထေ ထိုင်နေသော ရတနာသွေးကတော့ ...

“ကိုကိုရဲနော်၊ လှတလေးမက်ပြီး ရွေးဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့”

ဆိုကာ မင်းရဲသွေးနဲ့ သိပ်သူဆို ဘာကိုရည်ရွယ် မှန်း မပြောဘဲ သိပြီး ဝင်ပါ၊ပါသည်။

“ညီအစ်မတွေ ရုပ်ပြစားနေကြတဲ့ ပုံစံမျိုးတွေဆိုတာ သိ သားတယ်။ အဖေအမေကလည်း သူတို့မို့ မျက်နှာဖြောင် တိုက်ပြီး သမီးတွေအတွက် လင်ကောင်းလိုက်ရှာ ဖမ်းပေး ရဲကြတယ်။ သူ့အမေကြီးကဆို သိပ်သိသာတာပဲ။ ကိုကိုရဲ နား သူ့သမီးရောက်ဖို့ကို သူကိုယ်တိုင် ကြိုးစားတာ၊ သူတို့ချင်းချင်း လက်တို့ပြီး ကဲ့ရဲ့အတင်းပြောခံရလည်း ပြောပြောပဲ။ သူက လုံးဝမရှက်ဘူး။ အရေးကြီးတာက သူ့သမီးတွေ သူဌေးနဲ့ ဖူးစာဆုဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့လေ”

“နင် ဘာမှဝင်ဝင်ပြောမနေနဲ့ ရတနာ။ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ် ငါချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ရွေးပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ဖေဖေ မေမေတို့က ဒီကိစ္စမှာ မချုပ်ချယ်ဘူး ပြောထားပြီးသား။ ကိုယ်သဘောကျတာ ကိုယ်ရှာလာခဲ့။ မျိုးရိုးကောင်းပြီး ပညာတတ်မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ပြီးရော၊ နာမည်ပျက် မရှိရင် ပြီးရောလို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ဦးမြတ်ကျော် ဒေါ်ခင်ခင် ဆွေ့ သမီးတွေကတော့ လူမမြင်ဖူးခင်ကတည်း အလှအပ ကြောင့်ရော၊ ဣန္ဒြေရှိကြတာရော လူတကာကြားမှာ သတင်း ကြီးပြီးသားပါ”

“ဒါလေမဲ့ ‘Gold Digger’ တွေလေ”

www.burmeseclassic.com

သိပ်သူသည် ကြားက မနေသာတော့ထဲ မောင်နှမ နှစ်ယောက်၏ ကောင်းနိုင်လှနေမှုကို ဝင်ဖျန်ပြောပြပေးလိုက်ပါ သူ၏။

“ကောင်မလေးတွေ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုနေမယ် မနေဘူး မသိနိုင်ဘူးပေါ့။ သူ့အမေကတော့ သိသိသာသာ ပဲ သမီးတွေကို လင်ကောင်းလိုက်ရှာပေးတဲ့သဘော ရှိတယ် ပေါ့ ရဲသွေးရာ။ မင်းသဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ စိတ်ထဲမှာ သူ့အမေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မင်းကို တကယ် လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ ရွေးလိုက်ပေါ့”

“ငါကလည်း ခုမှစတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ခုပဲ လက် ထပ်ချင်ပါပြီလို့ မဆိုလိုသေးပါဘူးကွာ၊ လှေလာဦးမှာ ပါ”

“ညီအစ်မတွေကတော့ မီးရထားတွဲကြီး ကျနေတာပဲ၊ တသိကြီးနော်၊ တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်တွေ ထင်တယ်၊ အကုန် မတိမ်းမယိမ်းတွေချည်းပဲ။ သမီး တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး နဲ့သွားတော့ သူများထက် ပိုထူးခြားပြီး အကြည့်ခံရတာ ပေါ့ကွာ”

“ဂန္ဓမာကတော့ အလှဆုံးလို့ ပြောရင် ရတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သိသိ”

“မင်းစိတ်ထဲ ထင်ရင် ပြီးတာပဲကွာ”

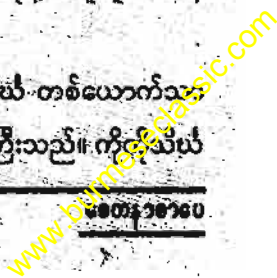
“ဘာလဲ ... မင်းက ဘယ်သူ့ကို အလှဆုံး ထင်လို့လဲ”

“မထင်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့ဂန္ဓမာကတော့ အလှဆုံးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက်လေးနဲ့ သူ့စိတ်ကို ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ ပုံစံမျိုး”

“သူ့မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ငါ ရူးသွားမလိုဘဲ ခံစားရတယ်”

မင်းရဲသွေး တင်စားပြီး ပြောလျှင် သိပ်သူမှာ အော်ရှ်ရယ်လို့မဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။ ရတနာသွေးကပါ အစ်ကို့ကို လှောင်ချင်သလို လိုက်ရယ်ပေမဲ့ သိပ်တော့ ရယ်လည်းမရယ် ပြုရဲ။ ပြောလည်း မပြောရဲ။ သူတို့မိသားစုမှာက အကြီးကိုဆို အငယ်က တရိုတသေ ဆက်ဆံရကာ အကြီးကို ဘာမှ ကလန်ကဆန် မပြောရဟူသော ထုံးစံကလည်း ရှိထားလေရာ ရတနာသွေးမှာ အစ်ကို့ကို ငယ်ကြောက်မို့ ဒီထက်ပိုပြီးတော့လည်း မပြောရဲပါ။ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယောက်မတော်စပ်ရမဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ ညီမဖြစ်သူပီပီ သဝန်တိုပြီး ငါ့အစ်ကိုနဲ့ မတူဘူး မတန်ဘူးချည်း ထင်ချင်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုရဲ သူငယ်ချင်း ကိုကိုသိသိ တစ်ယောက်သား အဲဒီညီအစ်မတွေဘက် မပါသွားဖို့ ပိုအရေးကြီးသည်။ ကိုကိုသိသိ

သာ အဲဒီညီအစ်မတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးမည်ဆိုလျှင် ရတနာတော့ ရှက်တာရော၊ ဝမ်းနည်းရတာရော ပေါင်းပြီး သေတောင် သေသွားနိုင်မလား မသိ။ ရတနာက ကိုကိုသိပ်ကို ကျိတ်ပြီး ညွှန်လင့်နေတယ်ဆိုရင် မမှာပဲပါ။ မိဘတွေကတော့ သဘောတူကြတယ် ဆိုပေမဲ့ ကိုကိုသိပ်မှာကျတော့ မိဘလည်း မရှိတာမို့ ဘယ်သူ့သဘောမှ လိုက်နာစရာလည်း မလို။ ကိုကို သိပ်ဘက်က ဘာမှအသံမကြားရရင် ဘာမှလဲဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြိုသိနေသဖြင့် ရတနာမှာ အစ်ကို့ကို သဝန်တိုရတာ တစ်ဖက်၊ ကိုကိုသိပ်ပါ ပါသွားမှာ စိုးရိမ်ရတာ တစ်ဖက်ဖြင့် ဒီပွဲကို ကိုကိုရဲတို့ မလာရင် ကောင်းသားလို့သာ မဖြစ်နိုင်တာကို ပြန်တမ်းတမိနေသည်။

“ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့ visiting card မင်းမှာ ရှိသေးလား သိပ်”

“ဘာလဲ ... ဖုန်းနံပါတ် သိချင်သွားပြီလား”

“သိရင် မမေးနဲ့ကွာ”

“ငါက ကတ်တွေရလာရင် စုဆောင်းရေးသမားမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်ထားမိလဲ မသိဘူး။ နေဦး ... အိမ်ရောက်မှ ငါ့ကားဒက်(ရုံ)ဘုတ်ထဲမှာ ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းက ရော ဘယ်နားထားလိုက်မိလို့လဲ”

“ကုမ္ပဏီကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပြီးကတည်းက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပဲ ထားလိုက်တာ၊ ငါလည်း ပြန်ရှာရမှာပျင်းလို့ မင်းကို မေးတာပါကွာ”

“မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းထဲမှာ memory ထဲ ဖုန်းနံပါတ် သွင်းထားလိုက်ရင် ကောင်းသား”

“အခုမှ သူ့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို သိပ်သိချင်လာတယ်”

“White Page ထဲမှာ ရှာရင်ရော”

“ရှာရတာ ပျင်းတယ်”

“ဂန္ဓမာဆီက တောင်းထားလိုက်ပါလား၊ မင်းတို့ အကြာကြီးပဲ မပြန်ခင် နှုတ်ဆက်လို့မဆုံး၊ စကားပြောလို့မဆုံးဖြစ်နေတော့ ငါက ဖုန်းနံပါတ်တော့ မေးထားလိုက်ပြီ ထင်နေတာ”

ရတနာသွေးကတော့ ထိုမိန်းကလေး အုပ်စုကို အကောင်းမြင်လို့ မရဘဲ မကောင်းတာဘဲ ရွေးမြင်လေရာ ...

“သူတို့ကြည့်ရတာ အဖေအရာရှိဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပဲ ရှိပုံရတယ် နော်။ ကားကလည်း မော်ဒယ်လ်အောက်အောက် ပစ်ကပ်ကားကြီးနဲ့။ နေတော့ ဘယ်မှာနေတယ် ပြောလဲ”

“(.....) လမ်းဘက်မှာ၊ သစ်နန်းကျွန်းဘက်ပေါ့”

“ဪ ... အဲဒီနေရာတွေ အရင်က ဘာမှဈေးမရှိပါဘူး၊ အခုကျမှ ဈေးတွေမြောက်ကုန်တော့ သူတို့လည်း နေရာကောင်းလေး နေနိုင်သွားတာပေါ့လေ”

www.burmeseclassic.com

သိပ်သူ ကတော့ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ...

“ဟ ... ငါတို့ အဲဒီဘက်မှာ မြေကွက်လေးကွက်လောက် ဝယ်ထားလိုက်သေးတယ် ရဲသွေးရ။ ဟုတ်တယ်၊ ငါပြန် ရောင်းတော့ တော်တော် မြတ်သွားတယ်လို့ မင်းတို့ကို ပြောဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်သားပါ၊ မင်း အရင်က ပြောဖူးတယ်၊ ဒါဆို မင်း၊ အဲဒီ သူတို့နေတဲ့ (... ..)လမ်းကို ရှာတတ်လား”

“လမ်းတွေက နတ်သမီးနာမည်လို လမ်းမျိုးတွေလေး၊ သိပ်တော့ မရောက်ဖူးဘူး။ ရှာဆိုရင်တော့ ရှာတတ်ပါတယ်၊ ဘာလဲ ... မင်းက ဖုန်းမဆက်တော့ဘူး တန်းပြီးသွားလည် တော့မလို့လား”

ရတနာသွေးမှာ သိပ်သူပါ လိုက်သွားမှာ စိုးရိမ် သဖြင့် ကမန္တီးကတန်း ဝင်တားရပါသည်။

“ကိုကိုသိပ်ပါ လိုက်သွားရင် တော်ကြာ ဂန္ဓမာကို နှစ် ယောက်ပြိုင်ပိုးကြတယ် ထင်နေပါဦးမယ်၊ ကိုကိုရဲပဲ သွား သင့်တယ်”

လို့ အစ်ကိုကိုတော့ လက်လွှတ်ခံပြီး သွားဖို့အကြံ ပေးမိပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အစ်ကိုကတော့ တားလို့မှမရ တော့တာမို့ ထားလိုက်။ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားသေးတဲ့ ကိုကိုသိပ်

တော့ ပါသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုညီအစ်မတွေက လှကလုနဲ့။ တွေ့ပါမြင်ပါများရင် ကိုကိုသိပ်ပါ တစ်ဖောက်ယောက်ကို သဘောကျသွားမှ ခက်မယ်လေ။

သိပ်သူကတော့ မင်းရဲသွေးကို ပြီးစိစိကြည့်ရင်း ...

“စိတ်ချပါကွာ၊ ဂန္ဓမာကို ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ငါ စိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ မိန်းကလေး အခုလောလောဆယ် မတွေ့သေးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းမိန်းမပိုးဖို့ အဲဒီ အိမ်ကို သွားလည်မယ် ဆိုရင်တော့ မလိုက်ပေးနိုင်ဘူးလို့ ကြိုပြောထားချင်တယ်”

ရတနာသွေးမှာ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရလွန်း၍ ထတောင် ခုန်လိုက်ချင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်ပေးနိုင်တာလဲ”

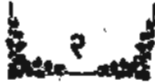
မင်းရဲသွေး ပြန်မေးလိုက်သောအခါ ...

“ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေရဲ့ သမက်မမ်းချင်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါ မကြိုက်လို့ပေါ့ကွာ”

သိပ်သူ အဖြေစတားသည် ရတနာသွေးကို များစွာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စေခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“မမမာ ... ပုန်း၊ ကိုမင်းရဲသွေးဆီက”

စီစေ့၊ မျက်နှာ ပြုံးပြီးပြီးဖြင့် cordless ကို လာ ပေးချိန်မှာ အမေအပါအဝင် သားအမိတစ်တွေသည် ချုပ်ပြီးသား ဝတ်စုံများကို ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ပန်းပွင့်လေးတွေ၊ ဖောင်းကြွလေး တွေ၊ စာပွင့်လေးတွေ ကပ်သူကပ်။ တချို့က ပုလဲလုံး၊ စိန်လုံး၊ စီးကွင့်၊ ဘော်ကြယ်၊ ဖန်ချောင်းလေးတွေ ထည့်သူထည့်။ ရွှေချည် ငွေချည်လေးတွေ ထိုးသူထိုး။ ဖဲပြားထည့်ရာရှိလျှင်ထည့် စသဖြင့် ကိုယ့်အင်္ကျီကိုယ် ကိုယ့်ဘာသာ ဒီဇိုင်းထွင်နေကြချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ညီအစ်မတွေချည်းဖြစ်ပြီး အရွယ်တွေလည်း မတိမ် မယိမ်းတွေမို့ အဝတ်အစားကို ရယ်ဒီမိုက်ဝယ်ပြီး မဆင်နိုင်။ ပိတ်စဝယ် စက်ဆိုင်အပ်ဖို့လည်း ချုပ်ခတွေ့က ဈေးကကြီးလှ

သဖြင့် နေကြာတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အမေကချည်း ဒိုင်ခံ ချုပ်ပေးခဲ့သည်။

အသက်ဆယ်နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ်တွေ ရောက်လာရင် တော့ အမေကပဲ ဒီသမီးဟာ စက်ချုပ်ပညာကို ကြိုက်သည်ဖြစ် စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အတင်း လက်ဆွဲခေါ် သင်ပေးခဲ့တော့ တာဖြစ်သည်။

အချုပ်အလုပ်ပညာအပြင် အခုလိုမျိုး အင်္ကျီအဝတ် အစားလှအောင် ထွင်ရသည့် ထည့်စရာပစ္စည်းလေးတွေထည့်နည်း၊ ဝန်းထိုးနည်း၊ တက်တင်းထိုးနည်းတွေလည်း အချိန်အားတိုင်း သင်ထားခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ အခုလို အရွယ်တွေ ရောက်လာသော အခါ နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေသည် ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ်ချုပ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဒီဇိုင်းထွင် ဝတ်နိုင်သော အဆင့်ကို ရောက်လာခဲ့ ပါသည်။

ပွဲတစ်ပွဲရှိလျှင် အဝတ်အစားအတွက် ခေါင်းပူစရာ လည်း မလို။ သင့်တင့်သော ပိတ်စလေးကို ကိုယ့်ဘာသာရွေးဝယ် ပြီး အိမ်မှာ ကိုယ့်တစ်ယောက်စာအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ချုပ်ဖို့ အင်္ကျီက တစ်ရက်တည်းနဲ့လည်း ပြီးပါသည်။ အခုလည်း နောက် နှစ်ရက်အကြာမှာ သွားရမည့် အဖေအထက်လူကြီး၏ တိုက်သစ် ပွင့်ပွဲ အလှူကို ...

“အမီးတွေပါ ခုံခုံလင်လင် ခေါ်လာခဲ့ပါလို့ ဆရာကတော် ကိုယ်တိုင်က ပုန်းထပ်ဆက်ပြီး ဖိတ်တယ်”

အမေ ပြောတာနဲ့ ညီအစ်မတစ်တွေဟာ အဲဒီ ပွဲမှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဒီဇိုင်းဖြင့် ထွင်ချစ် နေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

အလှူပွဲမို့ evening dress ဝတ်စရာ မလို။ ဒါပေမဲ့

အလှူသွားရသော ရိုးရိုးဝတ်စုံကိုပင် ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဒီဇိုင်း ထွင်ရဖို့ကိုတော့ ညီအစ်မတစ်တွေ ဝါသနာပါကြသည်။

ပုန်းလာရင်တောင် ထပြီးမကိုင်ချင်ကြလောက်အောင် ကိုယ့်အင်္ကျီ ထဲ စိတ်နှစ်ကြလေရာ ဇီဝိကပဲ စပ်စပ်စုစုလုပ်ပြီး ပုန်းထကို လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟယ် ... မင်းရဲသွေး တဲ့”

အမေ ဝမ်းသာပြီး ထရန်တော့မလို ပြောလိုက်သည်။

“ထင်တောင် မထင်ဘူး၊ ဒီကောင်လေး မာနကြီးမယ်ထင် တာ။ ဂန္ဓမာကို သဘောကျသွားပေမဲ့ ခုလို မြန်မြန်ဆန်

ဆန်ကြီး ပုန်းဆက်လာမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ သွား ... သွား ဂန္ဓမာ သွားစကားပြောလိုက်၊အမေ သမီးအင်္ကျီကို ပုတီး

စုစုထည့်တာ ဆက်လုပ်ပေးထားမယ်”

စကားဝါက ...

“အမေ တိုးတိုးပြောပါ။ ဇီဝိက ပုန်းပြောခွက်ကို လက် နဲ့ပိတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်က အမေ့အသံ ကြား သွားပါမယ်”

“မကြားနိုင်ပါဘူးအေ၊ ညည်းကလည်း မအေကို သိပ်ဆရာ လုပ်တယ်”

နေကြာမှာ မမမာ တစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားသော နွက်နှာလေးဖြင့် cordless ကို ယူသွားပြီး အခန်းထဲ ပုန်းပြောဖို့ ဝင်သွားသည်ကို လိုက်ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်နွေးထွေးသလိုပဲ ငါခံစားရတယ် ဟယ်”

ဟူ၍ မမမာ ရင်ပွင့်ခဲ့ဖူးသော ရက်တစ်ရက်ကို ခြန်သတိရသွားသောအခါ နေကြာသည် မမမာ အတွက် အခုတော့

မို့ပြီး ဝမ်းသာသွားပါသည်။ မဆိုးပါဘူး၊ ကိုမင်းရဲသွေးက သိပ် နွမ်းသာတဲ့ ပျိုတိုင်းကြိုက် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်ပေမဲ့ မာနကြီးပါဘူး။

ဇောကို သူ တကယ်သဘောကျသွားရင် ကျသွားသလိုပဲ ဆက် သွယ်လာသားပဲ။

နေကြာသည် သူမဝတ်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဝယ်ထား သော နေကြာပွင့်ရောင် အိတ်လိပိုးဝမ်းဆက်ပေါ် ဖန်ချောင်းစိမ်း

ဒီဇိုင်းလေးတွေဖြင့် ဒီဇိုင်းဆက်ထွင်နေခဲ့ပါသည်။ အင်္ကျီကတော့

ရင်ပုံးပုံစံ အင်္ကျီလက်စက တံတောင်ဆစ်ထိအပုံး ဖြစ်ပါသည်။
 ခြောင်အစမို့ ဖန်ချောင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေနဲ့ ရင်ပုံးပုံးရာ အနား
 တစ်လျှောက် လည်ပင်းတစ်လျှောက်နှင့် လက်တံတောင်အပိုင်း
 တစ်ပတ်တို့ကို ဖော်(ပ)ပုံစံနှစ်တန်းလေးတွေ ပုံဖော်ပြီး ထည့်
 ပါသည်။ လုံချည်ကတော့ ကြီးထင်ပုံ ချုပ်ထားပြီး ဒူးဆစ်လောက်
 ရောက်မှစပြီး အပေါ်နဲ့ဆင်တူ ဖော်(ပ)ပုံစံ ချိတ်ဆင်လေးထိုးဖို့
 စဉ်းစားထားပါသည်။

မမမာကတော့ ဒီတစ်ခါ အပြာနုလေး ရွေးထားပြီး
 ရောင်စုံဖောင်းကြွစာပွင့်လေးများဖြင့် အင်္ကျီကို ထွင်ချုပ်ထားလျက်
 လုံချည်မှာတော့ ခြောင်ပဲထားဖို့ စဉ်းစားထားကြောင်း နေကြာကို
 ပြောထားသည်။

စီစေ၊ တစ်ယောက်သာ အငယ်ပီပီ အပျင်းထူ
 လျက် သူ့အင်္ကျီပုံ သူ့ဘာသာ ညှပ်ပြီးတာနဲ့ ကော်ကပ်၊ ချုပ်ဖို့
 လိုက်ဖို့ အမေ့ကို ဂျီကျသဖြင့် အမေက ဝိုင်းကူ ချုပ်ပေးရတာ
 ဖြစ်သည်။

ကျန်တဲ့ စကားဝါကလည်း သူ့ဝတ်စုံအဖြူလေး
 သူ့ စရမ်းပြာကလည်း နီညိုလေးကို လက်စသတ်နေပြီ။ စတူ
 ကလည်း ကျောက်စိမ်းရောင်ခြောင်မှာပဲ ရွှေချည်မျှင်လေးတွေ
 လက်လက်ထအောင် ဖန်တီးပြီးနေပြီ။

အမေကတော့ လူကြီးပီပီ အရာရှိကတော်ပီပီ ချိတ်
 လုံချည်ကောင်းကောင်းကတော့ ဝတ်ဖို့ လိုကိုလိုတာမို့ ချိတ်လုံချည်
 အကောင်းစား ဝမ်းဆက်တစ်စုံကို နှမြောခြင်းကြီးစွာ ဝယ်လိုက်
 ရလေသည်။

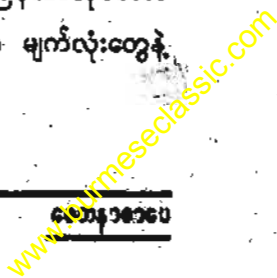
“ပွဲတွေကလည်း ခဏ ခဏ လာဖိတ်တယ်ကွယ်၊ အဝတ်
 ကလည်း ဒါပြီးဒါ ထပ်နေရင် မကောင်းတာမို့ ဝယ်လိုက်
 ရပြန်ပြီ။ သိပ်နှမြောတာပဲ၊ သမီးတို့လို အရွယ်သာဆို
 အဲဒီလိုဈေးသင့်တင့်တဲ့ ပိတ်စပဲဝယ်ပြီး ဇာထိုးပန်းထိုး
 ထည့်ဝတ်လိုက်ပါရဲ့”

လို့လည်း ဝယ်လာပြီးမှ နှမြောမဆုံးဖြစ်ကာ ခဏ
 ခဏ ပြောနေရှာသည်။

နေကြာတို့ အမေမှာ ပြောရရင်တော့ ဂုဏ်ပကာသန
 မက်သော အမေပေမဲ့ သုံးတာဆွဲတာ နေတာထိုင်တာကျတော့
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်မတန်မှ စည်းကမ်းကြီးပြီး ပိုက်ဆံကို ပိုက်ဆံ
 မှန်းသိကာ သိပ်နှမြောတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မမမာ အဝတ်ချုပ်ရာ နေရာဆီ ပြန်လာထိုင်သော
 အခါ ညီအစ်မတစ်တွေရဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြသော မျက်လုံးတွေနဲ့
 အတူ အမှတ်မှ ...

“ဘာတဲ့လဲ သမီး”

ဟူသော မေးသံကို ပြီးပြီးလေး ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဂန္ဓမာ diploma သင်တန်းတက်တာ ဘယ်တော့ပြီးမလဲပေါ့၊ ဘယ်အချိန်တွေ ကျောင်းသွားရပြီး ဘယ်တော့ကျောင်းက ပြန်ရလဲပေါ့။ ဘယ်သူ လာကြိုလဲပေါ့၊ အဲဒီလိုမျိုးတွေ မေးတာပါ အမေရယ်။ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာလည်း မေးသေးတယ်”

“သမီးက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဂန္ဓမာတို့ ညီအစ်မတွေ အမေကိုယ်တိုင် သင်ပေးတဲ့ အခြေခံကြောင့်ရော စက်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းမှာ ဘာသာနဲ့ သွားသင်ထားရတဲ့ ပညာကြောင့်ရော ပေါင်းပြီး ကိုယ့်သွားဖို့လာဖို့ ဝတ်မဲ့အဝတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဒီဒိုင်းထွင်ပြီး ချုပ်ကြတာမို့ အခုလည်း ပွဲတစ်ပွဲသွားဖို့ အဝတ်အစား ချုပ်နေကြပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ အဲဒါမှ အထင်ကြီးမှာ မိန်းကလေးဆိုတာ ပိုက်ဆံကို စစ်စစ်စီစီ သုံးတတ်ပြီး အိမ်ထောင်မှုကိစ္စလေးတွေ နိုင်နင်းရင် ဘယ်ယောက်ျားမဆို သဘောကျ အမှတ်ပေးတာပဲ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံဟာ ရေလိုအပေါက်

ရှာပြီး အပြင်ထွက်မှာထက်စာရင် ကိုယ့်အိတ်ထဲကနေ အပြင်သိပ်မထွက်တာကို ပိုလိုချင်ကြတာပဲ”

“ဂန္ဓမာ ပြောလိုက်တဲ့ အလှူပွဲကို ကိုမင်းရဲသွေးလည်း သွားမယ်လို့ပါ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟယ် ... သူနဲ့ အသိတွေလား”

“ဒေါ်ဘောဘိက သူ့အမေရဲ့ ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့၊ အဲဒါ သူတို့နဲ့ပါ ရင်းနှီးတော့ ဖိတ်တယ်လို့ ပြောတယ်”

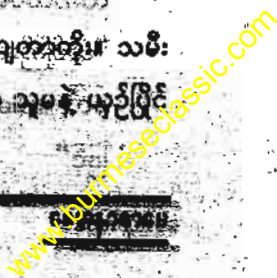
အမေမျက်နှာက ဒါကိုပဲ အလိုမကျဟန် ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ညီအစ်မတစ်သိုက်ကတော့ အမေကို ဝိုင်းဝေးပြီး ဆုလာနေကြသည်။ အမေ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။

“ဒေါ်ဘောဘိကလည်း အလည်ပါပဲလား၊ သူလည်း မင်းရဲသွေးကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်ချင်ပုံရတယ်”

ဒေါ်ဘောဘိမှာ အဖေအထက်လူကြီး၏ နန်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါ်ဘောဘိ သမီးကဖြင့် ဆယ်ရှစ်နှစ်လား၊ ရှိသေးတာ”

“ဪ ... အမေ ဒါကို အလိုမကျတာပေါ့၊ သမီး နှင့် အမေတိုင်း မင်းရဲသွေးကို ဖိတ်လျှင် ဒါဟာ သူမနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် ခြင်းပဲလို့ အမေ ထင်ပုံရပါသည်။”

“သူ့သမီးအတွက် မင်းရဲသွေးကို မှန်းတယ်ထင်ပါ။ ဟင်း ဟင်း ... လာလာချည်သေး။ သူ့သမီးဟာဖြင့် မည်းကြွတ် ကြွတ်နဲ့ လှလည်းမလှဘူး။ ဒီကြားထဲ ဝကလည်း ဝသေး။”

“သိပ်မဝပါဘူး အဖေရဲ့ ပြည့်တာပါ”

“တချို့က ပြည့်ပေမဲ့ ခါးလေး ဘာလေး ပေါ်ပြီး ပြည့် တော့ ကြည့်ကောင်းတယ်လေး။ ဒေါ်ဘောဘိသမီးကျ ဝပြီး ခါးပါပျောက်ချင်နေတာ။ သူ့သမီးပုံကြီးလား မင်းရဲသွေးက ကြိုက်မှာ။ ဒီမှာဖြင့် ဂန္ဓမာကိုတောင် ဖုန်းစဆက်နေပြီ”

“ဒါဖြင့် ဘာပုစရာရှိလဲ အဖေရယ်၊ မမမာ လက်ထဲ ရောက်တော့မှာပဲနော်”

“ကိုယ့်လက်ထဲ သေသေချာချာ နေရအိမ်နဲ့ လိုတယ် ဂန္ဓမာ။ ဒီလို ဆီလည်လည် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုတွေ ခြေ လားပြုလားဆို သိပ်အချိန်မဆွဲစေနဲ့။ ကိုယ့်ကို ဖွင့်ပြောလာ အောင်လုပ်၊ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ဖို့သာ အပိုင်ခြာ ထားခဏ။ ရည်းစားဖြစ်တာတောင် မသေချာသေးဘူး။ လက်ထပ်ရမှသာ ကိုယ်က ပိုင်တာ”

“သိပ်ကြီးလည်း ရေလာခြောင်းပေးလုပ်ဖို့ ဘယ်ကောင်းတဲ့ မလဲ အဖေရယ်၊ တော်ကြာ မမမာကို အထင်သေးသွားမှ ဖြင့်”

“နေကြာ ညည်းဟာလေ တယ်တော့မဆို အဖေကို ဆရာ လုပ်လိုက်ရမှ၊ ကိုယ့်အစ်မ သူ့ဌေးအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင် သွားမှ ညီမတွေပါ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာပါ ဝင်ဆိုပြီး အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းနဲ့ တွေ့မှာမို့ အဖေက ဂန္ဓမာကိုစွ ဖြန်ဖြန် အကောင်အထည်ပေါ်စေချင်နေတာ”

ထိုအချိန်မှာပဲ အဖေရုံးကား အစိမ်းရောင်ကြီးက အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်လာတာမို့ အဖေဟာ အဖေကို ပြေးကြိုရန် ထသွားပါသည်။ အဖေ ပြန်လာရင် ပြေးကြို၊ အိတ်ဆွဲဖို့တော့ နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေဟာ အဖေ အိမ်မှာ မရှိချိန်၊ အဖေ ပျားနာ နို့ အိပ်ရာထဲက မထ၊ နိုင်ချိန်ကျမှ လုပ်ရပါသည်။ ကျန်တဲ့အချိန် အဖေသာ အဖေကို ခုထိမပျက်မကွက် ကြိုဆဲ၊ တံခါးဝကနေ ခေါ်ပြီး ခါးနဲ့ အမြစ်အပျက်တွေထဲက ထူးခြားတာရှိလျှင် ကြိုပြော တတ်ပြေဖို့ ခုလည်းပဲ ...။

“ဦးမြတ်ကျော်ရေ ... မင်းရဲသွေးတော့ ဂန္ဓမာကို ခုလေး တင် ဖုန်းဆက်ပါရှင်။ ဦးလှဦး ဒေါ်ဘောဘိတို့ အလှူကို သူပါ ရောက်လာနဲ့မတဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

အဖေဟာလည်း သူ့အလုပ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်စွပ်လာရသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ပင်ပန်း လှုပ်ငန်းပန်း

www.burmeseclassic.com

လာရသည်ဖြစ်စေ အမေ ဒီလိုမျိုးတွေ အိမ်ထဲမရောက်သေးခင် ကြိုပြောလည်း စိတ်မကွက်တတ်။ စိတ်မတိုတတ်ပါ။ စိတ်ပါသည် ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ “ဟေ့ ... ဟုတ်လား” လောက်ကတော့ ပြန်မေးတတ် ပြုတတ်စမြဲ ထုံးစံအတိုင်း အခုလည်း အဲဒီလောက် တော့ အသံတုံ့ပြန်ပါသည်။

အဖေ့နောက်ကနေ အိတ်ဆွဲပြီး တတန်းတန်းပါ သွားကာ တကွတ်တွတ် ပြောသွားသော အမေ့ကို မမြင်တော့မှ စကားဝါက ...

“အဖေက အေးပြီး အမေက ပူနေလို့ ဒီအိမ်ထောင်မြဲနေ တာ၊ အပူ အပူချင်း၊ အအေး အအေးချင်းဆို ဘာ Reaction မှ မရှိဘဲ စာတ်လမ်းက အစောကြီး ပြီးသွားနိုင်တယ်” လို့ ဝေဖန်ပါသည်။

ခရမ်းပြာကတော့ ...

“ကိုမင်းရဲသွေးက မဆိုးပါဘူး။ စိတ်သဘော မှန်ခုံရပါ တယ်။ လူလူချင်း သူ့ကိုယ်သူကတော့ ငါက သူ့ငွေဆိုတဲ့ ဂုဏ်မြောက်နေတာမျိုး သူ့မှာ မရှိဘူး။ ခရမ်းပြာတော့ သူ့ကို ခဲအိုတော်ရရင် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံနိုင်ပါ တယ်”

ဟု ကျေကျေနပ်နပ် ပြောလေသည်။

“နင်က ဘယ်သူ့ကိုတော့ မကောင်းဘူး ပြောချင်တာလဲ မမခရမ်းရယ်”

ခတ္တာသည် အင်္ကျီဘေးခွဲကြောင်းမှာ အဆန်းထွင်၍ စစ်ပျောက်ကိုတပ်ရင်း မေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီမှာ ရှေ့ခြမ်းနဲ့ နောက်ခြမ်းတွေမှာ ကြယ်သီး မတပ်၊ စစ်မတပ်ပါဘဲ ဘေးခွဲကြောင်းမှာ တစ်ဖက်ကိုတော့ အသေချုပ်လျက် ကျန်တစ်ဖက်မှာတော့ အသေမချုပ်ဘဲ စစ်ပျောက် တပ်ထားသော အင်္ကျီကို ခတ္တာက ထွင်ချုပ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ ခတ္တာကတော့ ညီအစ်မထဲမှာ အင်္ကျီချုပ် အတော့်ဆုံး၊ အဆန်း ထွင်တတ်ဆုံး၊ သူ ချုပ်လိုက်တိုင်း လက်ရာအမြောက်ဆုံး ဖြစ် နေတတ်သော ဒီဇိုင်းနာလေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ နေကြာ မှာ ခတ္တာချုပ်ပုံကို အတုခိုးရင်း နောက်တစ်ခါကျ ငါလည်း ဘေးမှာ စစ်ပျောက်တပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိသေးလေသည်။

“ကိုမင်းရဲသွေးနဲ့ တွဲတဲ့လူ ကိုသိယံသူ့ကိုတော့ မကြိုက် ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေကလေ ငါတို့ညီအစ်မတွေကို ခန့် သလိုလိုပဲ ကြည့်တာ။ အခေကိုလည်း သိပ်ငွေမက်တဲ့ မိန်းမကြီးလို့ ထင်ပြီး ကြည့်သလိုပဲ”

နေကြာလည်း ထိုသူ့မျက်လုံးတွေကို ပြန်သတိပြု သွားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“သူ့ အရေးနိမ့်ခရာလား၊ မေမာကို ကိုမင်းရဲသွေးက
ချစ်ရင် ချစ်နေမှာပေါ့၊ သူ တားလို့ရမလား၊ သူက
ကိုမင်းရဲသွေးရဲ့ အဖေမှ မဟုတ်တာ”

ဖီစဝါက ပြောတာ ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီ ကိုသိပ်သူတို့က မိဘမရှိတော့ဘူးလို့ သတင်းကြား
တယ်”

“အဲမယ် ... တယ်ဟုတ်ပါလား စကားဝါရယ်၊ နင်က
ဘယ်က သတင်းကြားလာတာလဲ”

“စကားဝါ သူငယ်ချင်း တေသီတို့အိမ် သွားတဲ့နေ့က
ဟေသီနဲ့ စကားဝါ သူတို့တိုက်ခန်းရဲ့ ဝရန်တာမှာ စကား
ရပ်ပြောနေတုန်း ကိုသိပ်သူက အဲဒီတိုက်ခန်းရဲ့ အောက်
ဆုံးထပ်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ နာမည်ကြီး အလှပြင်ဆိုင်ကို
ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာချပေးတယ်လေ။ ကောင်မ
လေးက ဖြူဖြူပီနီပီနီလေး မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ ဂျပန်
မလေးနဲ့တူတယ်။ စကားဝါလည်း ကိုယ်သိနေတဲ့သူဆို
တော့ ငေးကြည့်နေတုန်း ဟေသီက နင်သိလား၊ အဲဒါ
သိပ်သူလေတဲ့”

ညီအစ်မတစ်တွေ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်

နေမိကြပါသည်။

“စကားဝါက အံ့သြသွားတာပေါ့၊ ဟေသီ ဘယ်လိုလုပ်
သိပ်သူကို သိနေလည်းပေါ့၊ စကားဝါက ပြန်မေးလိုက်
တယ်၊ ဟေသီ ပြောပြတော့မှ စကားဝါလည်း အံ့သြသွား
တယ်။ ကိုသိပ်သူတို့က အခုလူကြိုက်များနေတဲ့ Coffee
Mix, Tea Mix တို့ Cofe' Latte တို့ Cappuccchino တို့
အထုပ်လေးတွေ ထုတ်တဲ့ “24 hours” ဆိုတဲ့ Brand
အသစ်ကိုလုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တဲ့၊ ဟေသီက အဲဒီကုမ္ပဏီ
မှာ အလုပ်သွားလျှောက်ဖူးလို့ မြင်ဖူးပြီး သိနေတာ၊ စကားဝါ
ကတော့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ မြင်ဖူးရုံပါလို့ပဲ ပြန်ပြောပြလိုက်
ပါတယ်”

“ဒါဆို သူလည်း မခေတဲ့ သူဌေးလေးပေါ့”

နေကြာက ပြောတော့ ...

“ဘာလဲ ... မမနေကြာ ပစ်မှတ် ချိန်တော့မလား”

စကားဝါက ပြန်မေးလျှင် ခနဲကြာ မီးခါးသီးသီး
ပဲ ချက်ချင်း ငြင်းလိုက်မိပါသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုငြင်းမိမှန်၊
ပင် ခနဲကြာဘာသာ မသိလိုက်။

“မချိန်ပါဘူး၊ သူဌေးဖြစ်တိုင်း ငါက ချက်ချင်းရွေးလိုက်
ရမှာလား။ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ လူမျိုးဆို သူ့ဘာသာ
ကုဋေရှစ်ဆယ်ပဲ ရှိနေစန ဘာလို့ စဉ်းစားနေစဉ်လဲ”

www.burmeseclassic.com

“မမဝါ ပြောတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာပို့တာ ဆို၊ အဲဒါ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ခရမ်းကြာက သိချင်နေသဖြင့် ဆက်မေးလိုက်ရာ နေကြာ ငြင်းလိုက်သော စကားပင် ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စား သလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“အဲဒါ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံး ညီမလေးတဲ့။ ဒေဝီတင်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ မိဘတွေက သူတို့ဘာသာပဲ အမေက ကင်ဆာဖြစ်ပြီးဆုံး။ သိပ်နှစ်မကြာဘဲ သုံးလေး နှစ်ကြာတော့ အမေပါ ကျောက်ကပ်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတော့ အခု သူတို့မောင်နှမပဲ ကျန်ခဲ့သတဲ့။ သူ့ညီမလေးကို သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်အလိုလိုက်တာဆိုပဲ။ သူ့ညီမလေး အိမ်ထောင်ကျရင်တောင် သူ့မျက်စိအောက်မှာပဲ ရှိရမယ်ဆို ပြီး ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အခုတည်းက အိမ်တစ်လုံး အကြီးကြီးပဲ သီးသန့်ခွဲဆောက်ပေးထားတယ်တဲ့။ အမေ အမေတွေက တစ်ဦးတည်းသောသား တစ်ဦးတည်းသော သမီးတွေ ဖြစ်ခဲ့တော့ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားတွေဆီက အမွေပုံ ကို ရလိုက်တာ မနည်းဘူးဆိုပဲ။ အခု သူတို့ generation ရောက်တော့ အဲဒီတစ်ပုံကြီးဟာ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ပဲ ခွဲရမှာ နည်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုပဲ။ အိမ်တွေ ခြံတွေဆိုတာ

ပိုင်ထားတာ အများကြီးပဲတဲ့။ ရန်ကုန်မှာတင် မကဘူး၊ မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင်၊ တောင်ကြီး၊ ကလေးလို နေရာ ကောင်းတွေမှာလည်း သွားလည်ရင်နေဖို့ အိမ်က အဆင် သင့်တဲ့ အိမ်လောက်ကို ရှိတာ”

နေကြာမှာ ဒီအကြောင်းကို အမေသိသွားမှာ စိုးရိမ်

ပြီး ...

“စကားဝါ အမေ့ကို သွားမပြောနဲ့နော်”

လို့ စကားဝါ စကားအဆုံးမှာ မြန်မြန်မှာလိုက်မိ ခါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမနေကြာရဲ့”

“ဟဲ့ ... နင် မသိဘူးလား၊ ဂန္ဓမာ့ အလှည့်ပြီးရင် အမေ က နေကြာအလှည့်လို့ သတ်မှတ်ပြီးသား။ တော်ကြာ ဂန္ဓမာ့အတွက် ရှာရင်း နေကြာအတွက်ပါ တစ်ယောက် တွေ့ပြီဆိုပြီး အမေက အတင်းတွန်းတော့မှာ”

မမမာက ဝင်ပြောပေးလိုက်ပါသည်။

“မမနေကြာက သိသံသူ ကိုဆို သဘောမကျနိုင်ဘူး လား”

“ရုပ်မဆိုးပါဘူး မမနေကြာရဲ့၊ သူက စိုတောင်အရပ်ခြံ ပြီး ပိုချောသေးတယ်”

ခရမ်းပြာနှင့် ဇီဝေါတို့ အသီးသီး ပြောပေမူ ဧတ္တာကတော့ သဘောပေါက်စွာပင် ...

“ဧတ္တာ သိတယ်၊ ခမနေကြာလည်း ဧတ္တာလိုပဲ အဲဒီလူရဲ့ အထင်သေး ရွတ်ချချင်တဲ့စိတ်ကို သဘောမကျဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို အထင်သေးတာ၊ ငါတို့ညီအစ်မတွေကို ကဲ့ရဲ့တာ၊ အမေ့ကို အပြစ်မြင်တာတွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး”

“အို ... စကားဝါတို့လည်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမျိုး လာကြည့်လို့ကတော့ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့ရောပဲ”

ဂန္ဓမာကလည်း ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။

“သူလည်း ပိုက်ဆံချမ်းသာသားနဲ့ ကိုမင်းရဲသွေးလောက် နာမည်မကြီးတာပဲကြည့်။ personality က မရှိလို့ပေါ့၊ လူတကာကို ငါ့လောက် ပိုက်ဆံမရှိပါဘူးဆိုတဲ့ အထင်သေး ရွတ်ချတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လို့ သူ့ကို လူမှန်းပြီ နာမည်မကြီးတာပေါ့”

ဇီဝေါ ထိုသို့ မှတ်ချက်ချနေချိန်တွင် အပျော့အိမ်ထဲ ခန်းဘက် ပြန်ထွက်လာသော အသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် နေကြာက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ နှုတ်စမ်းရှေ့ လက်ညှိုးထောင်ရင်း ...

“ရှူး ... ရပ်တော့၊ ကိုမင်းရဲသွေး အကြောင်းပဲ ပြောရင် ပြောတော့၊ အဲဒီလူအကြောင်း ရပ်လိုက်တော့ - ဇီဝေါ”

ဟု တားလိုက်ရပါသည်။

နေကြာသည် မျက်ခုံးထူထူ တစ်စုံတို့အောက်က မျက်ဝန်းညိုညိုရိရိများဖြင့် လူတစ်ဖက်သားကို အထင်သေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာလျှင် အထင်ကြီးသလို အရိပ်ထင်နေတတ်သော သိပ်ပဲသူ့ရုပ်ပုံကို ခုထိ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ မှတ်မိနေဆဲဖြစ်သည်။ သူ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲက အထင်သေးမှုကို ခံစားရလျှင် နေကြာသည် သူ့ကို ရင်ထဲမှာ ဆစ်ဆစ်နဲ့ နေအောင် နာမိသလိုပင် ခံစားရသည်။

သူ အထင်သေးရလောက်အောင်လည်း နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေက ဟီးလေးတိုက်၊ ဣန္ဒြေမရ လုပ်ပြပြီး ယောက်ျားတွေကို မြူဆွဲယံနေတာမှ မဟုတ်တာ။

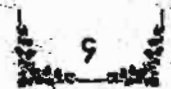
အတင်းလိုက်မိတ်ဖွဲ့ ရောနှောနေကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်မှာ ရှိပြီးသား အလှအပလေးတွေကို ဂုဏ်ယူစရာအဖြစ် ထုတ်ပြပြီး၊ သင့်တော်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကို အမြတ်တနိုး ချစ်လာဖို့သာ ဟန်ရေးပြတာမျိုးပါ။ မိန်းကလေးတွေမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသော ရုပ်ရည်ချောမောလှပခြင်းဟာ သည်မှာလည်း ထိုမိန်းကလေးထံမှ ဘယ်သူမှ ခိုး၍မရနိုင်သော

www.burmeseclassic.com

နေ့ဥစ္စာတစ်ခုလုံးပဲမို့ ဤနေ့ဥစ္စာကိုမင်း ကြားဝါပြီး ဂုဏ်ယူပြခြင်း မျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုယ့်ကို ချစ်လာဖို့ မူယာ မာယာတွေနဲ့လည်း မလှည့်ဖြား။ ဣန္ဒြေမဲ့သော အနေအထိုင်မို့ ဖြင့်လည်း မမြူဆွယ်ပါပဲ ကိုယ့်သိက္ခာလေးနဲ့ကိုယ် နေခဲ့ကြသူ တွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကိုမှ ထိုသူက အလိုလိုနေရင်း အထင်သေးလေ သည် ဆိုသောအခါ ...။

ဂန္ဓမာနဲ့ နေကြာသည် တစ်လစာ ဝယ်ခြမ်းစရာများ ဝယ်ဖို့ ကားမောင်းပြီး အိမ်ကထွက်လာပါသည်။ ဂန္ဓမာက ကား တော့ မောင်းတတ်ပေမဲ့ လူရုပ်၊ ကားရုပ်၊ လမ်းရုပ်သော ယုဇန ဝလာစာလိုမျိုးကို မမောင်းရဲ၍ နေကြာကမောင်းရသည်။ ဂန္ဓမာ ထ ဘေးကထိုင်ပြီး ကားပါကင်ဝင်လျှင် ကြည့်ပေး ပြုပေး။

အိမ်မှာ တစ်မိသားစုလုံး ကားမောင်းတတ်ကြသည် ဆိုပေမဲ့ မောင်းတာ ကျွမ်းကျင်သူ ရှိသလို၊ မဖြစ်မနေ မောင်းရမှ ဝင်ပြီးမောင်းရသော ဂန္ဓမာလို လူမျိုးလည်း ရှိပါသည်။ ဂန္ဓမာ တို့က မိသားစုများပြီး ကောင်းကောင်းလည်း စားကြသောက်ကြ စာမို့ တစ်လ တစ်လ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ လက်ဖက် ခြောက် အချို့ခြောက်၊ ဘီစကစ်ပုံး၊ မုန့်ကြွပ် စသဖြင့်တွေက ဖြတ်ဝယ်ရသည်။ ရှာမင်းစင်တာက ဆိုင်ကြီးတွေမှာ သွားမဝယ်

www.burmeseclassic.com

တော့ဘဲ ဒိုင်ဈေးလိုမျိုး ဆစ်ပြုဝယ်၍ ရနိုင်သော ဈေးကြီးတွေမှာ အခုလိုမျိုးတွေ လာလာဝယ်ရပါသည်။

များသောအားဖြင့် ဂန္ဓမာနဲ့ နေကြာအလှည့် ဖြစ်လိုက်၊ စကားဝါနဲ့ ခရမ်းပြာအလှည့် ဖြစ်လိုက်၊ ခတ္တာနဲ့ ဒီဇင်ဘာအလှည့်ဖြစ်လိုက်။ ဒီလ ဒီအတွဲက ဒီဈေးဘက် လာရလျှင် ကုန်တိုအတွဲက ကြက်သွန်ဖြူနီ၊ အာလူး၊ ဆန်၊ ဆီ ဝယ်ရသော အလှည့်မျိုး ကြိုရတတ်သည်။ ဒီလိုမျိုး တစ်လစာ တွက်ချက်ဝယ်ထားလိုက်သဖြင့် အမေက ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ ဈေးသွားလျှင် ခြင်းတောင်းလိုက်ဆွဲပေးစရာ သမီးအဖော် ခေါ်ချင်လည်းခေါ်မခေါ်ချင်လည်း မခေါ်၍ ရပါသည်။

တစ်လစာပစ္စည်း အစုံရှိပြီးဖြစ်ရာ အသားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားရဖို့ကိုသာ အမေ့နေတိုင်း ဈေးသွားဝယ်ချက်ရဖို့ ဈေးခြင်းမှာ သိပ်များများစားစား ဝယ်စရာမရှိတတ်ပါ။ မိန်းကလေးတွေပဲမို့ အသားကြီး ငါးကြီးလည်း သိပ်မစားတတ်ကြဘဲ အသီးအရွက်ကြော်တို့၊ အသုပ်တို့ ချဉ်ရည်တို့ ပိုစားကြသဖြင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကတော့ တစ်ကြီး ဝယ်ရသည်။

“ဟင်းသီးဟင်းရွက်သည်ကတောင့် သိနေပြီ။ အစ်မကြီးမှာ သမီးတွေချည်းပဲဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေပီပီ လှူပေးပြီး အသီးအရွက်ပဲ များများစားတယ် ထင်တယ်တဲ့”

အစ်မကြီး ချဉ်ပေါင်ကန်စွန်းရွက်ပဲ ဝယ်ဝယ်၊ ဘာပဲဝယ်ဝယ် တကယ့်ကို အများကြီး ဝယ်ရတာနော်တဲ့”

အမေက ဈေးကပြန်လာတိုင်း ရယ်မောပြီး ပြောပါသည်။

“နေကြာ ... အမေပေးလိုက်တဲ့ စာရင်းစာရွက် ပါတယ်နော်”

နေကြာသည် ကားထဲမှ ထွက်ထွက်ချင်း မမမာအစ်မေးလိုက်သည်ကို ...

“အင်းပါ ... ပါပါတယ် မမမာရဲ့။ မမမာလည်း ပိုက်ဆံအိတ် သေသေချာချာ ကိုင်ထားဦးနော်၊ တော်ကြာ တစ်လပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံ ပျောက်သွားမှ စက်မယ်။ လူတွေက ဒီနေ့ သိပ်များသလိုပဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယ်စီ ပါပေးတာက အကြီးပီပီ ပိုက်ဆံကိုင်ရသည်။ နေကြာက စာရင်းစာရင်းလေး ထည့်ရုံသာ။ ညီအစ်မတစ်တွေ လတိုင်းရောက်ရတာက နှုတ်ပလာတာ၊ မင်္ဂလာဈေးနဲ့ သီရိမင်္ဂလာဈေးလို လက်လီလက်လီ ဝယ်လျှင် ဈေးသက်သာသည့် ဈေးကြီးတွေ ဖြစ်ပါသည်။

ဈေးဝယ်တိုင်း နှစ်ယောက်တွဲ လာတဲ့အခါလား၊ အိတ်တလေလည်း သုံးယောက်တွဲဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ကုဆွဲဖို့ အဖော်အသား ပါရတာပင်။

“နေကြာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ မမမာ”

“အောက်ထပ်မှာ စားသောက်ကုန်တွေ ဝယ်ပြီးရင် ကားထဲ ပြန်သွားထည့်ထားမယ်၊ ပြီးရင် အပေါ်ထပ် တက်ဦးမှာ မဟုတ်လား”

“တက်မယ်လေ၊ ဖိနပ်တို့ ရေမွှေးတို့ မဝယ်ဖြစ်သေးပေမဲ့ လျှောက်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“နင်က ဝယ်ရင် ဝယ်နိုင်ပါတယ် ဝင်ငွေရှိနေပြီပဲ”

နေကြာက အဆေးသင့်ဖြင့်ပင် ကျောင်းပြီးသွားပြီ ဖြစ်ရာ ကွန်ပျူတာလည်း တတ်ကျွမ်းထားသည်ဖြစ်ရာ အခုလ ပိုင်းလေးမှာမှ ခရီးသွားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရထားပါသည်။ အလုပ်ဝင်တာ တစ်လကျော်မျှ ရှိသေးပေမဲ့ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ် ဖြစ်သွားသဖြင့် နေကြာမှာ အဖေ အမေတို့ဆီ လက်ဖြန့်တောင်းစရာ မလိုတော့ပါ။ ကုမ္ပဏီမှရသောလခသည် သိပ်အများကြီး မဟုတ် ပေမဲ့ နေကြာလို မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်အတွက်တော့ ကောင်း ကောင်းဝယ်ခြမ်း သုံးစွဲနိုင်လောက်အောင် သင့်တင့်ပါသည်။ လခရတုန်းက အဖေနဲ့ အမေကို တစ်သောင်း ကန်တော့နိုင်ပြီး ကျန်တာ အစ်မနဲ့ ညီမတွေ မှန်လိုက်ကျွေး၊ တချို့ကို စုထားပြီး သုံးစရာရှိမှ ထုတ်သုံးဖို့ စဉ်းစားထားပါသည်။

“မမမာလည်း နောက်လ diploma ရရင် တစ်ခါတည်း ဟိုတယ်မှာ တန်းလျှောက်ရင် ရပါပြီ၊ နေကြာထက် တောင်ဝင်ငွေကောင်းဦးမယ်။ မြီးတော့ မမမာက လှလည်း လှတော့ အလုပ်ရရှိက ကျိန်းသေတယ်၊ ဟိုတယ်တွေမှာ လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဆို ကြော့ရှင်းလှပနေကြတဲ့သူ ချည်းပဲလေ။ မမမာက E မေဂျာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ရှ်လည်း တော်တော် ပြောနိုင်တယ်ဆိုတော့ အလုပ် ချက်ချင်းရမှာ”

“အေးပါ ... အလုပ်ရချင်ပါပြီဟယ်၊ အဖေ အမေတို့ ဒီ အရွယ်ထိ ပညာသင်ပေး၊ ကျွေးမွေးထားပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်က တစ်လှည့် ပြန်မလုပ်ကျွေးနိုင်ရင်တောင် ကိုယ့်စရိတ်တော့ ကိုယ်ရန်နိုင်ဖို့ သင့်ပြီလေ”

“ဒါနဲ့ ကိုမင်းရဲသွေးကရော မမမာဆီ လာတွေ့နေပြီလား”

ထိုသို့မေးလိုက်တော့ ဂန္ဓမာ ရှက်ပြီး ပြီးသွားသည်။

“အဲဒါ နင်ကို ပြောမလို့၊ သူ့ ဒီနေ့ လာစောင့်နေလိမ့် မယ်”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

“ငါတို့ ဈေးဝယ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်ရင် တွေ့မယ်၊ J'donuts ဆိုင်မှာ သူ စောင့်နေမယ်”

“ဪ ... ဒီလို အချိန်အချက်တွေနဲ့လား၊ သိပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့်များ နေကြာ ဈေးဝယ်ပြီးရင် အပေါ်ထပ် မတက်ဘဲ ပြန်မှာစိုးလို့ စိတ်ပူပြီး ကြိုမေးထားတာကိုး။ အမေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောသေးတော့ မမမာတို့ မတွေ့ကြရ သေးဘူး ထင်နေတာ”

“မနက် သင်တန်းသွားရင် အဖေ့ရုံးကားနဲ့ ချပေးသွားတယ် မဟုတ်လား။ အဖေ့ကား ထွက်သွားတာနဲ့ သူ ငါ့နားရောက် လာပြီး စကားပြောတယ်”

“အပြန်ကျတော့ရော”

“အပြန်တော့ သူ လာစောင့်ခံတယ်၊ မနက်သာ သူ အား လို့လာစောင့်တာဆိုပြီး သုံးခါလောက်ရှိပြီ လာလာတွေ့ တာ”

“ပွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“ပြောပြီးပါပြီ၊ သူက ပွင့်လင်းပါတယ်၊ ဟန်မဆောင်ဘူး။ အလှူမှာ တစ်ခါဆိုပြီး နောက်တစ်ရက်ကျ သင်တန်းတက် တဲ့ ကျောင်းမှာ လာတွေ့တဲ့နေ့ပဲ သူ ပွင့်ပြောတာပါ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဟဲ့ ... ရည်းစားစကား ပြောပါတယ်ဆိုမှ အသေးစိတ် သိစရာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မမမာကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ပါတယ်တွေ ဘာတွေ ပြောရဲ့လားလို့ပါ။ အမေ ဖြစ် စေချင်တာက အဲဒါမျိုးလေ၊ ရည်းစားဖြစ်ရုံလေးမှ မဟုတ် တာ”

“အဲဒီလောက်တော့ မပြောသေးပါဘူးဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားအပျော်ထားမဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံပါတယ်”

“နေကြာလည်း ကိုမင်းရဲသွေးကိုကြည့်ပြီး အလိုလိုနေရင်း မမမာ အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချပါတယ်”

“နေကြာ ဝယ်နေကျ နို့ဆီသကြားဆိုင် ရောက်ပြီလေ ဝယ်ရအောင်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆိုင်ရှေ့ရပ်လိုက်တာနဲ့ ဆိုင် ရှင်က မှတ်မိနေပြီး ဝယ်သူတွေနှင့် မအားရသည့်ကြားမှ ဖော် ဖော်ရွေရွေ လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟော ... ညီအစ်မတစ်တွေ လာကြပြန်ပြီ၊ လ၊တုန်ပြီ မလာကြသေးပါလားလို့ မျှော်နေတာ”

“လာပါတယ် အစ်မရဲ့။ အစ်မဆိုင်က ဈေးမှန်လို့ အမေ ကလည်း စိတ်ချ လက်ချ လွှတ်နေတာ၊ အစ်မဆိုင်ပဲ တန်းဝင်လာပါတယ်၊ အရင်အပတ်တည်းက လာမလို့ဟာ မအားကြတာနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“နို့ဆီကတော့ ဈေးတက်တယ် ညီမရေ၊ သကြားဈေးက တော့ ပုံမှန်ပါပဲ”

နေကြာက နို့ဆီ ဘယ်နှလုံး၊ သကြား ဘယ်နှပိဿာ စသဖြင့် မှာကြားလိုက်ပါသည်။ လက်ဖက်ခြောက်အချို့ခြောက် ဆိုင်၊ ကော်ဖီမုန့်ဆိုင်တို့က သီးသန့်သွားရမည်ဖြစ်ရာ နောက်မှ ဝယ်ရမည်။

ဒီပလာစာမှာက အချို့ရည်တို့ ဘီစကစ်မုန့်ပုံးတို့ ဝယ်ဖို့ ကျန်ပါသေးသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက်အပြည့် ဆွဲစရာ တနင့်တပိုးကြီးတွေ ဖြစ်သွားပါသည်။ ဆိုင်ရှင်က မျက်နှာသိတွေ နို့ ...

“ထားခဲ့ပါလား ညီမတို့။ ဝယ်စရာရှိတာ သွားဝယ်ပြီး ပြန်မှ ဝင်ယူပါလား”

“ကားက ဟိုးဘက်ခြမ်းမှာ ရပ်ထားခဲ့တော့ ဒီဘက်ပြန် လှည့်ဖို့ လမ်းမကြိုဘူး အစ်မရယ်၊ ဒါကြောင့် မထားခဲ့ တော့တာပါ။ ခါတိုင်း ထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကားပါကင် အရမ်းခက်တော့လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ပွဲတော်ရက် နီးလာရင် ဒီလိုပါပဲ၊ ဈေးအလာများကြတာကိုး”

ဆွဲစရာအပြည့်ဖြင့် လူတွေကို တိုးတိုက်ထွက်လာ ရင်း ဝယ်နေကျမုန့်ဆိုင် ရှာရပြန်သည်။ အဖေက နိုင်ငံခြားဘိ စကစ်ပုံးထဲကမုန့်မှ စားသဖြင့် အဖေအတွက်က သူစားနေကျ တံဆိပ်နဲ့ ဘီစကစ်ပုံးကို ဝယ်ရသည်။ အဖေကတော့ ထုတ်ဆိပ် ထောပတ်ဘူးနှင့် စတော်ဗယ်ရီ Jam တစ်ဖုလင်းရှိလျှင် မနက် ဆို ပေါင်မုန့်နဲ့စားလိုက်၊ နံပြားနဲ့စားလိုက် စားတတ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် အမေအတွက်က ထိုဘူးလေးတွေ ဝယ်ရုံသာ။ နေကြာ တို့ ညီအစ်မတွေကတော့ ဘီစကစ်တွေ ဘာတွေ သိပ်မက်မက် မောမော မရှိလှတာမို့ ထည့်ဝယ်စရာ မလိုပါ။ မနက်စာသမ္ဘူ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖြစ်ဖြစ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါ တလေ ဗိုက်ဆာမှ အဖေမုန့်ပုံးထဲက တစ်ချပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အမေ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြီးကြတာ များသည်။ နေကြာတို့ အတွက် အဓိက ကုန်တာက နေကြာဇေ၊ ဂွာဇေ၊ အချဉ်ထုပ် နှင့် လက်ဖက်သုပ် ချင်းသုပ်များသာ။ ထိုအရာတွေကတော့ ရုပ် ကွက်ဈေးထဲလည်း ရနိုင်တာမို့ တကူးတက ဝယ်နေစရာ မလိုပါ။

ဝယ်ခြမ်းပြီးကြလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး သယ်စရာ အပြည့်နှင့် လက်တွေညောင်းကိုက်အောင်သယ်၊ လူတွေရှောင်ရှား ပြီး ထွက်လာရင်း ကားဆီရောက်အောင် ပြန်လျှောက်ရသည်။ ကားရှေ့ခန်းထဲ သော့ဖွင့်၊ ပစ္စည်းတွေထည့်နေစဉ် ဘေးကထွက် သွားသော ကားနေရာကို ကားတစ်စီး ပါကင်ဝင်လာပါသည်။

Honda CRV 4WD အနီရဲ့ရဲ့ ပြောင်မြောက်လက်လက် အသစ်စက်စက်ကြီးသည် နေရောင်မှာ တောက်ကြွားနေပါသည်။

ကားထဲမှာ သိပ်သူ။ သူသည် ကားပေါ်မှ မဆင်းခင်မှာပင် လူကြားထဲ ထင်းလင်းနေအောင် လှပသော ညီအစ်မနှစ်ဦးကို ချက်ချင်း မြင်သွားပါသည်။ ဂန္ဓမာရော နေကြာပါခေတ်ပေါ်တီရှပ် ကိုယ်ကျပ်လေးတွေနှင့်။ ဂန္ဓမာကတော့ ဒူးဖုံးစကတ်တိတ်လေးကို ဝတ်ထားပြီး နေကြာကတော့ အနားတွေ မည်သော အဖျားမှ ခပ်ချွန်ချွန်ပုံစံ စကတ်ကားကားကို ဖရိုဖရဲပုံစံ စုတ်ထားပါသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလျှင်လည်း သိပ်သူကို သူတို့တွေ့ကြမည်ဖြစ်ရာ သိပ်သူသည် နှုတ်မဆက်ချင်ပေမဲ့ ရှောင်လွှဲမရတာမို့ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးတွေကတော့ ကားရှေ့ခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေထည့်ပြီး၍ သော့ပြန်ပိတ်နေဆဲ။

“ဟော ... ဂန္ဓမာတို့ပါလား”

သိပ်သူ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ဂန္ဓမာက အံ့ဩစူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ နေကြာကား ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဂန္ဓမာစိတ်ထဲမှာ စူးစမ်းသလို တွေးမိတာက ကိုမင်းရဲသွေးနဲ့လည်း သူမ ချိန်းထားတာမို့ ကိုသိပ်သူပါ အဖော်နေပေးဖို့ ရောက်လာသလားဟူ၍ပင်။

“ကိုသိပ်သူ ဘယ်လာတာလဲ”

“Furniture တွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် office အတွက် လိုတဲ့စားပွဲ အော်ဒါမှာထားလို့ ရောက်ပြီလို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ထွက်လာတာပါ”

“ကိုမင်းရဲသွေး ရောက်နေမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလားဟင်”

“ဟုတ်လား ... သူ ရောက်နေမှာလား။ ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ။ ရဲသွေး ကျွန်တော့်ကို ချိန်းမထားပါဘူး”

ဂန္ဓမာသည် မေးပြီးမှ အားနာသွားပါသည်။ ကိုယ်နဲ့လည်း သိပ်မခင်ဘဲ စကားတွေ အများကြီး ပြောလိုက်မိပြီ။ တွေ့ဖူးတာက တစ်ခါပဲ။ နောက်ပိုင်း ကိုမင်းရဲသွေး စကားထဲမှာ သိပ်ကလေး သိပ်ကလေးနဲ့ ပါပါနေလို့သာ ကိုယ်က စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေမိသလို ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီလူဘက်ကတော့ ဘယ်လိုစိတ်သဘောရှိမှန်း မသိဘဲနဲ့ စကားတွေ ပြောမိပြီ။ နေကြာတို့တစ်တွေ ဝေဖန်တာတော့ သိပ်သူက ဂန္ဓမာတို့ တစ်သိုက်ကို အလိုလိုနေရင်း အထင်သေးနေတာတဲ့။

“ရဲသွေး တော်တော်များများတော့ ပြောပြပေမဲ့ ဒီနေ့တွေ ကြာမှာတော့ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဂန္ဓမာတို့က ဒီမှာ ရှေးဝယ်စရာရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့လေ၊ သူက တော်ဖိဿာက်ရအောင်ဆိုပြီး လာစောင့်တာပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို အခု တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူး။ ခုမှ ဂန္ဓမာတို့ သွားမှာ”

သိပ္ပံသူသည် လက်အသစ်ပိုက်ပြီး ဒီစကားပိုင်းမှာ သူမနဲ့ မဆိုင်သလို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး လျှောက်ငေးနေသော နေကြော့ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ဒီမိန်းကလေးက ခပ်တည်တည်နဲ့ စကားမပြောချင်သလိုလိုနဲ့ပါလား။ ငါ့ကိုတာ တွေများ မကြည့်သလဲ မသိဘူး။ အေးလေ အဲဒါပဲ ကောင်းပါ တယ်။ ဝေးဝေးနေလေ ကောင်းလေပဲ။ ငါ စိတ်မဝင်စားမိဘူး ပေါ့။

နီးနီးကပ်ကပ် တရင်းတနီး စကားပြောမိမှသာ သူတို့ သိပ်ထုတာတွေ ပိုပိုမြင်လာပြီး ချစ်ရင် ချစ်သွားနိုင်တာ မို့ ခုလို ဝေးလေ ကောင်းလေပဲ။ ဒီညီအစ်မတွေက နတ်သမီး လေးတွေလိုပဲ သူများထက်ကို ပိုထူးခြားပြီး လှနေတော့ ကိုယ့် စိတ်ကိုယ်လည်း မယုံနိုင်ဘူးလေ။ သူတို့ သူငွေတွေကိုပဲ လိုက် ပြီး ရှာဖွေနေမှန်း သိပေမဲ့ သူတို့လှတာ ကိုယ်မက်မောပြီး သဘောကျမိသွားရင်တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ အခုဆိုကြည့် မင်းရဲသွေးတောင်မှ ...

“ဂန္ဓမာကို ငါ သိမိချစ်သွားတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တောင် မထင်ဘူး။ အစကတော့ သိပ်လှလို့ သဘော

ကျမိတယ်ပဲ ထင်တယ်၊ ခုတော့ တဖြည်းဖြည်း စွဲလမ်း ပြီး ချစ်လာတယ်၊ သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်လိုက်ရမှ၊ သူ ငါ့ကို ပြန်မချစ်လာမှာတွေကိုပါ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတတ်လာနေ တယ်”

ဆိုတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာပဲလေ။ သိပ္ပံသူလည်း သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားမလားဆိုပြီး စိုးရိမ်မိတယ် ဆိုတာ မငြင်းချင်ပါ။

“အခု ဂန္ဓမာတို့ သူစောင့်နေမိဆိုင်ကို သွားတော့မယ်၊ ကိုသိပ္ပံသူ လိုက်ခဲ့မလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိစ္စလေး ရှိသေးတယ်။ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဂန္ဓမာ ခေါင်းအသာညှိတိုက်ပါသည်။ ဆံနွယ်ဆံနွေ လိမိကောက်ကောက်လေးတွေနဲ့ ဆံပင်သားနက်ပြီး ပျော့အိနေပုံ လည်း ရတာကြောင့် ဆံနွယ်လေးက ဝဲခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

အင်း ... ဒါတွေကြောင့်လည်း ရဲသွေး အရူးအမူး ဖြစ်နေတာ။ သိပ္ပံသူ တစ်ချက်ပြူးကာ လှည့်ထွက်လိုက်ရင် စတက်(ပ)ဆံပင် ကုပ်ဝဲလေးတွေ အိခနဲ၊ ဝဲခနဲနေအောင် ခေါင်း လေးတစ်ဖက်ကို မြန်မြန်လှည့်သွားသည့် နေကြော့ကို မြင်ဖြစ်ကောင် မြင်လိုက်သည်။ ကြည့်ကမ်း ... ငါ့ကို တိုက်တိတ်နီးကြည့်တယ်။

သိပ်သူသည် ဒါကို စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ကြီး ကျေနပ်သဘော ကျသွားမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်ချင်သလို ဖြစ်သွား ပါသည်။

သိပ်သူ Furniture ဆိုင်ထဲရောက်ပြီး ဆယ်ငါး မိနစ်လောက် အကြာမှာ သူ့ရဲ့ NOKIA ကင်မရာဖုန်းလေးမှ အသံမြည်လာပါသည်။ ဖုန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းရဲသွေးခေါ် တာ။

ဟာ ... ဒီကောင် ကြည့်စမ်း။ ဂန္ဓမာ ပြောလိုက် တာနဲ့ ငါ့ကိုခေါ်ပြီ။

“ဟဲ့လို ... ရဲသွေး ဘာလဲကွာ”

“သိပ် မင်းက ငါဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိတာတောင် လာမတွေ့ပါလား၊ ဘာလေစိမ်းတိုက်နေတာလဲ”

“မတိုက်ပါဘူး၊ မင်းတို့ချင်း ချိန်းတွေ့ကြတာ၊ ငါ ကြား ထဲက ကန့်လန့် ကန့်လန့် ပါနေမှာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောပေမဲ့ ဂန္ဓမာနဲ့ မင်းရဲသွေး ကြားမှာ နေကြာလည်း ပါနေတာပဲလို့ သတိရသွားပါသည်။

“ငါတို့ Jdonuts မှာပဲ ထိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာဆိုဖို့ ချိန်း လိုက်တာကွ၊ အအေးလောက် ကော်ဖီလောက်ပဲ သောက် ပြီး၊ ဂန္ဓမာတို့ကို နေ့လယ်စာ လိုက်ကျွေးမလိုကွာ။ မင်း

ပါ လိုက်ခဲ့ပါလား။ စကားပြောဖော် ပိုများတော့ ပိုပျော် စရာ ကောင်းတာပေါ့”

အမှန်တော့ မင်းရဲသွေးသည် နေကြာ တစ်ယောက် စည်း ဘက်ပဲ့ကျန်ပြီး ထိုင်ငေါင်နေရာမှခန်း၍ သိပ်သူ့ကို လိုက်စေချင်တာ ဖြစ်သည်။ သိပ်သူက ...

“ငါ သူတို့ညီအစ်မတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

ပြောထားဖူးပေမဲ့လည်း မင်းရဲသွေး ကိစ္စဆိုလျှင် သိပ်သူက ဘယ်တော့မှ မငြင်းဘဲ ကူညီပေးမည်ဆိုတာ ယုံကြည် သဖြင့် သူ စိတ်ပါပါ။ မပါပါ ဂရုမစိုက်ဘဲ ခေါ်တာလည်း ဖြစ် ခါသည်။

“နေ့လယ်စာ ငါစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ညီမလေးက ဒီနေ့ သူ့ဘာသာကွာ စာအုပ်ကြည့်ချက် လက်စွမ်းပြထားတာ တွေ စားပေးရမယ် မှာလိုက်တော့ ဒီကပြန်တာနဲ့ အိမ်ပြန် စားရမယ်၊ ဆော့ရီးကွာ၊ ငါ၊ မင်းကို လိုက်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့မှ ဒေဝီက မှာလိုက်လို့ပါ”

ထိုသို့ အချက်အလက်နဲ့ ငြင်းတော့လည်း မင်းရဲသွေး လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ သိပ်သူက သူ့ညီမလေးကိစ္စဆို သိပ် အရေးပေးတာ။ ညီမလေးကို သိပ်ဦးစားပေးတာ၊ ဂရုစိုက်တာ တွေ မင်းရဲသွေး သိထား၍ပင်။

www.burmeseclassic.com

“အေးကွာ ... ဒါဆိုလည်း ရပါတယ်”
 “ဟောကောင် ... ဘယ်လိုလဲ၊ အဖြေရပြီလား”
 “ရတော့မှာပါကွာ”
 “အဖြေရရင် ငါ့ကိုပြောဖို့ မမေ့နဲ့”
 “စိတ်ချ၊ ကဲ ... ငါ ဖုန်းပိတ်ပြီ”

နေကြာသည် မင်းရဲသွေး ဖုန်းအပြန်အလှန် ပြောသည်ကို စောင့်ပြီးမှ သူမ ပြောစရာရှိတာ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“သိယံကတော့ မလာနိုင်ဘူးဗျာ”

ထင်သားပဲ။ သူက ငါတို့ကို ရှောင်တဲ့သူဆိုတော့ ခေါ်လည်း ဘယ်လာပါ့မလဲ။ လာခဲ့ရင်တောင် ငါကလည်း ဒီမှာထိုင်မနေပါဘူး။ မမမာနဲ့ ကိုမင်းရဲသွေး တစ်တွဲ၊ ငါနဲ့သူတစ်တွဲ ဖြစ်မှာ၊ သူ၊ မလိုလားမှန်း သိတာမို့ ငါကကြိုပြီးရှောင်နှင့်မလို့ စဉ်းစားနေတာ။

“ကိုမင်းရဲသွေးနဲ့ မမမာပဲ အတူသွားစားကြပါလားဟင်၊ နေကြာ မြို့ထဲမှာ လက်ဖက်ခြောက်တို့ ကော်ဖီမုန့်တို့ သွားဝယ်စရာ ရှိသေးတော့ သွားဝယ်လိုက်မယ်၊ ပြီးမှ မမမာ ရှိခဲ့ဆိုင်ကို လိုက်လာပြီး ပြန်လာခေါ်မယ်လေရလား”

“ဟာ ... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လာတာ တစ်ယောက်ပဲခေါ်ပြီး နောက်တစ်ယောက် မခေါ်ဘဲ ထားရမှာလားဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ နေကြာရဲ့။ နေကြာ မပျင်းစေရပါဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ နေကြာကလည်း၊ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေဟယ်”

“နေကြာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတာနော်။ မမမာတို့ ကြားမှာ ဆွေးနွေးစရာရှိနေရင် နေကြာလည်း ကြားထဲက ထိုင်နားထောင်ရမှာ ရှက်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

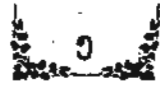
မင်းရဲသွေးသည် ရှက်ကိုရှက်ကန်း ပြုံးရင်း ကန့်မာတို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နေကြာလည်း ကိုယ်မှ မရှောင်ပေးရင် သူတို့စကားလည်း ရဲရဲပြောရမှာ မဟုတ်တာမို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ယူလိုက်ပြီး ...

“နေကြာ ပြန်လာခေါ်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်ဆိုင်လဲ ပြောခဲ့နော်”

ဟု ဖြေရှင်းပေးလိုက်သောအခါ ကိုမင်းရဲသွေးရဲ့ လက်ခံသော မျက်လုံးအကြည့်တွေကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂန္ဓမာသည် Diploma ဘွဲ့ ရသည့် နေ့မှာပင် မင်းရဲ
သွေးကို အဖြေပေးလိုက်ကြောင်း၊ အရင်ဆုံး နေကြာကို အသိပေး
သည်။ နေကြာသည် မထူးဆန်းလှသော သတင်းပေမဲ့ မမမာ
ပြောလာတော့လည်း အရေးတယူ နားထောင်ပေးပါသည်။

“အမေ့ကို ပြောရင်ကောင်းမလား။ မကောင်းဘူးလားတော့
မသိသေးပါဘူး”

မမမာက ထိုသို့ စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမမာရဲ့”

“အမေ လိုချင်တာက ရည်းစားဖြစ်ရုံတင် အနေအထား
မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမေက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပါ
တစ်ခါတည်း တောင်းထားပြီးသား ဖြစ်တာကို ကြားချင်

တယ်လို့ အစတည်းက ပြောထားပြီးသား နေကြာရယ်၊
နင်လည်း သိတာပဲ”

“ခုပဲ ရည်းစားဖြစ်၊ ခုပဲ လက်ထပ်ကြမယ်လို့တော့ ဘယ်
ယောက်ျားလေးမှ ပြောချင်မယ် မထင်ဘူး။ ဘယ်သူမဆို
ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ စိတ်သဘောထားချင်း တူမတူ လေ့လာ
ချင်မှာပဲ။ သူ့စရိုက် ကိုယ့်စရိုက် အနီးကပ် အကဲခတ်ချင်
မှာပဲ”

“ငါ အမေ့ကို ပြောတဲ့အခါ နင်လည်း အနားမှာ လာနေ
နော်”

“စိတ်ချပါ၊ နေကြာက မမမာလုပ်၊ မမမာနားမှာ နေမှာ”

“ကိုမင်းရဲသွေးက တစ်ခုတော့ မှာလိုက်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မမမာနဲ့ သူ ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ဒီက
ညီအစ်မတွေရယ်၊ သူ့ညီမရယ်၊ ကိုသိသံသူတို့ မောင်နှမ
ရယ်၊ တစ်ရက် အားလုံးဆုံကြပြီး Dinner ဖြစ်ဖြစ် ကျွေး
ချင်တယ်တဲ့”

နေကြာသည် သိသံသူ ဟူသောလူကို ထပ်ဆုံရမှာ
မလိုလားပေမဲ့လည်း မမမာက ဒီကိစ္စကို စိတ်အားထက်သန်စွာ
ဆီးသားအားရလေး ပြောပြနေသဖြင့် အသာခေါင်းညိတ်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အမေ့ကို ပြောသောအခါ ညဘက် သားအမိတစ်
 သိုက် TV ကလာသော ကိုရီးယားကားကို ကြည့်ကြချိန်မှာ ဖြစ်
 ပါသည်။ အိမ်မှာ မိန်းမအုပ်စုများပြီး Drama (ဒရာမာ)ကား
 ကြိုက်ကြသူများပီပီ နေကြာတို့တစ်တွေလည်း မြန်မာပီသစွာပင်
 ကိုရီးယားကားကို ကြိုက်နေကြတာ မဆန်းပါ။ အမေကတော့
 မိန်းမနဲ့ သမီးတွေ ကိုရီးယားကားအပြီးကိုသာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်
 စာအုပ်ဖတ်စောင့်ရင် Satellite ကလာသော CNN သတင်း
 ဘောလုံးပွဲ၊ တင်းနစ်ပွဲတွေနှင့် Funniest Home Video Show
 တို့လို အစီအစဉ်တွေကို ကြည့်ဖို့ စောင့်နေပါသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ ဘာညာရော ပြောသေးလား”

မျှော်လင့်ထားသလိုပင် အမေက ထိုသို့ ပြန်မေးသော
 အခါ မမမာသည် နေကြာကို အဖော်ညိုသလို ကြည့်ရင်း ...

“အခုမှ ရည်းစားဖြစ်တယ်၊ အခုပဲ လက်ထပ်ကြမယ်လို့
 ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ပြောချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး
 အမေရယ်၊ သူလည်း ဘယ်ပြောဦးမလဲ”

“တော်ကြာ ထိပေါက်ပြီး ထိလက်မှတ်ပျောက်သလို ဖြစ်
 နေဦးမယ်”

“ကိုမင်းရဲသွေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပျော်စံစံပြီး ...
 ရည်းစားထားမို့ လူမျိုးတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး”

နေကြာက မမမာဘက်မှ ဝင်ပြောပေးလိုက်သည်။
 “တော့ အမေက နေကြာဘက် လှည့်လာပြန်သည်။

“နေကြာကရော သိပ်သူ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ခေါင်းထဲ
 မထည့်သေးဘူးလား”

နေကြာ လန့်သွားပါသည်။ အမေ ဒီလူ့ကို မမေ့ဘဲ
 ဆိုး။ အမေဟာ တွေ့ပဲ တွေ့တတ်တယ်။

“အဲဒီလူ့ကိုတော့ နေကြာ မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ အမေရယ်”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူလည်း မင်းရဲသွေးတို့ အသိုင်း
 အဝိုင်းထဲကပဲလေ။ တော်တော်လည်း ချမ်းသာတယ်လို့
 အမေ သိထားတယ်”

“အမေ ဘယ်ကသိလာလဲ”

“အို ... သမီးရှင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ နားစွင့်နေရတာပဲ၊ ပြော
 ကြရင်း ဆိုကြရင်းနဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် အကြောင်း
 ကိုယ့်နားထဲ ရောက်လာတာပါပဲ၊ သိပ်သူလို့ ကြားလိုက်
 တော့ အမေ မှတ်မိသွားတာပေါ့၊ ဒါ မင်းရဲသွေး ဘေးက
 ကောင်လေးပဲလို့”

စကားဝါနဲ့ ခရမ်းပြာကလည်း နေကြာကို ထောက်

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သိပ်သူနဲ့ ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး”

“သူက သိပ်မာနကြီးပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်ပုံရတယ်”

အမေက သမီးနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ပြောသဖြင့် ...

“အဲမယ် ... တယ်သိနေပါလား”

လို့ မျက်လုံးပြူးရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လို သိလို့လဲ”

“သူ လူတစ်ဖက်သားကို ကြည့်ပုံ ရူပုံကို နေကြာမကြိုက်ဘူး အမေ။ သူက နေကြာတို့ကို အထင်သေး ရုတ်ချသလို ကြည့်တယ်။ အမေ့ကိုလည်း ဒီမိန်းမကြီး သမီးတွေ ဝန်းပြပြီး သူ့ဌေးတွေ လိုက်သမက်ဖမ်းနေတယ် ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကြည့်တာ နေကြာ သိတယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဟိုးတစ်လက နေကြာနဲ့ မမမာတို့ ယုဇနပလာဇာမှာ ဈေးဝယ်တော့ ကိုမင်းရဲသွေး လာစောင့်နေတာ အမေ့ကို ပြန်ပြောပြဖူးတယ်။ အမေ မှတ်မိလား”

“အေး မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒါ သိပ်သူနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“အဲဒီတုန်းက ကိုသိပ်သူနဲ့ မထော်တဆ ဆုံကြသေးတယ်လေ။ ကိုမင်းရဲသွေးက သူ့ကို နေ့လယ်စာ အတူလိုက်စားပါလို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာတောင် မလိုက်ဘူး။

ငြင်းတယ်။ နေကြာတို့ကို ဝေးဝေးရှောင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ငြင်းတာ အမေ့ရဲ့။ သူ့ကိုပါ အဖမ်းခံရမှာ စိုးရိမ်သလိုနဲ့ နေကြာတို့ကို တွေ့တာနဲ့ ပြေးတယ်”

အမေကတော့ စိတ်ဆိုးဟန် မပြဘဲ မျက်နှာအမူအရာမပျက် နားထောင်နေပါသည်။ ဇီဝေဝါက အမေတာမမှမပြောခင် ရှေ့ကဝင်ပြီး ...

“ဒီလောက် ချူစားခံရမှာ ကြောက်နေတဲ့လူ ပညာပေးတဲ့အနေနဲ့ မမနေကြာက အတင်းဇာတ်လမ်းစပြီး သူ့ရည်းစား ဖြစ်အောင်လုပ်၊ သူ့ဆီက ကောင်းကောင်းချူစားပြပြီး ပြီးမှ ကန်ထုတ်ပြလိုက် ဟိဟိ။ ဒါမှ ဒူးထောက်အသည်းကွဲပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာ”

လို့ ဗရွတ်ရွတ်တနင့် ပြောပါသည်။

“ဇီဝေဝါ ... အဲဒီလို ပြောစရာလား၊ ကိုယ်က မိန်းကလေး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချူစားရုံတွဲပြီး ထားခဲ့စရာလား။ အမေ့ရှေ့မှာ အဲဒီလို ဣန္ဒြေမရတာတွေ လာမပြောနဲ့စမ်း။ အမေ လိုချင်တာက ငါ့သမီးတွေ ရည်းစားများတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေကို ချူစားတတ်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဦးမြတ်ကျော် ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေတို့ သမီးလေးတွေ ရုပ်လည်း လှကြသလို၊ ကုသိုလ်က

www.burmeseclassic.com

လေးတွေလည်း လှကြတယ်။ ယောက်ျားရ ကံကောင်း တယ်။ သူ့ဆွေးကတော်လေးတွေပဲ ဖြစ်ကြရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးပဲ။ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ့်ဣန္ဒြေလေးနဲ့ ကိုယ့် ရုပ်ရည်လေးနဲ့ တည်တည်သာနေပြစမ်းပါ။ ဘယ်ယောက်ျား မဆို ကိုယ့်ရှေ့ ခူးထောက်လာမှာပဲ။ အေး ... ဒါပေမဲ့ အခုလို သိပ်သူ့လို ကိုယ့်ကို အလကားနေရင်း အမြင် မကြည့်၊ အထင်သေးနေမဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဆိုရင်တော့ ဂရုစိုက်စရာလား။ အမေလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သမီး နေကြာ ခေါင်းထဲမထည့်ရင် မထည့်နဲ့ ရတယ်။ အမေ အစက သူ့စိတ်သဘော မလေ့လာမိလို့ပါ။

နေကြာ့ ရင်ထဲ ခုမှ စိတ်အေးသွားသလို သက်ပြင်း

ချမိပါသည်။

“ကိုမင်းရဲဆွေးက ဂန္ဓမာတို့ ညီအစ်မတွေကို Dinner ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဆုံပြီး လိုက်ကျွေးချင်တယ်လို့ ပြောထား ပါတယ် အမေ။ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘယ်တော့တဲ့လဲ”

“အဲဒါ မသေချာသေးဘူး။ ဒီဘက်က လိုက်မယ်ပြောမှ သူ့ညီမရယ်။ ကိုသိပ်သူတို့ မောင်နှမရယ်ပါ ထပ်ရက် ညှို့ပြီး ဆုံချင်တာတဲ့”

“အင်း ... အဲဒါဆိုလည်း မဆိုးပါဘူးလေ။ သူက သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမနဲ့ပါ အသိပေးမိတ်ဖွဲ့ထားတဲ့ သဘောဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး။ အမေ မှာထားတာတော့ မမေ့နဲ့နော်။ ကိုယ့်ဘက်က အလိမ္မာလေးနဲ့ စေ့စပ်လက် ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ လှည့်ပတ်ပြော သိလား။ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါလို့တော့ တိုက်ရိုက်ကြီး ပြောခိုင်းတာ မဟုတ် ဘူးပေါ့ ဂန္ဓမာရယ်။ ကိုယ့်အသိဉာဏ် ပညာလေးနဲ့ ပြော တတ်သလိုပြောဖို့ မှာတာ။ နောက် သိပ်ပြီးလည်း တွဲသွား တွဲလာ မလုပ်နဲ့။ သူ ခေါ်တိုင်း မသွားနဲ့၊ သူချိန်းတိုင်း မသွားနဲ့ပေါ့။ တွေ့ပါ မြင်ပါများရင် ရိုးအိသွားမယ်။ လွယ်မှန်းသိရင် အငိုင်းမထားဘဲ နေလိမ့်မယ်။ ယောက်ျား လေးတွေက ခက်ခက်ခဲခဲ ကြီးစားပြီး လက်ထပ်ဖို့ ချဉ်းကပ် ရတဲ့ မိန်းကလေးမှ ပိုတန်ဖိုးထားကြတာလေ”

နေကြာတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ အမေစကားကို ခေါင်း ညိတ် နာခံလိုက်ကြပါသည်။

သိပ်မကြာသော ရက်တစ်ရက်မှာ နေကြာတို့ တစ် တွေ့နဲ့ ကိုမင်းရဲဆွေးတို့တစ်တွေ နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင် ကြီးမှာ Dinner စုစားကြဖို့ ရက်တွေ ချိန်းဖြစ်ကြပါသည်။ နေကြာတို့ ပြောလိုက်သောရက်ကို မင်းရဲဆွေးက တစ်ဖက်ကို ပြန်ပြောပြီး ညှိမည်ဟု သိရသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းရဲသွေးသည် ဂန္ဓမာနှင့်ကိစ္စကို မိဘတွေတော့ မပြောသေးပေမဲ့ ညီမဖြစ်သူ ရတနာသွေးကိုတော့ တော်တော်များများ အသိပေးထားသည်ဖြစ်ရာ ...

“ရတနာ ... ငါနဲ့ ဂန္ဓမာ ရည်းစားဖြစ်သွားကြပြီ၊ သူ ငါ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကမှ အဖြေပေးတယ် သိလား”

ဟု စပြီးပြောပြလိုက်သည်။

ရတနာသွေးက တီးလက်စ၊ စန္ဒရားသံကို မရပ်ပစ်

ဘဲ ...

“အခုမှ ရည်းစားဖြစ်တာလား၊ မသိပါဘူး။ တွေ့ပြီး နှစ်ခါလောက် အကြာမှာ အဖြေပေးတယ် ထင်လို့”

ထိုနေ့က သိပ်သူလည်း မင်းရဲသွေးအိမ် ရောက်နေပြီး ရတနာသွေးနဲ့အတူ စန္ဒရားတစ်ယောက်တစ်လှည့် တီးနေသည်ဖြစ်ရာ သူတို့မောင်နှမပြောသံကို ဝင်မပါသေးဘဲ အသာနားထောင်နေပါသည်။ သိပ်သူကတော့ ဂန္ဓမာဆီက မင်းရဲသွေးအဖြေရရချင်းပင် မင်းရဲသွေး ဝမ်းသာအားရ ဖုန်းဖြင့် SMS message ပို့ထားသောကြောင့် သိပြီးနေပြီ။

“သူ Hotel Management Diploma ရတဲ့နေ့မှာ အဖြေပေးတာပါ။ အခု သူ(.....) Hotel မှာ အလုပ်လျှောက်ထားတယ်”

“အလုပ်များ လုပ်ဖို့လိုသေးလား။ ကိုကိုရဲလို သူဌေးကို အပိုင်ဖမ်းပြီးပြီ”

“ရတနာ ... နင် ဘာလို့မကောင်းတာပဲ ရွေးပြောနေလဲ။ ဂန္ဓမာ့ကို မနှိမ်ပါနဲ့။ အထင်မသေးပါနဲ့။ သူ့ကို ငါတကယ် ချစ်တယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ကို ငါ လက်ထပ်မယ်”

“ဒါက ကိုကိုရဲ သဘောပါ။ အိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အစ ကိုကိုရဲ ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်ပြုထားတာပဲ။ ကိုကိုရဲ လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရပါတယ်။ ရတနာကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ထဲမှာ သဘောမကျနေတာ သဘောမကျဘူးပဲ။ ပြင်လို့ မရဘူး”

“သဘောကျကျ မကျကျ အခုလာမဲ့ ဆန်းဒေးညနေကျ ရင် သူတို့ညီအစ်မတွေနဲ့ ငါတို့မောင်နှမ သိပ်တို့မောင်နှမ Dinner အတူတူစားဖို့ (.....) restaurant မှာ တစ်ဝိုင်း Booking ယူထားပြီးပြီ၊ ဒါပဲ နင်၊ မရှောင်နဲ့”

“မရှောင်ပါဘူး၊ ဘာလို့ရှောင်ရမှာလဲ။ ကိုယ်က အစ်ကို့ကို ပိုင်တဲ့သူပဲ။ စင်ပေါ်က ကြည့်ရုံပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုသိပ်က ကြိုသိပြီးသားလား၊ ကြည့်ပါဦး ပြုံးစိစိနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်တာ”

ရတနာသွေးသည် သိပ်သူပါ ဒီပွဲမှာ ပါမည်ဆိုသဖြင့် ဝိပ်တော့ ဘီဝင်မကျလှပေမဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ တစ်ဦး

တည်းသော အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို ဒီပွဲဖိတ်တာကျ တားလို့ မရတာမို့ ငေါ့သလိုလေးသာ ပြောလိုက်ရမိသည်။

“ရဲသွေးကိစ္စ ငါမှမသိရင် ဘယ်သူသိမှာရှိလို့လဲ”

“ကိုကိုသိယံကရော အဲဒီညီအစ်မတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလဲ”

“ဟာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ သူငယ်ချင်းကိစ္စ ဝင်ပါတာ ပါ၊ ပါရစေ”

“ဒေဝီကိုရော ပြောပြဖူးလား”

“ဘာလဲ ... ရဲသွေး အကြောင်းလား”

“အင်းပေါ့၊ ကိုကိုသိယံတို့ မောင်နှမနဲ့ ရတနာတို့ မောင်နှမက တကယ့်အနီးစပ်ဆုံး မိတ်ဆွေတွေပဲဟာ”

တကယ်တော့ ဒေဝီတင်သည် ရတနာသွေးနဲ့တော့ ရွယ်တူမဟုတ်ပါ။ ဒေဝီတင် အသက်က ခုမှ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပြည့် ပြီးရုံသာ ရှိသေးသည်။ ရတနာသွေးက အသက်နှစ်ဆယ် ရှိနေပြီ မို့ သုံးနှစ်မျှ ကွာလေရာ တကယ်တော့ သိပ်မရင်းနှီးလှပါ။ အစ်ကိုချင်းသာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေတာ။

“ရဲသွေး ရည်းစားရသွားတဲ့ အကြောင်းတော့ ပြောပြလိုက်တာပေါ့လေ”

“အဲဒီညီအစ်မတွေ အကြောင်းပါ ပြောလိုက်သေးလား”

သိယံသူသည် ရတနာသွေး ဘာသဘောနဲ့ မရမက လိုက်မေးသည်ကို ယောက်ျားမို့ ဘာမှသဘောမပေါက်ပေမဲ့ ရတနာ သွေး စပ်စပ်စုစု မေးသည်ကိုတော့ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

“ရဲသွေး ရည်းစားအကြောင်း ပြောတယ်ဆိုမှတော့ သူ့ ရည်းစားဟာ ဂန္ဓမာ၊ ဂန္ဓမာကတော့ဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်လို ဆိုတာလောက်တော့ ထည့် ပြောမိတာပေါ့ ရတနာရယ်။ ညည်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စပ်စု နေရတာလဲ၊ ငါ့ညီမလေးကို ငါ ဒီထက် ဘာများပိုပြော စရာရှိလို့လဲ”

ထိုသို့ သိလိုက်ရပြန်တော့ ရတနာသွေး မကျေနပ် သလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ ကိုကိုသိယံ အဲဒီညီအစ်မတွေနဲ့ ဆုံသည်ဖြစ်စေ၊ မဆုံသည်ဖြစ်စေ စကားထဲ ထည့်ပြောရသည်ဆိုသော အကြောင်းအရာကို ရတနာသွေးမှာ လက်မခံချင်သလိုလည်း ဖြစ်နေပါသည်။

သိယံသူသည် စကားမြန်မြန်ဖြတ်ပစ်ပြီးနောက် ... “ကဲ ... နင် Vennesa Carlton ရဲ့ သီချင်းကို ဆက်ကျင့် ဦးမှာလား”

“ကိုကိုသိယံက အဲဒီလိုပဲ စိတ်လည်းမရှည်ဘူး”

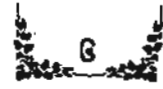
“စိတ်ရှည်ပါတယ်၊ နင်က notes ထဲမှာ စိတ်မပါဘဲ စကားများနေတာကိုး”

www.burmeseclassic.com

“မများတော့ဘူး၊ မများတော့ပါဘူးရှင်၊ ဒီအပုဒ်လေးတော့ ပြီးအောင် တိုက်ပေးပါ။ ကိုကိုသိမ်က ရတနာ့ထက် အများကြီး ပိုပြီးတော်တယ်။ ကိုကိုသိမ်နဲ့ အတူတူ မရ တဲ့ အပုဒ်ကို ကျင့်လိုက်ရင် ရသွားတာများတယ်”

ရတနာသွေးသည် စန္ဒရားခုံမှာ သူမထိုင်တီးနေစဉ် ကိုကိုသိမ် ဘေးကနေ မိုးရပ်ပြီး ကြည့်နေသည့် အချိန်ကာလ ကိုတော့ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်အောင်ပင် မက်မောမိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ညီအစ်မ တစ်သိုက်တို့သည် နေကြာ မောင်းသော နှစ်ဆန်းဆန်နီ ကားလေးဖြင့် ချိန်းထားသော စားသောက်ဆိုင်ကို ညနေခြောက်နာရီလေးဆယ့်ငါးလောက်မှာ ရောက်လာကြသည်။ ဒီရောင်များဖြင့် လင်းထိန်နေသော စားသောက်ဆိုင်ဝမှာ ရပ်လိုက် ဘာနဲ့ မှန်တံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးရသော ပြည်မတရုတ်ရိုးရာ နှုတ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ကြိုဆိုရေးတာဝန်ခံ ဝန်ထမ်းနှစ် ဦးတို့သည် တံခါးဖွင့်ဖို့ကိုပင် မေ့ပြီး ငေးမောသွားပါသည်။

အရပ်အမောင်းညီညီ အချောအလှ ညီတူညီမျှနှင့် ဆတ်မိမိ လှပနေသော မိန်းမချောလေး ခြောက်ယောက်တို့ကို ဘန်ပြိုင်တည်း တွေ့ရသဖြင့် ဘယ်သူမဆို ရုတ်တရက်တော့ ဆတ်မေ့သလို ငေးမောငြိမ်သက်သွားမိစမြဲပါပင်။

နောက်မှ သူတို့ဘာသာ သတိရသွားပြီး ရှက်စရာ
ရှက်ကန်း ပြီးကြရင်း မှန်တံခါးလက်ကိုင် ရွှေရောင်ကိုင်ကြီး
နှစ်ဦးပြိုင်တူ တစ်ဖက်စီကိုင်၍ အသာတွန်းဖွင့်ပေးကြလျက်

“မင်္ဂလာညနေချမ်းပါခင်ဗျာ”

ဟူ၍ ပြိုင်တူနိုးပါး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

အတွင်းဘက် စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်ထဲ
နှင့် တကယ့် တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲမှာ တွေ့ရသလို ရိုးရာဝတ်
များ အသီးသီး ဝတ်ထားသော ဝန်ထမ်းများ၊ စားပွဲထိုးများ၊ ဆို
တွင်းအပြင်အဆင်များ လွမ်းခြုံထားသော မြင်ကွင်းကို အရင်
တွေ့ရပါသည်။

ဇီဝေက ...

“ဟယ် ... သိုင်းကားထဲ ရောက်သွားသလိုပဲ”

လို့ ဝမ်းသာအားရ ဝေဖန်ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ ဒီက အစ်မတို့ကို အခန်းနံပါတ် (...)
စားပွဲမှာ အသင့်စောင့်နေပါတယ်၊ ကျွန်မနောက်က လိုက်
ခဲ့ပါရှင်၊ လမ်းပြပေးပါမယ်”

ရှင်ဘတ်မှာ နဂါးရုပ်ရွှေရောင်ကြီး ကြွရွှေနေအောင်
ရွှေချည်ထိုးထားသော အနီရောင်ဝတ်စုံ၊ ဆံပင်ရဲ့ ဆံထုံး
ဆံထိုးတန်းလန်းလေးတွေ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်၊ နားဆွဲသီးပု

လုံး လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်လေးနှင့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးက
ခါးလေးညွတ် နှုတ်ဆက်ပြီး လာခေါ်ပါသည်။

သီးသန့်စားသောက်ခန်းများ ရှိသလို ခန်းမကျယ်ကြီး
ထဲလည်း စားခိုင်းများရှိလေရာ ရောက်နေပြီးသား လူပရိသတ်
ကတော့ ညီအစ်မတစ်တွေကို အကုန်လုံးနိုးပါး လိုက်ငေးကြ
ရင်း ...

“မော်ဒယ်လ်တွေလား၊ မင်းသမီးတွေလား မသိဘူး”

လို့ ပြောသူက ပြောပြီး ကျန်ရစ်ပါသည်။

စကားဝါကတော့ ဘေးလူ ကိုယ့်ကိုကြည့်တာကို
အရမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှေ့ကသွားနေသော ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို
ဆဖန်နေပါသည်။

“ကျန်းကျိယီနဲ့ တူသလိုပဲနော်”

“လူစီလျူး (Lucy Lu)နဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ခရမ်းပြာက နောက်ထပ် တရုတ်မင်းသမီး တစ်
ယောက်နှင့် တူသည်ဟု ငြင်းပါသည်။ နေကြာကတော့ ရှေ့က
ဝန်ထမ်းကောင်မလေးဟာ တရုတ်မင်းသမီး ကျန်းကျိယီနဲ့ တူ
သလား၊ လူစီလျူးနဲ့ တူသလား သေသေချာချာ မကြည့်အားပါ။
အသောက်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲက အပြင်အဆင်ကိုသာ သဘောကျ
ပြီး ခလုတ်ပင်တိုက်မိအောင် အငေးကောင်းနေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တရုတ်မီးအိမ်လေးတွေ မီးပုံးလေးတွေ ထွန်းညှိထားသော သီးသန့်ခန်း တံခါးဝမှာလည်း ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။ ထိုသူက ဆင်နားရွက်တံခါးပုံစံတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပေးထားလျက် ...

“မင်္ဂလာညနေချမ်းပါခင်ဗျာ”

လို့ နှုတ်ဆက်နေပါသည်။

ညီအစ်မတစ်တွေ အထဲဝင်လိုက်တော့ ရောက်နေပြီးသား မင်းရဲသွေးတို့ အုပ်စုက အသင့်စောင့်ကြည့် ကြိုဆိုနေပါသည်။

“ဒီနားလာထိုင် ဂန္ဓမာ”

မင်းရဲသွေးသည် ဂန္ဓမာ့ကို သူ့ဘေးခုံမှာ လာထိုင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ ဂန္ဓမာ့ ဘေးမှာ ရတနာသွေး၊ ရတနာသွေးဘေးမှာ နေကြာ အလိုလိုဝင်ထိုင်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ နေကြာ နားမှာ စကားဝါကပါ နေရာဝင်ယူပါသည်။

မင်းရဲသွေး ဘေးမှာတော့ ဘီယံသူနှင့် သူ့ညီမတော် ရှိနေသည်။ ညီအစ်မတစ်တွေ အသီးသီး နေရာဝင်ယူလိုက်တာ ဆယ်ယောက်ဝိုင်းသည် အခုမှပဲ နေရာပြည့်သွားပါသည်။ စားဝိုင်းကြီးက ကြီးပေမဲ့ အလယ်အဝိုင်းမှာ လှည့်လို့ရသော ဆုံလှည့်စားပွဲဝိုင်း ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်လိုချင်သောဟင်းကို ထယူစရာမလို လှည့်လိုက်ရုံသာ။

ဂန္ဓမာတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ရောက်လာသည်အထိ ဟင်းပွဲတွေကတော့ မမှာထားကြသေး။ စားပွဲထိုးက ဂန္ဓမာတို့ ထိုပါ။ Menu ကတ်တွေ တစ်ယောက်ချင်း ထပ်လာပေးပါသည်။

“ကြိုက်တာ မှာစားကြစေချင်လို့ ဘာမှမမှာသေးဘူး။ ထမင်းနဲ့ Hot Pot ကိုတော့ အသင့်ပြင်ထားဖို့ ပြောထားတယ်”

“ရပါတယ် ကိုမင်းရဲသွေးရဲ့။ ကြိုမှာထားလည်း ကောင်းပါတယ်။ နေကြာတို့က လူအုပ်စုများတော့ ဒီလိုပဲ အပြင်တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်ခါနီးရင် တစ်ယောက်စောင့် တစ်ယောက်စောင့်နဲ့ သွားလေရာတိုင်း အမြဲနောက်ကျတတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

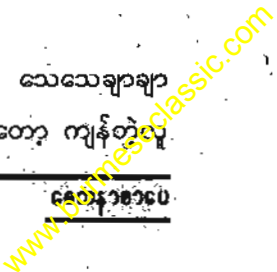
“သိပ်ပြီး နောက်မကျပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း နေကြာတို့မရောက်ခင် ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နေကြာတို့လည်း မရှေးမနှောင်းအချိန် ရောက်လာတာပါ”

မင်းရဲသွေးက ရတနာသွေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရတနာ ... သူက ဂန္ဓမာလေ၊ မှတ်မိလား”

ဟု စပြောပါသည်။

“မှတ်မိပါတယ်။ ဂန္ဓမာတစ်ယောက်ပဲ သေသေချာချာ မှတ်မိလိုက်တယ်။ ညီအစ်မတွေကများတော့ ကျန်တဲ့သူ

တွေတော့ လူနဲ့ နာမည် မတွဲမိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဆောရီး နော်”

ရတနာသွေးသည် အားလုံးရှေ့မှာ ကိုယ့်အမျက်ကို လှူစသိစေချင်၍ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါကတော့ သိပ်သူ့ ညီမလေး ဒေဝီတင်တဲ့”

စကားဝါက မြင်ဖူးပြီးသား ဖြစ်နေ၍ သိနေသည်။ ကျန်တဲ့ နေကြာတို့ တစ်သိုက်က ခုမှမြင်ဖူးတာ ဖြစ်သဖြင့် အခုမှ ဒေဝီတင် ဆိုတာ သူ့ပါလားဆိုပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။

မျှော်လင့်ထားသလို မာနခပ်ကြီးကြီး၊ ခပ်ထန်ထန် မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ အေးဆေးတိတ်ဆိတ်ပြီး ရိုးအေးလှသော မျက်လုံးတွေကို ပိုင်ဆိုင်သော မိန်းကလေးထံမှာ အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် အလှတရားတော့ရှိနေပါသည်။ ရုပ်၊ သိပ်အချောအလှကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့ဌေးဟူသော ဂုဏ်နှင့် ငယ်ဂုဏ်တို့ကြောင့် အရှိန်အဝါတစ်မျိုးကတော့ သူမထံမှာ ရှိနေသည်။

“ဒေဝီတင်က ဒီဒေဝီနဲ့ ရွယ်တူလောက် ရှိမယ်ထင်တယ် နော် ဂန္ဓမာ”

“ဒီဒေဝီက ဆယ်ခုနစ်ပြည့်ပြီးပြီ”

“ဒါဆို အတူတူပဲ၊ ဒေဝီကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ဆယ်ခုနစ်ပြည့်တာ”

မင်းရဲသွေးနဲ့ ဂန္ဓမာတို့ဘာသာ ပြောဆိုပြီး ဒီဒေဝီ ဒေဝီတင်ကို အဖော်ဖြစ်စေလိုဟန် ပြောပေမဲ့ ဒေဝီတင် အာရုံဆွဲက ဒီဒေဝီထံမှာ မရှိပါ။ အဖြူပေါ် ပန်းပွင့်စိမ့်စိမ့်လေးတွေ ခပ်ထားသော အင်္ကျီပုံစံလှလှလေးဖြင့် နုပျိုစိုလက်နေသည့် ကြောကိုသာ အကဲတခတ်ခတ် တကြည့်ကြည့်။

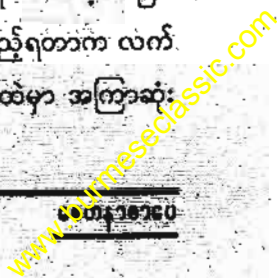
အားလုံး ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်မှာပြီး၍ ဟင်းပွဲဆွဲကို စောင့်နေစဉ် မင်းရဲသွေးနဲ့ ဂန္ဓမာမှလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် စကားတွေ ထိုင်ပြောနေရပါသည်။

ဥပမာ ရတနာသွေးက နေကြာ အင်္ကျီလေးကိုကြည့်

“အင်္ကျီပုံလေး ဆန်းလိုက်တာနော်၊ အဲဒါ နေကြာ ချုပ်တာပဲလား”

လို့ နေကြာတို့ အင်္ကျီချုပ်တတ်ကြောင်း သိပြီးဟန်ဖြင့် မေးဝါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ ချုပ်တာပါ။ ပိတ်စက သိပ်ဈေးမကြီးဝါဘူး၊ အတွင်းသားက မှန်လိုပါတော့ အပြင်က ပန်းပွင့်တွေ သေသေချာချာ ကပ်စည့်ရတာက လက်ဝင်တာလေ၊ ဒီအင်္ကျီချုပ်တာ ချုပ်သမျှထံမှာ အကြာဆုံးပဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာများစားလို့လဲကွာ၊ တစ်ယောက် မျက်နှာ၊ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပီတိနဲ့ ဝိုက်ပြည့်နေတာ၊ ဆေးက ငါပဲ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ ဒိုင်ခံရှင်းရတယ်”

“မင်းတို့မောင်နှမ ပြန်ချင်ပြီလား သိသိ၊ ဒါဆိုလည်း ပြန်ပါ ရတယ်။ ဂန္ဓမာတို့ ညီအစ်မတွေနဲ့ ငါကတော့ ကန်ပေါင်မှာ လမ်းလျှောက်ကြဦးမယ်၊ စောပါသေးတယ် နော်။ အခုမှ ရှစ်နာရီခွဲတာ၊ နာရီဝက်လောက် ထပ်နေလို့ ရတယ် မဟုတ်လား”

မင်းရဲသွေးက ဂန္ဓမာကိုလည်း မေးရင်း ကျန်တဲ့ညီ အစ်မတွေကိုပါ အဖော်ညှိပါသည်။

“အမေကို ကိုးနာရီကျော်လောက် ပြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

ဂန္ဓမာ အဖြေကို ကျန်တဲ့ညီအစ်မတွေက ဘာမှဝင် မစွက်ဖက်ပါ။ တကယ်တော့ အမေကလည်း ဘယ်နှနာရီရယ် မသတ်မှတ်ပေမဲ့ သိပ်နောက်မကျစေနဲ့ ဆိုသော သဘောမျိုးသာ မှာလိုက်တာပါ။

“ကိုကိုသိပ်တို့ ပြန်ရင် ရတနာလိုက်မယ်၊ ရတနာကို အိမ်မှာ ဝင်ချပေးမလား”

ထိုသို့ ရတနာ ပြောနေချိန် ဒေဝီတင့်ထံမှ မထင် နှုတ်သော စကားကို ကြားရသည်။

“ဒေဝီလည်း ဇီဝေတို့နဲ့ လမ်းလျှောက်ချင်တယ် ကိုကြီး”

ဟူသော ဒေဝီတင့် စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် သိပ်သူ့ အ ခေါင်းညိတ် သဘောတူသွားပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ဒီတော့ ရတနာသွေးသည် ဘာမှဆက်ပြောခွင့်မရ တော့ဘဲ အားလုံး သဘောအတိုင်း လိုက်လျောလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ ဒီနေ့ညမှာမှ ကိုကိုသိပ်ဟာ နေကြာ ထို ခဏခဏကြည့်လွန်းနေသည်ဟု စိတ်ထဲ သံသယရှိတာနဲ့ ဆိုကိုသိပ် ပြန်မယ်ထင်ပြီး ဝမ်းသာမိတော့မလို ဖြစ်နေတာ။ ညချမ်း လရောင်အောက်မှာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ သူ့ယောင်မယ်တွေလို ထုနေကြမဲ့ ညီအစ်မတွေရဲ့ အလှကိုပါ ထပ်မြင်ရရင် ကိုကိုသိပ် ခွဲစိတ်တွေ ပိုပြီးယိမ်းယိုင်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ကိုကိုသိပ် ပြန် ဝါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာလည်း ဆုတောင်းက မပြည့်တော့။ အလိုက်မသိတဲ့ ဒေဝီတင့်ကိုပဲ ကျိတ်ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ဒေဝီတင့် ထူးတော့ ဘယ်လို ညီမမျိုးမှန်းကို မသိ။ အစ်ကိုကို သဝဏ်မတို့တဲ့ အပြင် ဒီညီအစ်မတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တောင် သဘော တွေ ကျိတ်တူနေသလိုလို ပုံစံလေးကို ရတနာသွေးမှာ အသည်း ထားနေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ငါ့လို သူဌေးထမ်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ တန်းတူရည်တူ မိန်းကလေးကိုတော့ မမြင်ဘဲ ဒီလိုရုပ်ပြုပြီး မြူဆွယ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုမှ ကြိဖန်အထင်ကြီးပြီး သဘောကျရတယ်လို့လေ။

“ဂန္ဓမာ ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ဂန္ဓမာက ညီမတွေကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပါသည်။
နေကြာ အလိုက်တသိဖြင့် ...

“မမမာ ရှေ့က လိုက်သွားနှင့်လေ။ နေကြာတို့ နောက်က ပါမှာပဲ”

နေကြာ ထိုသို့ပြောနေစဉ် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သော သိမ်သူကို မျက်ဝန်းထောင့်မှ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။ အစ်မကို ထိုးထည့်နေပြီရယ်လို့ ကဲ့ရဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်တာမျိုး။ အေးလေ ... ဘာထင်ထင်ပေါ့။ သူက ကိုမင်းရဲသွေး အဖေမှ မဟုတ်တာ။ တားလို့ရတာမှတ်လို့။ ကိုမင်းရဲသွေး ကိုယ်တိုင်က မမမာကို တကယ်ချစ်နေပြီပဲ။

သူ ဘာထင်ထင်ပေါ့။ မမမာလည်း ကိုမင်းရဲသွေးကို တကယ်ချစ်တာပဲလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တကယ်ချစ်ကြလို့ကို ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတဲ့ လူတွေပါ။ ဘယ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ဇာတ်ပို့ပေးလို့၊ တွန်းပို့လောကလုပ်လို့၊ ဆွယ်တရားဟောလို့ ချစ်သူဖြစ်ကြရတာမှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမဲ့ ဘေးလူအမြင်မှာကျတော့ မမမာက အေးဆေးနေပြီး ကိုမင်းရဲသွေးက သည်းသည်းလှုပ် ချစ်နေသလို ပုံစံတော့ ဖြစ်နေတယ်။ နေကြာတို့ကတော့ သိတာပေါ့။ မမမာက ဒီလိုပဲ နေတတ်တာလေ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘယ်တော့မှ မပြတတ်တဲ့ မမမာရဲ့ ရင်ထဲကို နေကြာတို့ကလွဲရင် ဘေးလူဘယ်သူမှ မရိပ်မိနိုင်ဘူး။ မမမာက သိပ်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေတာ။

ဥပမာ ... ခုန စားဝိုင်းမှာပဲကြည့်။ ကိုမင်းရဲသွေးက ပဲ မမမာ ပန်းကန်ထဲ ဘာပဲ အသစ်ရောက်လာလာ အရင်ဆုံး ထည့်ထည့်ပေးပေမဲ့ မမမာက တစ်ချက်မှ ပြန်မထည့်ပေးဖြစ်ဘူး။ ကိုမင်းရဲသွေးက မမမာကို ခွဲကျွေးတော့မလောက် ဖြစ်နေပေမဲ့ မမမာကတော့ ရှက်ပဲရှက်သလားမသိ။ ခွဲကျွေးလည်း မခံ။ ခေါင်းခါပြီးတော့ကို ငြင်းသေးတာ။ မမမာ ငရုတ်ဆီ တစ်ချက် စပ်သွားပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲသွားတော့လည်း ကိုမင်းရဲသွေးပဲ အရင်ဆုံးမြင်ပြီး ...

“ဂန္ဓမာ ရလား၊ စားလို့ ဖြစ်ရဲ့လား၊ ရော့ ... ရော့ ... ဒီမှာ အအေးငုံသောက်လိုက်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေ ဆက်မဝါးနဲ့ ထွေးလိုက် ထွေးလိုက်၊ စပ်နေရင် အခံရခက်လှယ်”

www.burmeseclassic.com

ဒေဝီတင် ထိုမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ရယ်နေသည်။
 “ကောင်းကွက် သိပ်မရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့ခင်ချင်တာလဲ”
 “မသိဘူး၊ ဒေဝီက အဲဒီလို ညီအစ်မတွေ အများကြီး၊
 အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းတွေနဲ့ ဘယ်သွားသွား အတူတူ
 သွားရတာမျိုးကို သိပ်မက်မောလို့ ထင်တယ်။ ဒေဝီဘဝက
 စဉ်းစားကြည့်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ အသက်က
 လည်း ကွာတော့ သီးသန့်စိ ဖြစ်နေတယ်။ မောင်နှမဝမ်း
 ကွဲမှာလည်း ညီအစ်မနည်းပြီး ရှိတဲ့ အစ်မတွေကလည်း
 ဒေဝီထက် ပိုအသက်ကြီးကြတဲ့ လူတွေပဲဆိုတော့ အကုန်
 အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီ၊ ဒေဝီမှာ သိပ်အဖော်မဲ့တာပဲ။ သူငယ်
 ချင်းတော့ ရှိပေမဲ့ ဒေဝီမှာ အဖော်အပေါင်း နည်းရမဲ့ဇာတာ
 ပါလားတော့ မသိဘူး။ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှိ
 မလာခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ပေါင်းလိုက်တဲ့ လူတွေက ကိုယ့်အဖော်
 မကောင်းတဲ့လူနဲ့၊ မနာလိုတဲ့လူနဲ့၊ ပြိုင်တဲ့လူနဲ့ အမြဲတွေ့
 နေရတော့ ဘယ်လိုလုပ် အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းလုပ်ပြီး
 ပေါင်းရဲမလဲ မမနေကြာရယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒေဝီက အဖော်
 သလို ဖြစ်နေတယ်။ ကိုကြီးက မမနေကြာတို့အကြောင်း
 ခဏခဏ ပြောလေလေ ဒေဝီက ပိုဆုံချင်လေလေပဲ”

နေကြာသည် စကားဝါတို့ ခတ္တာတို့ကို တစ်ချက်
 အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ နေကြာ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ နေကြာ
 ဟာ ဒေဝီတင့်ကို ဘာစကား ပြန်ပြောချင်သလဲဆိုတာ ကျန်တဲ့
 ညီအစ်မလေးဖော်တို့ သဘောပေါက်ကြပါသည်။ နေကြာသဘော
 ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ အသာပြန်ကြည့်ကြတော့မှပဲ နေကြာသည် အသက်
 တို့ ဖော့ရှူရင်း ပြောလိုက်သည်မှာ ...။

“ဒေဝီက သဘောရိုးနဲ့ လာလည်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးအောင်
 လုပ်တာတော့ ဒေဝီ သဘောပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒေဝီ
 ကြောင့် ဒေဝီ အစ်ကိုပါ၊ ဒီဘက်ပါလာရတယ်လို့ သူများ
 တွေ မထင်စေချင်ဘူး။ တို့ပြောတာ သဘောပေါက်လား
 ဒေဝီ။ လူတွေက တို့ညီအစ်မတစ်တွေ ရုပ်ပြပြီး လင်ကောင်း
 ကောင်းရဖို့ ရှာနေကြတယ်လို့ ထင်ကြလွန်းလို့ ပြောရ
 တာပါ”

ဒေဝီသည် ပြတ်သားလှသော နေကြာစကားကို
 ထအံ့တဩ နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။ ဒေဝီ မျက်လုံးတွေသည်
 အလိုလိုနေရင်း ကိုကြီးထံကို ရောက်လိုရောက်၊ မလှမ်းမကမ်းမှာ
 ခိုကြီးနံ့ဘေးမှာ တွယ်ကပ်ပြီး လက်ချိတ်တော့မတတ် လျှောက်
 သော ရတနာသွေးထံ ရောက်လိုရောက်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပွဲစား ခြံပွဲစား လောကမှာလည်း ခေါ်ခင်ခင်ဆွေ တည်းဟူသော အမည်က နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေပြီး သိက္ခာသမာဓိ လည်း ရှိလေရာ အမေ့မှာ နာမည်ကောင်းတော့ ရှိပါသည်။ အမြဲ တစကြီး အလုပ်ဖြစ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ရလိုက်လျှင် (အမေကလည်း သိန်းရာချီထောင်ချီသော အိမ်၊ ခြံ တွေသာ ပွဲစားလုပ်သဖြင့်) ကျေနပ်လောက်စရာကောင်းသော ပွဲခမျိုး ရတတ်သော အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် နေကြာတို့ ညီအစ်မတစ် တွေဟာ အဖေဝင်ငွေ၊ အမေဝင်ငွေနဲ့ လူကြားသူကြားထဲ တင့်တင့် တယ်တယ် ရပ်တည်နေနိုင်တာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အမေ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး စကားပြောသောအခါ ဒေဝီတင်နဲ့ အမေဆုံသည်။

“မမကန္တမာတို့ နေကြာတို့ဆီ အလည်လာချင်လို့ပါတဲ့၊ ဒေဝီတင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဘယ်သူမှန်း မသိပေမဲ့ မိန်းကလေးမို့ အမေက လာခဲ့ပါ၊ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားကြတယ်၊ လာစားပါလို့ ဖိတ်လိုက်ပြီ”

အမေ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာပြီး ထမင်းစားစားပွဲ မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောတော့ နေကြာတို့ညီအစ်မတစ်တွေ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။

အဖေက မနက်စာ အိကြာကွေးနှင့် ကော်ဖီ စား နေဆဲမို့ ...

“ကဲ ... သမီးတို့ရေ၊ ဟင်းရည် ပိုသာချက်ပေတော့၊ မင်း တို့အမေ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းလာသမျှ လက်ခံပြောပြီး လူတိုင်း မုန့်စားဖို့ ဖိတ်တော့မယ်”

အမေထုံးစံကို သိပြီးသလိုဖြင့် ရယ်ရင်းဝင်ပြော သည်။

“အဖေက အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်သူထင်လို့လဲ”

ဇီဝေါက ကြက်သွန်နီတွေ မျက်ရည်တရွဲရွဲဖြင့် အခွံနွာရင်း မေးသည်။

“သမီးတို့ သူငယ်ချင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက် မဟုတ် ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဘယ်သူ့ သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဟုတ်ရဲ့လား”

အမေ အံ့သြပြီး ဝင်မေးတော့သည်။

“အမေက တစ်ယောက်ယောက် သူငယ်ချင်း ထင်လို့”

“သူငယ်ချင်းရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ အဲဒီ ကောင်မလေးက ဘာသဘောရယ်တော့ မသိဘူး။ နေကြာ တို့ကို လိုက်ရောချင်နေတာပါ”

www.burmeseclassic.com

တာ သူ့အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ၊ ငါကတော့ သွားထိုင် ဧည့်ခံသင့်ပါတယ်၊ ဒီဇေဝါလည်း လာလေ၊ ဒေဝီတင်က နင်နဲ့ရွယ်တူ၊ နင် လာစကားပြောလိုက်”

“ဟင် ... ကျန်တဲ့လူတွေကျတော့?”

“ဒါတို့ ဒီမှာ မီးဖိုချောင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးရင် ဧည့် သည်ကျွေးဖို့ မုန့်ပန်းကန်တွေ အသင့်ပြင်ရမယ်လေ”

“အေးလေဟယ်၊ ကိုယ့်အိမ်သားတွေ စားကြသလို အိမ် နေရင်း ပန်းကန်နဲ့မှ ချကျွေးလို့ မဖြစ်တာ။ ပန်းကန်သစ် တွေ ထုတ်ရဆေးရ ရေသုတ်ရဦးမယ်”

“အချို့ပွဲအတွက်လည်း လက်ဖက်တို့ ကော်ဖီတို့ လုပ်ရ ဦးမယ်”

ညီအစ်မတစ်တွေ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် အသီးသီးခွဲ ဝေယူထားလိုက်ကြစဉ် ဂန္ဓမာနဲ့ ဒီဇေဝါကတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သွားထိုင် ဧည့်ခံစကား ပြောနေပါသည်။

သိပ်သူသည် အိမ်ရှေ့လာထိုင် စကားပြောမည့်သူ မှာ နေကြာ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမဲ့ နေကြာကို မျှော်မိသည်။ မာန ကြီးပုံရသော နှုတ်ခမ်းထူထူမလေးတွေက သိပ်သူ့ကို မြင်လျှင် စုပုပ်ပုပ် ခပ်တည်တည်သာ တုံ့ပြန်တတ်တာကို ခဏခဏ သတိ ရနေတတ်သော သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩမိသည်။

ဒီညီအစ်မတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူး။ ဝေးဝေး သာ ရှောင်လိုပါတယ်ရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဆုံးမသတိပေးထားခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်သော နေကြာကိုမှ သူ့ မှတ်မှတ်ရရ မကြာခဏ အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ။ ဆုံတွေ့ဖူးချိန် သုံးလေးခါထက်ပင် မပိုပါဘဲ ဘာကြောင့်များ နေကြာဟာ သူ့စိတ်အာရုံတွေထဲ အလွယ်တကူ ဝင်ဝင်လာနိုင်သလဲ။

သိပ်သူသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုပဲ မကျေမနပ် လက်ခံရင်းမှ ညီမလေး ဒေဝီတင်ဟာ ဒီအိမ်ကိုမှ သွားလည်လို ပါသည်။ ထိုညီအစ်မတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရလိုပါသည်။ ရယ်လို့ တောင်းဆိုလာသော အခါမှာတော့ သူသည် ကျေနပ်လို့လားစွာ၊ ဝမ်းသာအားရစွာ လိုက်လျောမိပြန်သည်။

“ဒေဝီက ခုမှကားမောင်းစ၊ ပြီး သင်ခါစဆိုတော့ မမောင်း တတ်သေးဘူး အန်ကယ်လီ၊ ဒါနဲ့ပဲ သူ ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော်ပဲ အမြဲလိုက်ပို့ပေးရတယ်၊ သူ့သွားချင်တဲ့ဆီ သွား၊ ချပေး၊ ဘယ်နှုနာရီ မြန်လာခေါ်ဆို ခေါ်ပေါ့၊ အဲဒီ ဘလုပ်ကလည်း တစ်ဖက်ခင်ဗျ”

“ဒရိုင်ဘာ မထားဘူးလား”

ပန်းကန်လုံးများနှင့် ဇွန်းများကိုတော့ စကားဝါထဲ
 ဗန်းကလေးဖြင့် အသာအယာ၊ အစီအရီ လာချပါသည်။ အလယ်
 မှာ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်နှင့် ညှပ်ခေါက်ဆွဲဖတ်များ ထည့်ထားသော
 ဝန်းကန်ပြား အကြီးကြီး တစ်ချပ်က အစတည်းက ပြင်ဆင်ရ
 ထားပြီးသား။ ဘူးသီးကြော် အချောင်းလေးတွေ သီးသန့်တစ်ပန်း
 ကန်၊ ပဲကြော်များ သီးသန့်တစ်ပန်းကန်။ သံပရာရည် ညှစ်ပြီး
 သား အသင့်သုံးဘူးလေးတွေ၊ ငံပြာရည် ငှဲ့ထည့်ရသော ကရား
 လေးတွေ၊ နံနံပင်နှင့် ပဲသီးရောထည့်ထားသော ပန်းကန်၊ ငရုတ်
 သီးပန်းကန် စသဖြင့် စားချင့်စဖွယ် သေသပ်လှပစွာ ပြင်ဆင်
 ထားပါသည်။

“ဘူးသီးကြော် ပဲကြော်တွေကလေး အိမ်မှာပဲ ကြော်ကြတာ
 ဈေးကဝယ်ရင် မာလည်းမာ၊ မုန့်နှစ်တွေလည်းများတော့
 အန်ကယ်လ်တို့က မကြိုက်ကြဘူး။”

ဦးမြတ်ကျော်က ဘူးသီးကြော်လေး တစ်ချောင်း
 ဒီအတိုင်း လှစားရင်း သိပ်သူ့ထဲပါ ပန်းကန်ကမ်းပေးပြီး ပြော
 ပါသည်။

“တစ်ခုယူမည်းကြည့်ပါဦး။ သမီးတို့က မိန်းကလေးတွေ
 ဆိုတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမှာ သူတို့ဘာသာပဲ အကြော်
 ကြော်စားလိုက်ကြ။ ကြာဆံချက် လုပ်စားလိုက်ကြ။ အသွယ်

စုံ လုပ်စားလိုက်ကြ လုပ်နေတော့ လက်မှန်းတော့ တည့်
 နေပြီ”

သိပ်သူ့ရော ဒေဝိတင်ပါ တစ်ခုစီ ယူစားလိုက်ပါ
 သည်။ ရောင်းတမ်း အကြော်မျိုး မဟုတ်တာမို့ မုန့်နှစ်နည်းကာ
 အထဲက ဘူးသီးအသားမှာလည်း နုနုလေးမို့ ပါးစပ်ထဲမှာ ပျော့
 ခြေပြီး ခဏလေး ဝါးလိုက်တာနဲ့ ကြေညက်သွားပါသည်။

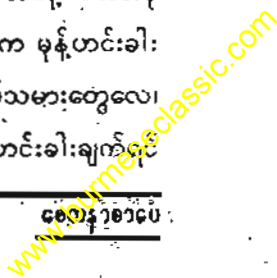
“မုန့်ဖတ်ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်သလောက် ထည့်စားကြပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေက မုန့်ဖတ်ပန်းကန် တွန်းပေးပြီး
 ပြောလိုက်သည်။ သိပ်သူက မုန့်ဖတ်များကို ညှပ်ဖြင့် အသာ
 ချပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ အနည်းငယ်သာ ထည့်သည်။

“နည်းလှချည်လား များများထည့်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါးကို စားတော့
 စားပါတယ်။ သိပ်အကြိုက်ကြီး မဟုတ်လို့ပါ။ အဲဒီလို
 ပြောလိုက်ရင် လူတော်တော်များများက အံ့ဩကြတယ်။
 မြန်မာဖြစ်ပြီး မုန့်ဟင်းခါး မကြိုက်ဘူး ပြောလို့လေ”

“ဪ ... ဒါ မဆန်းပါဘူးကွယ်။ အန်တီတို့ မိသားစု
 ထဲမှာလည်း နေကြာနဲ့ အငယ်ဆုံး ဖီဝေါက မုန့်ဟင်းခါး
 သိပ်မကြိုက်ကြဘူး။ သူတို့က အအိအဆိမ့်သမားတွေလေ။
 အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကြိုက်ကြတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးချက်ရင်

“အို ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဝါတို့က ရှေးပုဂံအဖြစ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ သွားစရာ ပွဲလမ်းတစ်ခုခု အဖိတ်ခံရမှ စုပြီးထွက်ဝယ်ကြတာ။ တစ်ဆိုင်တည်းမှာ အများကြီးဝယ်ရင် ဈေးသည်ကလည်း လျော့ပေးတတ်လို့ တစ်ဆိုင်တည်းပဲ စုဝယ်တတ်ကြတယ်။ ဒေဝီလိုက်ပြီး အတူတူဝယ်ရင် သဘောကျချင်မှ ကျမှာမို့ပါ”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီလိုစိတ်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒေဝီသဘောကျပါတယ်။ ဒေဝီ အဲဒီလိုမျိုး တစ်အုပ်စုကြီး ဈေးဝယ်တာမျိုး လုပ်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

နေကြာသည် ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိအောင် ဒီညီအစ်မတွေကို အလကားနေရင်း လာခင်မင် တွယ်ကပ်ပေါင်းသင်းချင်နေသော ဒေဝီတင့်ကို သိပ်တော့ မလိုလားပါ။ သူ့ဘာသာ ဘာကြောင့် လာအရောဝင်ဝင် ကိုယ်မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခဏ ခဏ ဆုံနေရတာကျ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပါသည်။

“ဒေဝီလည်း အဝတ်အစားချုပ်ဖို့ အရေးတကြီး မလိုသေးပါဘူး။ မမတို့တွေ သွားမဲ့ရက်ကျရင်သာ ဒေဝီကို ခေါ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“ဒါဖြင့် ခု ကိုယ်တိုင်းယူထားတဲ့ အင်္ကျီကျ ဘယ်တော့ပိတ်စဝယ်ချုပ်မှာလဲ”

“အဲဒီဝိတ်စကတော့ ဝယ်စရာ မလိုပါဘူး။ အိမ်မှာ မမရတနာ လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ဂျပန်ကလာတဲ့ အစလေး အသင့်ရှိပါတယ်။ မမနေကြာ ပြောသလောက် ကိုက်အရေ အတွက်လည်း ရှိတယ်။ ဒေဝီ လာဖို့ပေးမယ်လေ။ ဒေဝီက သိုးမွေးထိုးတာတော့ မသင်ချင်ဘူး။ တက်တင်းစာလေးတွေ ထိုးတာ သင်ကြည့်ချင်တယ်လေ။ အဲဒါ မမတို့ထဲက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သင်ပေးနိုင်မလားလည်း သိချင်တယ်”

စကားဝါက မသိမသာ မျက်နှာလွှဲထားသည်။ နေကြာလည်း အင်္ကျီပုံစံ ဒီဇိုင်းစာအုပ်ကို ဟိုလှန် ဒီလှန်လှုပ်ပြီး မကြားချင်ဟန် ခေတင်နေသည်။ ခရမ်းပြာကတော့ အားနာသလို ဖြင့် ခဏ္ဍာကို အဖော်ညိုသလို လှမ်းကြည့်နေသည်။ စီစဝါကလည်း ရွယ်တူချင်းမို့ ဆရာ မလုပ်ချင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြနေသည်။ ဂန္ဓမာမှာသာ ကိုမင်းရဲသွေး မျက်နှာနှင့် အားနာနေရပြီး ဘာပြန်ပြောလို့လဲ ပြောရမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ညီမတွေက လိပ်သဘောမကျမှန်း သိရက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီး ခေါ်လိုက်ရမှာကို မလုပ်လိုက်ချင်ပါ။

“ကိုကြီး သိလား၊ အဲဒီ ညီအစ်မတွေက ဒေဝီကို ခေါ်ရ ပြောရတာ သိပ်စိတ်မပါကြသလိုပဲ၊ သူတို့ ဟန်ဆောင်ပြီး တော့တာ ပြောနေတယ်၊ အသက်မပါကြဘူး။ ဟို ... မမ ဂန္ဓမာက လွဲရင်ပေါ့”

ညီမလေးကို ပြန်ခေါ်လာသောအခါ ညီမလေးထံမှ ဝေဖန်သလို ပထမဦးဆုံး စကားရပါသည်။ သိပ်သူသည် ကားကပ်ဆက်ထဲမှ သီချင်းကို လိုက်တိုးတိုးဆိုသည်။

“I still love you ... I still care about you ...”

ဟူသော Backstreet Boys ၏ သီချင်းစာသား တချို့ကို အသံထွက်ဆိုရင်း ဒေဝီတင့် စကားကို တုံ့ပြန်လိုက် ပါသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း နင် ဘာလို့ စပြီး သွားသေးလဲ၊ ငါတောင် အံ့ဩနေတာ။ ကိုယ်နဲ့လည်း သိပ်မရင်းနှီးဘဲ အိမ်သွား လည်လိုလည်း။ အကျိုးအတင်းချုပ်ခိုင်းလို့ခိုင်း၊ ဟိုဟာသင် ခိုင်း ဒီဟာသင်ခိုင်းနဲ့”

“ဒေဝီ တမင်ရောတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကြီးကို ရတနာသွေးနဲ့ သဘောမတူဘူး၊ အဲဒါကြောင့်”

သိပ်သူမှာ ညီမလေး အဖြေစကားကြောင့် မျက်စိမှ ဖွင့်ပြီး တဟားဟား ရယ်မိသည်။ ဪ ... သင်းလေးက ဒီ အကြံနဲ့ကိုး။

“ဘာဖြစ်လို့ ရတနာနဲ့ သဘောမတူရတာလဲ”

“သူက ဒေဝီကို သိပ်ဆရာလုပ်တယ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒေဝီ ကို အမြဲပြိုင်နေတာ ဒေဝီ သိတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဘူး။ သူ့ကိုဆို ဒေဝီ အရင်တည်းက ကြည့်မရဘူး၊ သူ လည်း ဒေဝီကို ကြည့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ဓာတ် မတည့်ဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ ဒါကြောင့် သူ သဘောမကျတဲ့ အဲဒီညီအစ်မတွေနဲ့ ဒေဝီ တမင်အရောဝင်တာ။ ကိုကြီးနဲ့ တမင်ပဲ သဘောတူပစ်လိုက်တာ”

“ဪ... ရတနာကို မတည့်တာနဲ့ပဲ အဲဒီ ညီအစ်မတွေ ဘာမှန်းညာမှန်း၊ မသိဘဲ နင်က သဘောတူပစ်လိုက်ရော လား ဒေဝီရယ်။ ငါက စဉ်းစားညာဏ် မရှိတဲ့ကောင် ဖြစ် နေပြီ”

“ဘာလဲ ... ကိုကြီးက ရတနာသွေးကို ကြိုက်နေလို့လား”

“မကြိုက်ပါဘူး။ ဘယ်နှယ်လုပ် စွပ်စွဲနေတာလဲ”

“ဒါဖြင့် မမနေကြာကိုရော”

“ဟာ”

သိပ်သူမှာ ကိုယ့်ညီမကိုယ် ပြန်မငြင်းရဲသလိုဖြစ် ပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ မသေချာ မရေရာသော သူ့စိတ်သူ လည်း အာမ၊မခံရပါ။

“ကိုကြီးက သွားကြိုက်လည်း မမနေကြာတို့က အလွယ် တကူ လက်ခံမယ် မထင်ဘူး။ သူတို့ကြည့်ရတာ ကိုကြီး ကို သိပ်မလိုလားသလိုပဲ”

“ဘယ်လိုလားမလဲ၊ ငါက သူတို့အကြံကို သိပြီး စောင့် ကြည့်နေတာကိုး”

“ဘာအကြိလဲ”

“သူတို့ သားအမိတစ်တွေရဲ့ ပိုက်ဆံချမ်းသာသော အမျိုး ကောင်းသားကို အိတ်ထဲထည့်ရေးဆိုတဲ့ အကြံကို”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ မမနန္ဒမာနဲ့ ကိုမင်းရဲသွေးတို့က တကယ်ချစ်ကြလို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ် သွားကြတာပါ”

“ငါတော့ မထင်ဘူး။ ဂန္ဓမာ့မျက်နှာက အေးတိအေးစက် နဲ့၊ ရဲသွေးတသာ သည်းသည်းလှပဲ ဖြစ်နေပေမဲ့ သူက အမေစကားတစ်စွန်းပဲ၊ နားထောင်တဲ့ ရုပ်မျိုးနဲ့ မိန်းက လေးပဲ။ သူ့အမေက အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာပြုပြီး ခုပဲ ရဲသွေးကိုဖြတ်ဆို သူက ဖြတ်မှာ၊ ဒါကြောင့် ငါ ရဲသွေး ကို တားထားတာပဲ။ ဟိုကောင်က နေ့စပ်တော့မယ်တောင် ဖြစ်နေတာ၊ ငါ သေသေချာချာ ရှင်းပြပြီး စောင့်ကြည့် ခိုင်းထားလို့ ခုထိ သူတို့ ဘာမှရှေ့ဆက် မတိုးဖြစ်သေး တာ။ နောက်မို့ ရဲသွေးက ရှေ့ကို အများကြီး တိုးပြီးနေပြီ လေ”

“ကိုကြီးကလည်းလေ သူများကိစ္စ သိပ်ဝင်ပါတာပဲ၊ ဒေဝီ ကတော့ ကိုမင်းရဲသွေး မမနန္ဒမာကို မြန်မြန်ယူစေချင် တယ်၊ ဒါမှ ရတနာသွေး မျက်နှာကြောက နည်းနည်း လျှော့မှာ။ သူက ခုထိ အစ်ကိုဂုဏ် မောက်တုန်းလေ”

သိပ်သူက ဒီကိစ္စကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားလမ်းကြောင်း လွဲလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“သူတို့ကိစ္စ ထားပါ။ နင်လည်း အဲဒီညီအစ်မတွေ ကိုယ့် ကို မလိုလားရင်လည်း သွားမနေပါနဲ့။”

“သွားတော့ မသွားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇီဝေါ တက်နေတဲ့ ကိုရီးယား စကားပြောသင်တန်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ လိုက်တက်ချင်တယ်လို့ ပြောထားလိုက်ပြီပြီ။ အဲဒါ ဇီဝေါ သွားတက်ရမဲ့နေ့ကျ ဒေဝီ သူ့ဝင်ခေါ်ပြီး သူတို့သင်တန်းကို လိုက်အပ်မယ်လို့ ပြောထားလိုက်တယ်”

“ရှုပ်လာပြန်ပြီ”

“ကိုရီးယားကားတွေ ကြိုက်နေတဲ့အတူတူ ဒေဝီလည်း သူတို့ စာလေး၊ စကားလေး တတ်ထားရင် ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ ကြာပြီ။ ခုမှပဲ အဖော်တွေပြီး အကောင် အထည် ပေါ်တော့တယ်။ မရတာနာသွေးကလည်း သူက ကိုရီးယားလောက်ဆို အထင်ကမကြီးပြန်ဘူး။ အင်္ဂလိပ် စကားမှ အင်္ဂလိပ်စကား ဖြစ်နေတာလေ။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ လည်း အဖော်ညှိလို့ မရခဲ့ဘူး။ အခုမှပဲ အဖော်ညှိစရာ လူတွေ တော့တယ်”

သိပ်သံသယ ဘယ်တုန်းကမှလဲ ညီမဖြစ်သူကို ဟိုဟာမလုပ်ရ၊ ဒီဟာမလုပ်ရ၊ ဟိုလူနဲ့ မပေါင်းနဲ့၊ ဒီလူနဲ့မပေါင်း နဲ့ ဆိုတာမျိုးလည်း အမိနဲ့မပေးခဲ့လေရာ ညီမဖြစ်သူ ခုလို ဟို စပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ဝင်ပါခြယ်လှယ်နေတာလည်း ဆက်ပြီးမတား

မြစ်ခဲ့တော့ပါ။ ညီမလေး စိတ်တိုင်းကျ ဟိုညီအစ်မတွေဆီ လိုက် ပို့ပါဦး။ ဇီဝေါ ဝင်ခေါ်မလို့ ဆိုတော့ တစ်ခါထပ်ရောက်လိုက်ရ ပြန်တော့သည်။

သို့သော် ထိုနေ့ကတော့ အားလုံး ကျောင်းသွား အလုပ်သွားကြ၍ ဘယ်သူမှ မရှိသလို ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေပါ မရှိ သဖြင့် ဇီဝေါကို အိမ်ရှေ့ကားရပ်ပြီး ခေါ်ရုံသာ။ သူတို့သင်တန်း ကျောင်းရှေ့ ကားရပ်ပြီး ချပေးခဲ့ရုံသာ။

နေကြာတို့အိမ် သွားပြီး နေကြာကို မတွေ့ခဲ့ရသော အခါကျပြန်တော့ သိပ်သူ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုသွားသလိုလို တော့ ခံစားရတာ မငြင်းချင်။ သို့သော် ကိုယ်ကလည်း သူတို့ ညီအစ်မတွေကို မယုံတာမို့ ဒီထက်ပိုပြီး တွေ့ခွင့်ရအောင်လည်း အခွင့်အရေး မရှာ။

မတော်တဆ ဆုံရာ တွေ့ရမှသာ တွေ့ရောပဲဟု သဘောထားလိုက်ပါသည်။

ထိုရက်ပိုင်းမှာပဲ သိပ်သူ မမျှော်လင့်ဘဲ အမှတ် မထင် တွေ့လိုက်တာက စကားဝါကိုပါ။ စကားဝါသည် သိပ်သူ တို့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း ဖွင့်ထားရာ အဆောက်အအုံကြီးနဲ့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် ဖွင့်ထားသော Burgers & Snacks ဆိုင်ကို လာ ခဲ့တာ။ သိပ်သူက အမှတ်မထင် လှမ်းတွေ့လိုက်တာ ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာက မထူးခြားလှပါ။

www.burmeseclassic.com

တစ်ဖန် စကားဝါကို ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ လည်း တွဲတွေ့လိုက်တာကျ ထူးဆန်းလှသည် မဟုတ်ပြန်ဟု ဆိုရမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ စကားဝါ တွဲလာသော ကောင်လေးကို သေသေချာချာ ကြည့်မိလျှင် သိပ်သူမှာ တအံ့တဩ လေ့လာနေ ခဲ့မိတော့သည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သိပ်သူဟာ စကားဝါရဲ့ ကောင်လေးကို သိထားပြီး ဖြစ်နေလို့တည်း။

ထိုကောင်လေး နာမည်က ရွှေပြည်စိုး၊ သူဟာ ဘယ်သူတယ်ဝါ စသဖြင့် သိပ်သူ သိထားပေမဲ့ စကားဝါ ကြည့် ရတာ ရွှေပြည်စိုး အမည်နဲ့ အဆင့်အတန်းကလွဲလျှင် ဒီထက်ပို သိပုံမရသည်ကိုလည်း အကဲခတ်မိလျှင် သိပ်သူသည် စကားဝါ အတွက် မဆီမဆိုင် စိုးရိမ်ပူပန်မိနေသည်။

သူ့ဇာတိအစစ်မတွေ့ လည်လှ၊ လည်လှနဲ့ ဒီတစ်ခါ တော့ အပေါ်ယံကြောကြည့်ပြီး ဒီကောင်လေးကို ရွေးလိုက်သည် ပဲလား။

သိပ်သူသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဒေဝီတင်ကတစ် ဆင့် ဒီဇေဝါကို အသိပေးခိုင်းလိုက်မိသည်။

“နင့်သူငယ်ချင်း ဒီဇေဝါကို စကားစပ်ပြီး ပြောလိုက်သိ လား။ စကားဝါ တစ်ယောက် ရှည်းစားရနေပြီ သိပြီးပြီလား လို့”

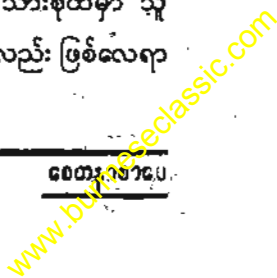
“ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”
“ငါ တွေ့လိုက်တယ်၊ သူ့ရှည်းစားနဲ့ မုန့်လာစားတာလေ”
“ဒီဇေဝါ ပြောသံ မကြားဘူး၊ သိရင်တော့ ဒေဝီကို ပြန် ပြောပြမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ညီအစ်မတွေရဲ့ သဘောက ရှင်းတယ်တဲ့၊ ရှည်းစားကို ဘယ်တော့မှ အပျော်မထားဘူးတဲ့၊ ကိုယ်တကယ်ယူနိုင်တဲ့သူကျမှ လက် ခံတယ်တဲ့၊ ရှည်းစားရရင်လည်း အိမ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အသိပေးကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီ မစကားဝါကျတော့ အိမ်ကို အသိမပေးထားတာလား ဘာလား မသိဘူး”

သိပ်သူ ဒေဝီတင်ကို ပြောပြလိုက်ပြီး သိပ်မကြာ။

ဒေဝီတင်လည်း ဒီဇေဝါကို ပြန်ပြော၊ ဒီဇေဝါကတစ်ဆင့် အပေအမေ ညီ တစ်အိမ်လုံး သိသွားလျှင် အမေဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ စကားဝါကို အိမ်မေးတော့သည်။

တစ်ယောက်ကို မေးပေမဲ့ ကျန်တဲ့ညီအစ်မတွေပါ

အလုံးဝိုင်းပြီး နားထောင်ကြလေသည်။ စကားဝါကတော့ သူ့ အဖြစ် လူသိသွားသဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ မဝံ့မရဲ ညည်း မဖြစ်။ အစတည်းက စကားဝါဟာ မိသားစုထဲမှာ သူ့ သူပိုင်ချင်ရာကို အရင်လုပ်ပြီးမှ အသိပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်လေရာ အခုလည်း ဒီပုံအတိုင်းပင်။

“အစ်မ ကိစ္စကဖြင့် မရေမရာနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ စကားက အခုလို အမေကို မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ထား အမေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ ပြီးတော့ သမီးတွေ့လို့ သိပ်အထိန်းအသိမ်းကောင်းတဲ့ အမေဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာ အခုကျ သူများပြောလာမှ ဒီအကြောင်း သိရတယ် ဆိုတော့ ရှက်ဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ”

“ဝါ ပြောမလို့ပါ။ သူနဲ့ တွေ့ကြတာလည်း သိပ်မှ မကြာ သေးဘူး။ ဝါလည်း အဖြေပေးပြီးတာ တစ်လတောင် မပြီး သေးဘူးဆိုတော့ အမေတို့ကို မပြောမိသေးတာပါ”

“ကဲ ... အခု မေးပြီလေ၊ ပြောပါဦး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ”

“သူ့နာမည် ရွှေပြည်စိုးပါ”

“ဒါပဲလား”

“ဝါထက် တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးတယ်၊ ဘွဲ့တော့ရပြီးပြီ အမေးမရှိတော့ဘူး။ အဖေပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့လို့ ပြောတယ်၊ သူတို့မောင်နှမကတော့ လေးယောက်ပါပဲ။ သူက အငယ်ဆုံး၊ အစ်ကို အစ်မတွေ ကတော့ အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြပြီး ကိုယ်စီးပွားရေးနဲ့ကိုယ် လုပ်နေကြပြီ။ သူကတော့ သူ့အဖေရဲ့ လုပ်ငန်းမှာပဲ ဝင်ကူကုန်းပဲ”

“ဘာလုပ်ငန်း လုပ်လဲ”

“အင်ဇာတာတို့ မီးအားမြှင့်စက်တို့လို ပစ္စည်းတွေထုတ်တဲ့ လုပ်ငန်းလို့ ပြောတယ်၊ လုပ်ငန်းက သိပ်နာမည်အကြီးကြီး တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့လုပ်ငန်း နာမည်က Omega (အိုမီဂါ)လို့ ပြောတယ်”

“ဪ ... Omega လား”

ခရမ်းပြာက ရေရွတ်သဖြင့် အမေက ...

“သမီး သိလို့လား”

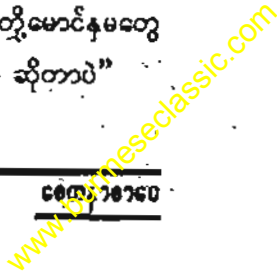
ဟု မေးပါသည်။

“မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကြော်ငြာတွေ ဘာတွေ ပါတာတော့ တွေ့ဖူးတယ် အမေ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“အေး ... ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သူ့အဖေ နောက်အိမ်ထောင်မှာရော ကလေးရှိလား”

“ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ရတယ်တဲ့၊ အဲဒီကလေးလေးက အခုမှ ဆယ်နှစ်ဆိုလား ဘာလား ဝါလည်း သေသေချာချာ မှတ်မထားမိဘူး။ ဝါ မှတ်ထားတာက သူတို့မောင်နှမတွေ ကို အဖေက အသီးသီး အမွေခွဲပြီးသား ဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ အမွေခွဲပြီးသားလား”

အမေ့မျက်နှာ ကြည်လင်ဝင်းပသွားပြီး သိလိုတော့
 ပြင် အမောတကော မေးလိုက်သည်ကို နေကြာမှာ ရင်မော့စွာ
 ကြည့်နေမိသည်။ အမေ့မျက်နှာ သမီးတွေကို သူ့ဌေးလောင်းတွေနဲ့
 ဖူးစာဆုံစေချင်လှသူပင်။ သို့ပေမဲ့ စကားဝါပြောပုံကြည့် ရတာ
 သူ့ကောင်လေး အခြေအနေဟာ မဆိုးလှပေမဲ့ အမေ မျှော်လင့်ထား
 သလောက်တော့ သိပ်ကြီးကြီးမားမားကြီး ချမ်းသာပုံမရပါ။

“အဲဒီရတဲ့ အမွေနဲ့ သူ့က မြို့ထဲမှာ အခန်းကျယ်တစ်ခန်း
 ဝယ်ထားလိုက်တယ် အမေ၊ အခန်းက အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း
 ပါတဲ့ တိုက်ခန်းကျယ်ပဲ။ သူ အခုစီးနေတဲ့ ကားကလေး
 အဖေပိုင်တာလို့ ပြောတယ်”

“အမေက ငါ့သမီးတွေကို တိုက်အိမ်နဲ့ ကားနဲ့ အသင့်
 ပြီးသား လူမျိုးနဲ့ ဆုံစေချင်တာကွယ်။ အခုလိုမျိုးပြော
 ကိုယ်က အပျိုဘဝကတော့ လုံးချင်းအိမ်မှာ နေလာခဲ့
 အိမ်ထောင်ကျတော့မှ တိုက်ခန်းလေးနဲ့ ပြန်နေရ
 ဘတ်(စ်)ကား တိုးစီးရင်စီး မစီးရင်လည်း Taxi စီး
 သွားရမယ်ဆိုတဲ့ ဘဝကို မရောက်စေချင်ဘူး။ အဲဒီလို
 သိပ်လောက်လောက်လားလား မရှိတဲ့ အသေးစားလုပ်ငန်း
 ရှင်ထက် စာရင်ကွယ် ဦးမြတ်ကျော်လို အရာရှိ အ
 ကမှ ဂုဏ်ရှိသေးတယ်။ ဘယ်သွားသွား ဌာနကလေး

ရုံးကားနဲ့ သွားခွင့်ရတာကမှ ခေါင်းမော်နိုင်သေးတယ်။
 ပြီးတော့ အရာရှိအရာခံ အသိုင်းအဝိုင်း ဆိုတာကလည်း
 လူတန်းစားတစ်ရပ်လို နေနိုင်သေးတယ်လေ”

အမေက စကားဝါ ကောင်လေး၏ အခြေအနေကို
 ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ စကားဝါ
 ဘာမှာ မည်းနေတော့သည်။ နေကြာတို့ တစ်သိုက်လည်း
 အခြေအနေ မကောင်းလှမှန်းသိ၍၍ လှုပ်ပင် မလှုပ်ရဲ။ အမေ
 ကိုယ်မိပြီး အဆူမခံရအောင်သာ ကြည့်ကျက်နေနေရသည်။
 ထင်တဲ့အတိုင်းပင် အမေဟာ မဲစရာမရှိတော့ မမမာ
 ဘာပင် လှည့်သွားပါသည်။

“ဂန္ဓမာလည်း ဘာထူးလို့လဲ။ အချစ် ... အချစ်နဲ့ ရှေ့တန်း
 တင်ပြီး မင်းရဲသွေး ခြယ်လှယ်သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရပြီ။
 ဟိုက လက်ထပ်ဖို့မပြောနဲ့ စေ့စပ်ဖို့တောင် စကားမဟ
 သေးဘဲ ကိုယ့်ကို အပျော်လာတဲ့နေတာကို အဟုတ်ကြီး
 ထင်နေပြီ မဟုတ်လား။ အမေမှာရင် မှာတဲ့အတိုင်း ပြစ်
 မလာသေးဘူး”

ဂန္ဓမာ မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲသွားလျက် ခေါင်းငုံ့
 ဘာသည်။ နေကြာက မမမာ လူမို့ မမမာကို အားပေးသလို
 သွားကနေ ပခုံးကို အသာဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ပြောပါဦး၊ မင်းရဲသွေးက ဘာမှ စကားမစသေးဘူးလား။ တွေ့တာ ကြိုက်တာ စ၊ တွဲကြတာဖြင့် အားလုံး ခြောက်လလောက်ရှိပြီ။ သူ့ဘက်က ကိုယ့်ကို လေ့လာဖို့ပဲ မပြီးနိုင်သေးဘူးလား။ အာလဲ သူ့မိဘက ဟိုလိုဒီလဲ ပြောသတဲ့လား။”

“သူ့မိဘက သူ့သဘောပါပဲတဲ့ အမေရယ်”

“ဒါဖြင့် သူက ဘာကို အချိန်ဆွဲနေတာလဲ”

“အဲဒါလည်း ဂန္ဓမာ မသိပါဘူး အမေရယ်။ ဂန္ဓမာတော့ ကိုယ့်ဘက်က ပြောကြည့်နိုင်သလောက်လေး ပြောပြီး အရိပ်အမြှက်တော့ ပြတပါပဲ။ သူက ဘာကိုတွေ့နေသလဲဆိုတာ ဂန္ဓမာ မသိပါဘူး အမေ”

“ဒါဖြင့်လည်း သူ လာခေါ်တိုင်း တွေ့တာ ဆုံတာ၊ သိပ်မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ဘက်က ပြန်ဈေးကိုင်ပြလိုက်စမ်းပါ”

“အမှေ့စကားကို နားထောင်ပြီး ဂန္ဓမာလည်း သူ့နဲ့ အပြင်လျှောက်လည်တာတောင် သိပ်မလုပ်ပါဘူး။ Lunch မှာ သူလာခဲ့ရင် ဟိုတယ်ထဲက Coffee Bar မှာ အတူတူထိုင် စကားပြောကြရုံပါ။ သူက ရှေ့ပင်းတွေ ဘာတွေ အတူသွားဖို့ ခေါ်တာတောင် ဂန္ဓမာ မသွားဘူး။ သူ ဝယ်စားတာတွေ ယူမိရင် ကိုယ့်ကို ချူစားတာပဲ အပြောခံရမှာစိုးလို့ မသွားတာပါ”

မမမာ မျက်နှာလေးညှိုးပြီး ပြောသဖြင့် အမေလည်း သနားသွားဟန်ဖြင့် ဆက်မဆူတော့ဘဲ မျက်နှာကြီးပုပ်ကာနေသည်။ အဖေ အလုပ်ကပြန်လာတော့ အဖေ့ခမျာ ထမင်းဝိုင်းမှာ အရတာပင် အေးအေးလူလူ နားအေးပါးအေးစားခွင့်မရ။ အမေက သားကနေထိုင် ထမင်းဟင်း ဖြည့်ပေးရင်း သမီးတွေအကြောင်း အသိတကန်းကြီး တိုင်တော့ ပြောဆိုနေတဲ့ အသံကို ကြားရပါသည်။

အဖေ ဒီနေ့ ရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိ၍ နောက်ကျသည်ဖြစ်ရာ အမေနဲ့ သမီးတွေကတော့ ညစာစားနှင့်ပြီးပြီ။ အဖေသာ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်စားရတာပေမဲ့ အဖေဟာ အယ်တော့မှလဲ သူ့ကို ထမင်းစားမစောင့်လို့ဆိုပြီး အပြစ်တင်အော်တဲ့ လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

“ဂန္ဓမာ့ကောင်လေးကလည်း ခုထိ နေ့စပ်ဖို့လေးတောင် ပြောမလာသေးတော့ ရင်လေးလို့မဆုံးသေးဘူး။ ဟော ... လာပြန်ပါပြီ။ စကားဝါက တစ်မျိုး ဒုက္ခပေးလာတယ် ဦးမြတ်ကျော်ရေ၊ သိပ်လောက်လောက်လားလား မရှိတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေသတဲ့။ ကိုယ်တွေကတော့ ကိုယ့်သမီးတွေ ကိုယ်ယုံတော့ ဘယ်သိမှာလဲ။ သူများပြောလာမှ သိရတယ်။ စကားဝါဟာ မိဘကိုလည်း အသိမပေးဘဲ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေပြီရှင်”

အမေဟာ အဖေကို ငယ်ရွယ်စဉ်ကတော့ ဘယ်လို
ခေါ်သလဲဆိုတာ နေကြာတို့ မမှတ်မိတော့ပဲမဲ့ နေကြာတို့
အရာရာကို စူးစမ်းသိရှိလာတတ်သော အရွယ်မှာတော့ အမေဟာ
အဖေကို ဦးမြတ်ကျော်ဟုပင် ခေါ်နေပေပြီ။ ဦးမြတ်ကျော်ဟူသော
အခေါ်သည် အဖေအတွက် နှုတ်ကျိုးနေပြီဖြစ်သလို အဖေအတွက်
လည်းကောင်း၊ သမီးတွေအတွက် လည်းကောင်း နားယဉ်နေသော
ခေါ်သံ ဖြစ်နေပေပြီ။

“သမီးကြီးကိစ္စကတော့ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်ပြီး လောလော
လောလော မတိုက်တွန်းပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ဖက်က ကိုယ့်ကို
အထင်သေးစရာ ဖြစ်နေမယ်၊ ကောင်လေးက စိတ်သဘော
ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ သူ့အနေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စောင့်
တယ်ထင်လို့ မပြောသေးတာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါနဲ့နေ
ပါဦး စကားဝါက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရည်းစားရနေပြီလေ၊ အဲဒါ မအေကိုတော့ အရင်မတိုင်
ပင်ဘူး။ ရည်းစားဖြစ်နေပြီး တွဲနေမှပဲ ဒေဝီတင်ကတစ်
ဆင့် ဖိစေ့ကို ပြောပြလို့ သိရတယ်”

“ခင်းလည်း တစ်ချိန်လုံး ကြက်သားအုပ်မကြီးလို သမီး
တွေကို အတောင်နဲ့အုပ်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတာ ငါမြင်နေ
သားပဲ။ အဲဒီထဲကမှ ဖောက်ထွက်သွားတာကတော့ မင်း

အဖြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စွန့်စားချင်တဲ့ ကလေးက
သူ့စိတ်နဲ့သူ့ လာတာချည်းပဲ။”

“သူ့ဘာသာ စွန့်စားတာမကလို့ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကောင်
လေးက သူ့စီးပွားရေးရယ်လို့လည်း မယ်မယ်ရရ မရှိဘူး။
အဖေနဲ့အတူလုပ်တဲ့ အသေးစား လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်တဲ့
စီးပွားရေးလေး အတူတူ လုပ်နေတာပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ သူ
ပိုင်တာရယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြုလို့
ရမလဲလေ၊ ပြီးကျတော့ အဖေမှာလည်း နောက်အိမ်ထောင်
နဲ့ ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ အဲဒီကောင်လေး အိမ်ထောင်ကျ
ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖေက သူ့စီးပွားရေးကြီးကို ပေး
ပါတော့မလဲ၊ အမွေကတော့ ခွဲပြီးသားတဲ့။ သိပ်လည်း
ခွဲကြပုံ မပေါ်ဘူး။ ကောင်လေးက တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း
ပဲ ဝယ်ထားနိုင်သတဲ့ရှင်”

“ခင်ခင်ဆွေ စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့။ ဖြစ်လာပြီးသားကို
ဘဝင်မကျ ဖြစ်မနေနဲ့။ အဲဒီကောင်လေး ကိုယ့်သမီး
အပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စိတ်သဘောရှိပြီး မေတ္တာ
စစ်နဲ့ မြတ်နိုးရင် ပြီးတာပါပဲကွာ။ ချမ်းသာတယ် ဆင်းရဲ
တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ကုသိုလ်ကံနဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်၊
မင်း သိပါတယ်”

အဖေကတော့ လေသံအေးအေးသမား၊ စိတ်၊ခပ်အေးအေးသမားမို့ သမီးတွေကိစ္စကို မပူပန်ဟန်ဖြင့် အမေ့ကို ပြန်နားချနေခဲ့သည်။

နေကြာတို့ တစ်သိုက်ကတော့ စကားဝါကို ဝိုင်းပြီး စစ်မေးဖို့ အခန်းတွင်း လူစုနေမိသည်။ စကားဝါ မျက်နှာမှာ အရာရာကို ယုံကြည်နေဟန်ဖြင့် ...

“သူက ပြောပြီးသားပါ။ သူ့အဖေက သူ့ကို အချစ်ဆုံးတဲ့ သူ အိမ်ထောင်ကျရင် ထပ်ပြီး တိတ်တိတ်ပေးမှာ သိန်း (--)-လောက်တောင်တဲ့။ အရင် အစ်ကို အစ်မတွေလည်း မသိအောင် အပေ့နောက်မိန်းမလည်း မသိအောင် သူ့ကို ခွဲပေးမှာလို့ ပြောပြီးသားတဲ့။ စကားဝါကိုတော့ သူက ဦးမြတ်ကျော် သမီး အချောအလှတွေ နာမည်ကြီးတယ် ဆိုပြီး ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်မိရာက တွေ့ပြီး သဘောကျသွားတာလေ။ ကျောင်းကိုရောက်ရောက်လားပြီး ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ လူပျိုလှည့်တော့တာပဲ။ စကားဝါလည်း သူ ဝတ်ပုံစားပုံတွေက တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်တာရယ်။ 4WD လေး မောင်းမောင်းလားပြီး ကျောင်းကို ရောက်လာတာရယ်ကြောင့် သူ့အဆင့်အတန်းတော့ မနည်းလှဘူးလို့ထင်ပြီး လက်ခံလိုက်တာပဲ”

ဂန္ဓမာကတော့ စကားဝါ ပြောဟန်ကို သဘောမကျလှ။

“အဲဒီလို တွက်ပြီး ရွေးတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ စကားဝါရယ်။ ကိုယ် သူ့ကို တကယ်ချစ်၊မချစ် ဆိုတာရော မစဉ်းစားခဲ့ဘူးလား။”

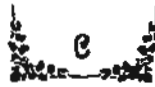
ထိုအခါ စကားဝါက ပက်ခနဲ ပြန်ပြောထည့်လိုက်သည်မှာ ဂန္ဓမာကို ပြန်ထိသွားပါသည်။

“မမမာသာ အချစ်ကို ဦးစားပေးပြီး ကိုယ့်ချစ်သူသဘောပဲ ထည့်စဉ်းစားနေပေတော့။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုမင်းရဲ သွေးက မမမာကို လှည့်စားချင်တိုင်း လှည့်စားလို့ ရတာပဲ။ စကားဝါကတော့ ကိုယ့်ကိုချစ်ပြီး အလိုလိုက်မဲ့ယောက်ျားမျိုး တင့်တင့်တယ်တယ် ထားနိုင်မဲ့သူမျိုးဖြစ်ရင် တော်ပြီ။ ကိုယ့်ချစ်တာ မချစ်တာ ခေါင်းထဲမထည့်ဘူး။”

နေကြာသည် စကားဝါ စကားကို မကြိုက်လှပေမဲ့ မမမာဘက်က ဝင်ပြောပြန်လျှင် နေကြာကတော့ မမမာလူမို့ ဝင်ပြောတယ် ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့် မပြောတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါသည်။ “မိသားစုထဲမှာ ဒီလို ပြဿနာလေးတွေကတော့ အစပျိုးမှန်းမသိ ပျိုးနေခဲ့လေပြီ။”

www.burmeseclassic.com

စကားဝါသည် တကယ်ပဲ ထင်ရာစိုင်းသွားသော သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နောက်တစ်လလောက် အကြာမှာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရတော့လေသည်။ ကျောင်း ကြိုရမည့်အချိန် သွားကြိုသောအခါ ကျန်တဲ့သမီးတွေဖြစ်သော ခရမ်းပြာ၊ ခတ္တာနှင့် ဇီဝေဝါတို့သာ ကားရပ်ထားရာဆီ ရောက်လာ လျက် စကားဝါကား နောက်မလာခဲ့ပါ။ (သမီးတွေက ဒဂုံတက္ကသိုလ် မှာ အားလုံး အတူတူ တက်ကြရသည်မို့ ကျောင်းပို့ချိန်အတူတူ ကြိုချိန်အတူတူ ဖြစ်သည်။)

“စကားဝါရှော့ မလာသေးပါလား၊ ဒီနေ့ ပရက်တိကယ် ကြာလိမ့်မယ်လည်း ပြောမသွားပါလား”

နှင့် တစောင့်စောင့် လုပ်နေခဲ့သော ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ မှာ မှောင်ရီပျိုးလာသော အခါမှာတော့ ကျောင်းကြီးတစ်ခုလုံး

လည်း လူသူကျွဲပါး တိတ်ဆိတ်လာချိန်မှာတော့ အခြေအနေတစ်ခု ကို အစိုးရိမ်ကြီးစွာပင် သဘောပေါက် လက်ခံလိုက်ရတော့မလို ဖြစ်သွားပါသည်။

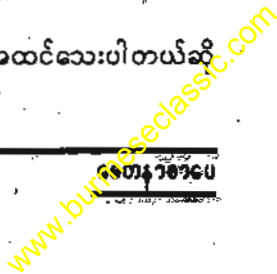
အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်၊ အိမ်ကလူတွေ အသိပေးပြီး ပေမဲ့လည်း စကားဝါ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဟိုဖုန်းဆက် ဒီဖုန်း ဆက်ပြီးလည်း မမေးရဲ။

“သတင်းက သိပ်ပြန်သွားရင် အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်၊ မနာ လိုတဲ့သူတွေက ဝမ်းသာကြလိမ့်မယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ လည်လှ လှည့်လှနဲ့ အခုတော့ တစ်ချက်ခံလိုက်ရပြီလို့ အပြောခံရလိမ့်မယ်။ စကားဝါ ... စကားဝါ မိုက်လိုက် တာ။ မအေကတော့ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်း ဝေးရုံ ထပ်ယူတဲ့ ပုံစံမျိုးကို ဖြစ်စေချင်ပါတယ်ဆိုမှ သူက စိုးရာ လိုက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ အခြေအနေ မျိုးကို ဖန်တီးသွားရက်လိုက်တာကွယ်”

ဇီဝေဝါက အမေ့သောကကို မြင်ပြီး ...

“ဒေဝီတင့် အစ်ကို ကိုသိသိသွားတော့ ရွှေပြည်စိုးအကြောင်း တော်တော်သိပုံရတယ် အမေ။ မေးကြည့်ချင်ရင် ဒေဝီတင် ကို ဝါ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမယ်လေ”

“သိသိသွား တို့သားအမိတွေကို အထင်သေးပါတယ်ဆို မှကွယ်၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ရဦးမယ်”

“စကားဝါ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ မပြောဘဲ ဒီတိုင်း သိချင်လို့ မေးတဲ့ပုံစံ မေးရအောင် အမေရယ်၊ အခုဟာ က ဂန္ဓမာတို့က စကားဝါပြောပြလို့ ရွှေပြည်စိုး ဆိုတဲ့ နာမည်ရယ်၊ ဝါမဇ္ဈာန်ဆိုတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေး တစ်ခုရယ်ပဲ သိထားရတဲ့ အခြေအနေလို ဖြစ်နေတယ် လေ”

အမေမှာ သမီးတွေကို ကောင်းတာ ဖြစ်စေချင်လွန်း ပြီး အကောင်းတွေချည်း မျှော်လင့်သော အမေပီပီ ဘာများကောင်း တာကြားရဦးမလဲ စိတ်ကူးမိဟန်ဖြင့် ...

“အေး ... အေး ... မေးပါကွယ်၊ မေးကြည့်ကြပါ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဂန္ဓမာက အကြံပေးတော့ သာ သူဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ဘာသာကျ ဖုန်းမခေါ်ရဲ။ နေကြားကို အကူ အညီ တောင်းသလို ကြည့်နေတော့သည်။

“မမမာကလည်းလေ နေကြာ အဲဒီလူနဲ့ မျက်နှာကြော မတည့်ပါဘူးဆိုမှ နေကြာဘက် လှည့်လာပြီ”

“ဒါပေမဲ့ သူလည်း နင့်ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ကိုမင်းရဲသွေးကတစ်ဆင့် ငါ့ကို ပြောထားဖူးတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“သိပ်တောင် မကြာသေးဘူး၊ သိယံကလည်း သူ့ဘဝမှာ နေကြာကိုကျမှ အရင်ဆုံး စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်မိတယ်လို့

ပြောတယ်တဲ့။ နေကြာဟာ သူ့ဆုံဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေ ထဲမှာ သူ့ကို အဖမ်းစားနိုင်ဆုံးပါပဲတဲ့၊ တစ်ရက်မှာ ကိုမင်းရဲသွေး ငါ့ကို ပြောပြခဲ့တယ်”

“မမမာက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“နေကြာကတော့ ကိုသိယံသူ့ကို အမြင်မကြည်ဘူးလို့၊ ကိုသိယံသူက ဒီဘက်က အမေနဲ့ ညီအစ်မတွေကို အထင် သေး ချွတ်ချသလိုပုံစံနဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဆုံတုန်းက ကြည့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ နေကြာ သတိထားမိလို့ ကိုသိယံ သူ့ကို သူ တော်တော်မကြည့်မလင် ဖြစ်နေတယ်လို့”

“အင်း ... အင်း ... ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို အပြတ်ပြော ထားတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဖုန်းဆက်မေးရ မှာကျ နေကြာဘက်ကစပြီး ဆက်သွယ်သလိုဖြစ်ပြီး အောက် ကျနောက်ကျ နိုင်သွားမလား မသိဘူးနော်”

“ကိုယ့်ညီမလေးအကြောင်း စိတ်ပူလို့ သူ့ကို စုံစမ်းတာပဲ နေကြာရယ်၊ အောက်မကျပါဘူး။ နင်က အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲနဲ့ သူ့ကို ဖုန်းမဆက်ဘူး ဆိုတာတော့ သူ သိမှာပါ၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ ငါက စကားနည်းပြီး ပြောပြန်ရင်လည်း ရဲရဲတင်းတင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိတဲ့ သူဆိုတော့ ငါမေးရင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ပဲ မေးပေးပါ နေကြာရယ်”

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒေါ်နေကြာတို့ အစ်မကပ်ပင် ဆရာကင်ရ သော ဆရာမကြီးရာထူး အလိုလိုရလျက် သိပ်သူ့အိမ်ကို ဖုန်း ခေါ်လိုက်ရပါတော့သည်။

သိပ်သူ့ အသံကို ဖုန်းထဲမှာ စတင်ကြားရပါ သည်။

“ကိုသိပ်သူလား ... နေကြာပါ”

သိပ်သူသည် နေကြာပါဟု ပြောလိုက်သံ ကြားရ လျှင် သူ့နားသူပင် မယုံနိုင်တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩပြီး အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားမိသည်။ ဒီမိန်းကလေး သူ့ကို အမြင် မကြည့်ဘူး၊ သူ့ကို မဆုံချင်ပါဘူး ဆိုသော စကားတွေ မင်းရဲ့ သွေးထဲမှတစ်ဆင့် ကြားရသဖြင့် သိပ်သူမှာ သူ့အပြစ် သူ့သိ လျက် ထိုမိန်းကလေးကိုပင် အားနာပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ သေးသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်တာ၊ မြင်တာ၊ တွေးတာတွေကို ရိပ်မိသိရှိသွားခဲ့သော နေကြာထဲမှာ သိပ်သူ့ကို ခွင့်လွှတ်စရာ ကျေအေးစရာ ဘာအကြောင်းမှ ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုတာလည်း သိ သဖြင့် သိပ်သူမှာ သူ့အမှားသူ အပြစ်တင်ရင်းဖြင့်သာ နေကြာ နားကိုလည်း မကပ်ရဲဘဲ အဝေးက လွမ်းမောတမ်းတနေသူတစ်ဦး သာ။

“ရှင် အထင်သေး ရှုတ်ချခဲ့တဲ့ ညီအစ်မတွေထဲက တစ် ယောက်ကို ရှင် ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာရသလဲ၊ ဇွ

မက်ပြီး လင်ကောင်းရဖို့ ရှာကြံနေတဲ့ သားအမိတွေရဲ့ ကျောကွင်းထဲ ရှင်ဘာလို့ ဝင်လာရသလဲ”

ဆိုသော မေးခွန်းနဲ့ တိုက်ရိုက်မေးပြီး သူ့ကိုခနဲ ဆိုက်မှာလည်း သူ ခံနိုင်ရည် မရှိသေးပါ။

“ကိုသိပ်သူ နေကြာကို တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့၊ နေကြာ ဖုန်းဆက်ရခြင်း အကြောင်းရင်းက စကားဝါ အကြောင်း သိချင်လို့ပါ။ အဲ ... ဟို ... စကားဝါနဲ့ တွဲ နေတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်းလို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ် ထင်တယ်”

“ဪ ... ဪ ... အင်း ... ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး နေကြာရယ်။ ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ထားဘဲ နေကြာအသံ ကို ကြားလိုက်ရလို့ အံ့ဩသွားလို့ပါ”

နေကြာ အခုမှ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရဲတော့ သည်။

“ဘာသိချင်လို့လဲ နေကြာ”

“ရှေ့ပြည်စိုး အကြောင်း ကိုသိပ်သူ တော်တော်လေးသိ မယ် ထင်တယ်လို့ နေကြာတို့ တစ်မိသားစုလုံးက တွေး မိကြလို့ ကိုသိပ်သူဆီ ဖုန်းဆက်မေးခိုင်းလို့ပါ”

“စကားဝါက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးလား”

“သူသိထားသလောက် ပြန်ပြောပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘာတွေများ ပြောသလဲ၊ အဲ ... ဘယ်လိုမှ မထင်နဲ့နော် သူ ဘာတွေများ သိထားလဲ သိချင်လို့ပါ”

နေကြာသည် ရွှေပြည်စိုး အကြောင်း သိထားသူ ကိုသာ ပြောပြလိုက်ရပါသည်။ တစ်ဖက်မှ သိပ်သူမှာ နားထောင်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပါသည်။ စကားဝါခမျာ တကယ် ဒီလောက်ပဲ သိသလား၊ သိရက်နဲ့ မိဘနဲ့ညီအစ်မတွေကို အတု ပြန်မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားသလား ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်။

“စကားဝါ သိထားသလောက်ကတော့ အပေါ်ယံကြော် ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မသိတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ရင် နေကြာတို့ သိပ်များယူတယ်။ မရ ဖြစ်သွားမလား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စကားဝါကိုယ်တို့ အချိန်မီသေးတယ်ဆိုရင် တားနိုင်ဖို့ ပြောတော့ ပြီး ပြမယ်”

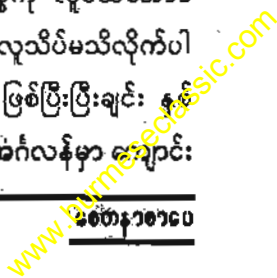
နေကြာမှာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားပါသည်။ သိပ်ပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမထောင်ရဲတာတော့ အမှန်။ စကားဝါကို တားလို့ရတယ် အချိန်မီသေးတယ်ဆိုရင် ဟူသော စကား၏ နောက်ဆက်တွဲကို နေကြာမှာ ပြန်မဖြေရဲသေးပါ။

“ရွှေပြည်စိုးက အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက်တုန်းက အင်း ... အဲ ... ဟို ... သူ့ရည်းစားမိန်းကလေးနဲ့ ခိုးပြေးကြဖူး တယ် နေကြာ”

“ရှင် ... တကယ်”
“လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ကြတဲ့ အထိတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေးမိဘတွေက သူတို့သမီးကို အချိန်မီပေါ့လေ။ ဒီနေ့ လိုက်ပြေး နောက်နေ့ ပြန်သိမ်းလိုက်နိုင်တော့ သူတို့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး”

“ဒါ ... ဒါဖြင့် သူ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်ပေါ့”
နေကြာ အသံမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်း၊ စကားဝါကို နှမြောတ၊ သခြင်းတွေနဲ့ တိုးတိမ်နစ်ဝင်နေသည်။ ဒါကို သိပ်သူ သတိထားမိပြီး ရင်ထဲမှာ သနားသွားမိသည်။

“မိန်းကလေး မိဘတွေက တော်တော်ကို ချမ်းသာပြီး သြဇာတိက္ကမလည်း ကြီးတာနဲ့ ဒီကိစ္စကို လူမသိအောင် ဖုံးဖိထားနိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် လူသိပ်မသိလိုက်ပါဘူး။ မိန်းကလေးကတော့ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်ပြီးပြီးချင်း နှစ်ပတ်အတွင်းပဲ မိဘတွေ ကြပ်မတ်ပြီး အင်္ဂလန်မှာ နေရောင်း

သွားနေဖို့ ပို့လိုက်နိုင်တော့ သူတို့ ကွဲသွားကြတယ်လို့
နေကြာ”

“အခု ... အခုရော ... အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်မှာလဲ”
“အင်္ဂလန်မှာပဲ။ ဟိုတလောကမှ ဘွဲ့ရလို့ ဘွဲ့ယူတယ်။
အဲဒီရောက်နေတဲ့ မြန်မာမိသားစုထဲက မြန်မာကောင်လေး
တစ်ယောက်နဲ့လည်း လက်ထပ်လိုက်ကြပါပြီ။ သူ ဒီလည်း
မြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“လူသိပ်မသိတဲ့ ကိစ္စကို ကိုသိမ်းသုက ဘာဖြစ်လို့ သိနေ
တာလဲဟင်”

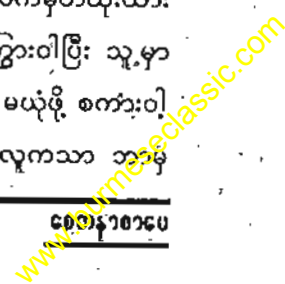
သိမ်းသုမှာ နေကြော့ မေးခွန်းကို ရယ်စရာမဟုတ်
ပေမဲ့ အရှက်ပြေ ရယ်မောမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ အမျိုးတော်နေတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။
ကျွန်တော့် အဒေါ်နှစ်ဝမ်းကွဲက ရွှေပြည်စိုးရဲ့ မိထွေးပါပဲ”

“အို ... ဟုတ်လား။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်”

“အဒေါ်နှစ်ဝမ်းကွဲမို့ သိပ်အရင်းအနှီးကြီးလည်း မဟုတ်။
သိပ်အဝေးကွာကြီးလည်း မဟုတ်တာမို့ သူ့ယောက်ျားဘက်
ကပါလာတဲ့ သားအငယ်ဆုံးလေး အဲဒီလို ပြဿနာလေး
ဖြစ်သွားတာတော့ ဆွေမျိုးတွေ Get Together လုပ်ကြ
ချိန်မှာ ပြောကြဆိုကြရင်း ကျွန်တော် သိလိုက်တာပါ။

ရွှေပြည်စိုးနဲ့လည်း သိပ်အရင်းနှီးကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်
တော်တို့ချင်း တွေ့ဖူး မြင်ဖူး စကားပြောဖူး ကြပါတယ်။
သူ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်လို့ ပြောလို့မရပေမဲ့ သူ့ဘဝမှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးဖူးတယ် ဆိုတဲ့ အမည်
စက်လေးတော့ ရှိသွားတာပေါ့လေ။ နောက်တစ်ခုက သူ့
မှာ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မယ်မယ်ရရ မရှိသေးတာပဲ။
အဖေက အမွေခွဲပေးပြီး လုပ်ငန်းပါ ခွဲပေးမယ်ဆိုတော့
သူက သိပ်ဖိစီးစီးစီး မလုပ်ချင်ပုံရတာနဲ့ ခုထိ သူ့အဖေပဲ
လုပ်ငန်းလေးကို ဦးစီးပြီး လုပ်ပေးနေရတယ် နေကြာ။
သူတို့အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် ဆိုတော့
သားသမီးတွေ ကျေနပ်အောင် အမွေအတိအကျ ခွဲပေးပြီးမှ
သူ့အပုံ သူ့ယူပြီး ကျွန်တော်တို့ အဒေါ်နှစ်ဝမ်းကွဲနဲ့ ယူခဲ့
တာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့မှာ အမွေတာမှ ထပ်ရစရာမရှိ
တော့ပါဘူး။ အဖေ သေရင်တောင် သူတို့ရစရာမရှိတော့
တဲ့အကြောင်း သူတို့မောင်နှမတွေ အားလုံး လက်ခံသိရှိ
ပြီးပါပြီ။ အားလုံးလည်း သဘောတူလို့ လက်မှတ်ထိုးထား
ပြီးပြီလေ။ ဒါကြောင့် ရွှေပြည်စိုးက ကြွားဝါပြီး သူ့မှာ
ဘာတွေ ရစရာရှိတယ် ဘာညာပြောလဲ မယုံဖို့ စကားဝါ
ကို ပြောထားလိုက်ပါ။ ရွှေပြည်စိုးက လူကသာ ဘာမှ

မဟုတ်တယ်။ သူ့မှာ ကြားချင်တဲ့ ဓာတ်ခံလည်းရှိတယ်
နေကြာ”

နေကြာသည် အားလုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရပြီးလေရာ
စကားဝါအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်း မသိအောင်ပင် တွေ့ဆုံ
နေရသည်။ စကားဝါ ... စကားဝါ ... ဖြစ်ရလေ။ မိန်းမရူး
ပြီးသား ကောင်လေးနဲ့မှ ဖူးစာဆုံရတယ်လို့။ ပြီးတော့ ဘာအလုပ်
အကိုင်မှလဲ မရှိဘူးတဲ့။ ကိုသိပ်သံ သူ ပြောတာ တကယ်ဖြစ်မှာပါ။

“နေကြာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလား။ စကားဝါ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဟင်”

နေကြာသည် ဖုန်းခွက်ကို လက်ဖြင့်အသာပိတ်ရင်း
မမမာကို အဖော်ညှိသလို မေးလိုက်ပါသည်။

“မမမာ သူကဲ မေးနေပြီ။ စကားဝါ ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့
ပြောပြလိုက်ရမလား”

“ငါ မသိဘူးဟယ်”

“အမေ့ သွားမေးပေးလေ”

“ဟဲ့ ... အဲဒီလောက်ကြီး ကြာနေရင် သူ ရိပ်မိမှာပဲ ဘာ
ထူးလဲ။ နင့်သဘောပဲ။ နောင်လည်း လူသိမဲ့အတူတူ ပြော
လိုက်ပါ။ ကိုသိပ်သံ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့လို့ ပိတ်
ထားလိုက်ပေါ့”

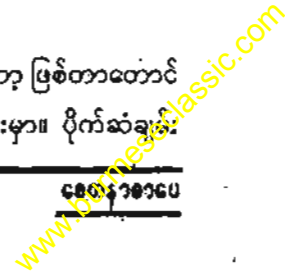
နေကြာ အသာခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ...
“ကိုသိပ်သံ”

ဟု ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး ခေါ်လိုက်ပါသည်။
နေကြာတို့ ဘာမှမပြောသေးပေမဲ့ သိပ်သံကတော့ အနည်းငယ်
ရိပ်မိစ ပြုနေပါပြီ။

“နေကြာတို့ မပြောနိုင်ရင် မပြောပါနဲ့၊ ရပါတယ် ...
ကျွန်တော် ဒီတိုင်းပဲ နေလိုက်ပါ့မယ်”

“ပြောလို့ ရပါတယ်လေ။ စကားဝါ အိမ်မှာမရှိတော့ဘူး။
ဘာမှလဲ စာရေးမသွားဘူး။ အားလုံး ထင်တာကတော့
ရွှေပြည်စိုးနဲ့ ခိုးပြေးသွားကြပြီလို့ ထင်လို့ပါ။ ဒါကြောင့်
ကိုသိပ်သံဆီ ရွှေပြည်စိုး အကြောင်း သတင်းစုံစမ်းတာ
ပါ။ အခု နေကြာပြောတာတွေ ကိုသိပ်သံ သိသွားပြီးရင်
ဘယ်သူ့မှ မပြောပါနဲ့နော်။ နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေမှာ
အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးမဲ့အောင် ခိုးရာလိုက်
ပြေးဖို့ အထိလည်း စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ အမေကလည်း
အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါဘူး။ စကားဝါကျမှ
ဖောက်ပြီး ဖြစ်သွားတော့ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲပြီး ရှက်
လည်း သိပ်ရှက်နေကြပါတယ်”

သိပ်သံသည် အရင်ကဆိုရင်တော့ ဖြစ်တာတောင်
နည်းသေးဆိုပြီး အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ တွေးမိဦးမှာ။ ပိုက်ဆံချမ်း

သာတာမက်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှိတာ မက်ဦးလေ ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့မိဦးမှာပါ။ အခုတော့ သူ့စိတ်တွေကလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီမို့ အဲဒီလိုပင် မတွေးရက်ပြန်။ နေကြားညီမလေး ဒီလိုဖြစ်ရတာကိုပဲ ကိုယ့်ညီမရင်းလို ခံစားပြီး စိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်မိသည်။ အချိန်မီ တားမြစ်သတိမပေးလိုက်နိုင်မိသော သူ့ကိုယ်သူပင် အားမလို အားမရ ပြန်ဖြစ်နေမိသေးသည်။ ငါသာ အကြောင်းစုံကို စောစောစီးစီး လူကြီးမိဘတွေဆီ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားပြောပြပေး။ သွားသတိပေးလိုက်ရင် ကောင်းသား။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့အိမ် ခဏခဏ ချောင်းပေါက်နေတယ်၊ အကြောင်းရှာပြီး ရောက်ရောက်လာတယ် အထင်ခံရမှာ စိုးရိမ်ခဲ့မိတာကိုး။

အခုချိန်မှာကျ အဲဒီလို အထင်ခံရရင်လည်း ကရမစိုက်ချင်တော့။ အခံရခက်မနေချင်တော့ပါ။ ရှေးက စကားပုံတွေလိုပဲ “ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာ” ဆိုတဲ့ စကားပုံကိုပဲ မှန်လိုက်တာဟု ထောက်ခံဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

“သူတို့ ဘယ်ထွက်ပြေးလဲ ဆိုတာလည်း မသိတော့ကိုသိသံသူများ သိမလားဟင်”

“ရွှေပြည်စိုးမှာ တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းတော့ ဝယ်ထားတယ်၊ နေကြာတို့ သိလား”

“စကားဝါတော့ ပြောဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှန်း မသိဘူး”

“မသိရင်လည်း ကျွန်တော် သွားရှာပေးပါ့မယ်၊ အဲဒီအခန်းမှာတော့ ပုန်းအောင်းနေကြမယ် မထင်ဘူး။ သူတို့ ခပ်ဝေးဝေးပြေးရင် ပြေးမှာပဲ။ ရွှေပြည်စိုးက အဲ ... ဆောရီးပထမတစ်ခါတုန်းက နီးနီးနားနား မှော်ဘီလောက်ကို ပြေးတော့ ပြန်မိပြီး အခွဲခံရတယ် ဆိုတာ သူ မှတ်သွားပြီမို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဝေးဝေးပဲ ပြေးမယ်ထင်တယ်”

“နေကြာတို့ကတော့ အဲဒီလိုကြီး ကိုယ့်ဘက်က နာမည်အပျက်ခံပြီး ပြန်မခွဲတော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပါတယ် ကိုသိသံသူရယ်။ အဖေနဲ့ အမေကလည်း ပြောပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ စမွေးလာတဲ့ နေ့ကတည်းက သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ရမှာတွေ ရေးထားပြီးသားတဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်ဆို ဘယ်လိုမှ တားမရဘူး ဖြစ်မှာပဲတဲ့၊ အဲဒီလို စိတ်ဖြေပြီး တွေးကြပါတယ်။ သူတို့ကို ပြန်လိုက်ရှာပြီးရင် ယောက်ျားလေးဘက်က မိန်းကလေးဘက်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ထပ်ယူပြုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ မိဘဂုဏ်ကို ဆယ်နိုင်ရင် ဝမ်းသာပါပြီလို့ ပြောနေကြတယ်”

“နေကြာ အဖေနဲ့ အမေကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ရှာပေးပါ့မယ်လို့။ ဘယ်သူမှလဲ မသိစေရပါဘူးလို့”

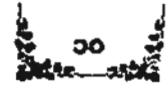

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ကိုသိပ်သူရယ်”

သိပ်သူသည် သူ့အပေါ် တစ်ခါမှလည်း စကား
အများကြီး မပြောဖူးသော တစ်ခါမှလည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ချိုချို
သာသာ မရှိဘူးသော နေ့ကြော့ ထံမှ ကျေးဇူးတင်စကားကို နား
ဝင်ချိုဆိမ့်စွာ နားထောင်နေခဲ့မိပါသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“နေ့ကြော့ အတွက်ပါ၊ နေ့ကြော့ကြောင့် လုပ်ပေးတာပါ”
လို့ ခဏခဏ ဝန်ခံခဲ့မိလေသည်။

စကားဝါတို့ကို နှစ်ပတ်အကြားမှာ ပြန်ရှာတွေ့ပါ
သည်။ ကိုသိပ်သူ ကိုယ်တိုင် နီးစပ်ရာတွေ မှန်းဆရှာရသဖြင့်
ဒီလောက်ထိ အချိန်ကြာသွားတာလည်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါ
သည်။ စကားဝါတို့က တောင်ကြီး၊ အင်းလေး၊ ကလောက်ထိ
လျှောက်လည်ရင်း ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ပြီ လည်လို့၊ ပိုက်ဆံလဲလည်း
ကုန်မှ ရန်ကုန်ရှိ ရွှေပြည်စိုး အိမ်ခန်းမှာ ပြန်လာနေမှပဲ ကိုသိပ်
သူလည်း သွားရှာပြီး ခေါ်လာပေးတာ ဖြစ်ပါသည်။

သိပ်သူသည် စကားဝါကို မိဘတွေထံ လူကြီးစုံရာ
နှင့် ရွှေပြည်စိုး သွားမအပ်သေးခင်မှာ ...

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်သေးတယ်၊
မင်း ငါ့အိမ် ခဏလာခဲ့ဦး”

www.burmeseclassic.com

ဆိုကာ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ဖို့ ခေါ်ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းတော့ နေကြာတို့တစ်သိုက် မသိစေခဲ့ရပါ။

“ကိုကြီးသိသိ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ရွှေပြည်စိုး သူ့အိမ် ရောက်လာသောအခါ သိသိသူ က မေးစရာရှိတာ မေးလိုက်ပါသည်။

“မင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဧည့်ခံပွဲလေးဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးဖို့ ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ ရွှေပြည်စိုး”

“ဟာ ... ဘွယ်ရှိမှာလဲ ကိုကြီးသိသိကလည်း။ လူဖျိုဗျာ၊ ရသမျှ သုံးသုံးပစ်လိုက်တာ ဘာစုမိမှာလဲ။ အမွေရထား တဲ့ အိမ်လေးတောင် အမြတ်ရ ပြန်ထုတ်ပြီး ဈေးပေါတဲ အခန်းဝယ်မယ် စဉ်းစားနေတုန်း စကားဝါနဲ့တွေ့လို့ မရောင်းဖြစ်တော့တာလေ။ အခု အမေက ခိုးပြေးတုန်းက မောင်းသွားတဲ့ကားလည်း ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီ။ စီးစရာတောင် မရှိတော့လို့ Taxi နဲ့ပဲ လစ်နေရတာ”

“လေး၊ငါးသိန်းတောင် မရှိဘူးလား”

“ဟောဗျာ ... လက်ထဲမှာ သောင်းဂဏန်းတောင် မကျန် ပါဘူးဆိုမှ။ စကားဝါနဲ့ ထွက်ပြေးကြတော့ တည်းခိုခန်း မှာတည်းလိုက်၊ လျှောက်လည်လိုက်တွေက ကုန်ပြီလေ”

“မင်းတို့ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ကြရတာလဲကွာ”

“စကားဝါက ပြောတော့ သူ့အမေက သိပ်ချမ်းသာမှ သမက်တော်ချင်တာတဲ့။ ကျွန်တော့် အဆင့်လောက်ဆို သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရည်းစား စ၊ဖြစ်ကံတည်းက နေ့တိုင်းလိုလို ပြောပြနေတော့ ကျွန်တော်လည်း စိုးရိမ်လာ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲခဲရမှာ ကြောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် စကားဝါကို ကိုယ့်နေဝက် လိုက်မလား မေးတော့ သူက လည်း မငြင်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် ကျွန်တော့် နောက် လိုက်မယ် ဆိုတာနဲ့ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး လုပ်ချလိုက်တာ”

“လုပ်ချလို့ ဖြစ်မလားကွ။ မင်းမှာ အလုပ်အကိုင်လည်း မရှိ။ ဘာလဲမရှိနဲ့။ ဘယ်လိုလုပ် မိန်းမကို ဘာနဲ့လုပ်ကျွေး မလဲ ... ပြော”

“ကိုကြီးသိသိကလည်းဗျာ၊ သူ့ညီမလည်း မဟုတ်ဘဲ ဝင် ပါနေပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့် စကားဝါ ပြောတာ ထင်တယ်။ မမနေကြာကလည်း ကိုသိသိသူကို အမြင်ကတ်နေတာ၊ ဟိုကလည်း ဟန်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ နေပြနေပေမဲ့ တကယ့် တကယ်ကျ မမနေကြာကို မျှော်လင့်နေတာ ဆိုတာ ဟုတ်များ ဟုတ်နေလား”

www.burmeseclassic.com

သိယံသူမှာ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောနေရပါ့မလား ဆိုပြီး မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်သွားပါသည်။ ဟုတ်နေ မှန်နေပေမဲ့ လည်း သူများဝေဖန်ပြန်ရင်တော့ မကြိုက်ပြန်။ သူ ဒါကိုလက် ခံနိုင်ဖို့ တော်တော်လိုသေးပါသည်။

“ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ကိုယ်ပြော ဟောကောင်။ ငါ မေးတာ က မင်း ဘာအလုပ် လုပ်မလဲ ဆိုတာပဲ”

“အလုပ်လား ကြည့်ကျက် ရှာရမှာပေါ့”

“မင်းအဖေ အလုပ်မှာပဲ ဝင်ကြီးကြပ်ရင်ရော”

“အဖေနဲ့ မျက်နှာကြောမှ မတည့်တာ။ ဆောရီး ကိုကြီး သိယံတို့ အဒေါ်ကို အမြင်မကြည်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဖေက သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့သားအတွက် ပိုသိတတ်နေသလိုပဲ ဒါကြောင့်ပဲ”

“မိထွေးနဲ့ လင်ပါသားသမီး ဆိုတာ တည့်ခဲပါတယ်ကွာ။ ငါ နားလည်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာပဲ အလုပ်ရှာမယ်၊ အခုရှိတဲ့ တိုက် ခန်းကို ပြန်ရောင်းပြီး ဈေးနှိမ့်တာဝယ်ရင်ဝယ်မယ်၊ ပိုထွက် လာတဲ့ ပိုက်ဆံကိုပဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

“မင်းဟာကလည်း ခုထိ ဘာမှ မရောသေးဘူး၊ ကဲ ... ရောသွားအောင် ဒီလိုလုပ်။ ငါ့ရဲ့ "24 hours" မှာပဲ မင်းရော စကားဝါရော နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်လုပ်လိုက်ကြ”

ဒါမှ ပုံမှန်လခရပြီး ဟန်မပျက် နေနိုင်မှာ ဟုတ်ပြီလား။ နည်းနည်းအခြေကျတော့မှ မင်းလုပ်ချင်တဲ့ စီးပွားရေးကို ခွဲလုပ်ဖို့ မင်းအဖေကို ငါ နားချပေးမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”
“အိုခေ”

ရွှေပြည်စိုးကတော့ သူ သိပ်အကြံဉာဏ် မထုတ် လိုက်ရပါဘူး။ ပြေလည်သွားသော အလုပ်ကိစ္စကို ကျေနပ်ပြီး လေ ပင်ချွန်ပြလိုက်သေးသည်။ သိယံသူမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေး ပေါ့ပေါ့ နေသော ရွှေပြည်စိုးကို ကြည့်ပြီး အလိုလိုပင် ရင်လေးနေတော့ သည်။ နေကြာတို့သာသိရင် ပိုပြီး ရင်လေးကြဦးမှာမို့ မပြောတော့ ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ရပါသည်။

“နောက်ပြီး မင်းအဖေ အန်ကယ်လ်စိုးနဲ့လည်း သေသေ ချာချာ မေးမြန်းပြီး မင်္ဂလာကိစ္စ သူ ဘယ်လောက်အကုန် ခံမလဲ ဆိုတာ ကြိုတိုင်ပင်ရဦးမယ်နော်”

“အဖေက ပြောပြီးပြီ၊ အမွေခွဲပြီးသားမို့ ဧည့်ခံပွဲကိစ္စ သူ ဘာမှ အကုန်မခံဘူးတဲ့၊ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးကြ ပြီ။ မိဘတွေနဲ့ ပြန်အပ်တဲ့အခါ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ရင် ပြီးပြီတဲ့”

“ဟာ ... ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ စကားဝါဘက်က ဧည့် ခံပွဲလေးလောက်တော့လုပ်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ထားတာ၊ မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး လုပ်ပေးစေချင်မှာပဲ”

“ကိုကြီးသိပ်ကလည်းလေ စကားဝါက သူ့ညီမ ကျနေတာပဲ ဝင်ပူနေတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို လုပ်ပေးချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ”

ဒါနဲ့ပဲ သိပ်သူမှာ အဒေါ်ကတစ်ဆင့် အန်ကယ်လ်စိုးကို နားချခိုင်းရပါသည်။ အန်ကယ်လ်စိုးကိုလည်း သိပ်သူကိုယ်တိုင်ပင် သွားတွေ့၊ စကားပြော၊ ဆွေးနွေးရပါသည်။ သူပေးချင်ရင် ပက်ခနဲ အောခနဲ ပေးပစ်တတ်ပြီး မပေးဘူးဆိုလျှင် တစ်ကျပ် တစ်ပြားမှ မပေးချင်တတ်သော ဉာဉ်ရှိသည့် ရွှေပြည်စိုးအဖေ ဦးစိုးသည် ဒီကိစ္စမှာလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

“မောင်နှမတစ်တွေကို ငါ အမွေခွဲပေးခဲ့တာဟာ မင်းအဒေါ်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ကြေညာခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်တစ်နှစ်လောက်ကပါ။ အဲဒီခေတ်ကာလမှာ သိန်းငါးဆယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ပမာဏ မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့သူတွေ ကိုယ့်စီးပွားကိုယ် ကောင်းကောင်း ထူထောင်နိုင်သွားကြတာပဲ ကြည့်လေ၊ ရွှေပြည်စိုးကတော့ ဆယ်နှစ်အရွယ်ကလေးလေးမို့ ဘာလုပ်ငန်းမှလဲ လုပ်လို့မရသေးတာမို့ တိုက်ခန်း အပျံစားကြီး ဝယ်ပေးထားလိုက်တာလေ၊ ဒါသူ့အမွေပဲ၊ သူ့ပိုက်ဆံပဲ၊ သူ့စီးပွားရေးပဲ၊ သားသမီးတွေနဲ့ ငါ့ဆီမှာ စာရင်းဇယား ရှင်းစရာက အဲဒီထဲက ပြီးနေပြီ။”

အဲဒီ ဆယ့်တစ်နှစ် နောက်ပိုင်း ငါရတဲ့အပုံထဲကပဲ ဆက်စီးပွားရှာလို့ ပွားလာတာတွေဟာ မင်းတို့အဒေါ်နဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ် မောင်သိပ်သူရယ်။ ဒီတော့ ငါ ပေးခွင့်မရှိဘူးလို့ ယူဆတယ်”

“ဒါဖြင့် အန်တီစမ်းကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်လို့ သူ့အနည်းအကျဉ်း ထုတ်ပေးရင် အန်ကယ်လ်စိုး လက်ခံမလား”

ထိုသို့ ချုပ်ကိုင်သလို မေးတော့မှ အဘိုးကြီးက အင်တင်တင်နှင့် လက်ခံသွားသည်။ သိပ်သူ အန်တီစမ်းကို သွားပြောတော့ အန်တီစမ်း ခမျာ ပေးတော့ မပေးချင်ပါ။

“အန်တီစမ်း မပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခဏခဏလည်း ထုတ်ပေးရပေါင်း မနည်းတာ မင်းမှ မသိဘဲ မောင်သိပ်ရယ်။ တော်ကြာရင်း တစ်သိန်းပေးပါဦး။ နှစ်သိန်းပေးပါဦး။ ငါးသောင်းပေးပါဦးနဲ့ ပေးခဲ့ရပေါင်း မနည်းဘူး။ အခုတစ်ခါလည်း သူ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တောင် ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့ အကျင့်ပါနေမှာ စိုးလို့ပါ။ ပြီးတော့ သားငယ်လေး နောင်ရေးက ရှိသေးတယ်၊ မိဘတွေ အသက်ကြီးမှ ရတဲ့သားလေး တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ အန်ကယ်လ်စိုးနဲ့ အန်တီစမ်း မရှိတော့ရင် သူတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်စားသောက်နိုင်ဖို့ ထားခဲ့ရဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

အန်တီစမ်းရဲ့ သားငယ်လေးက အခုမှ ဆယ်နှစ် ပြည့်ခါစ ကလေးအရွယ်လေး ရှိသေးသည်။ ဒါကြောင့် အသက် ငါးဆယ်ပြည့်ပြီးစ အန်ကယ်လ်စိုးနှင့် အသက်လေးဆယ့်ငါး ကျော်နေပြီဖြစ်သော အန်တီစမ်းတို့က သားရဲ့ နောင်ရေးကို ပူဇော် ကာ စုဆောင်းချင်တာလည်း အပြစ်မြင်စရာတော့ မရှိပါ။

“မိန်းကလေးတွေဘက်ကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွယ် ဒီလိုလုပ်၊ အန်တီစမ်း သူတို့ကို လက်ဖွဲ့တဲ့အနေနဲ့ သုံး သိန်းတော့ ပေးမယ်ကွယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ကြည့်ကျက်ပြီး ငွေ လုပ်ဖို့ ရွှေပြည်စိုးကို ပြော။ အင်း ... ပိုက်ဆံလည်း မင်း ပဲ ကိုင်ထားပြီး လုပ်ပေးရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ရွှေပြည်စိုး လက်ထဲ ထည့်လိုက်ရင် ပလုံသွားလိမ့်မယ် ကောင်းမလေးကို ဘာမှ လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘဲ သူပဲ သုံး ပစ်လိမ့်မယ်၊ သုံးတာကလည်း သုံးတတ်လွန်းတယ် မောင် သိပ်ရယ်၊ သူ ဆယ်သိန်းပေးလည်း တစ်ရက်တည်းကုန် အောင် သုံးပြုလိမ့်မယ်၊ တခြား ဘာမကောင်းမှုမှ လုပ် တာမဟုတ်ဘဲ အဲဒီလိုပေါ့၊ ဈေးကြီးတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်တာတို့၊ ဟိုတယ်မှာ ဒေါ်လာနဲ့ပေးရတဲ့ အခန်းမှာ သွားနေပြီး ဇိမ်ခံတာတို့၊ Spaa သွားတာတို့၊ အစုံပဲ။ သူ စိတ်ထဲမှာ ဒေါ်လာနဲ့ ပေးရတာမှန်သမျှ အကောင်းစားထဲ

ထင်ပြီး သူများလုပ်တိုင်း လိုက်လုပ်ကြည့်နေ သူဌေးဈေး ရူးနေပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျ သူဌေး မကြီးစားတာနော်၊ မိန်းကလေး လက်ထဲကျမှ တော်တော် ပြုပြင်ရလိမ့်မယ်”

သိပ်သူလည်း ကိုယ့်အမျိုးသားချင်းထဲက လူချင်း မို့ ရွှေပြည်စိုးရဲ့ အကျင့်တွေ သိပေမဲ့လည်း နေကြာတို့ဘက်က စိတ်ချမ်းသာရဖို့ ဘာမှ အသိမပေးတာ ဖြစ်ပါသည်။ အန်တီစမ်း ထုတ်ပေးလိုက်သော သုံးသိန်းကိစ္စ ရွှေပြည်စိုးကို ပြန်အသိပေး ပြီးလျှင် ...

“စကားဝါကို သွားအပ်တဲ့နေ့ကျ မင်း ပြောလိုက်ပါ။ ဟိုတယ်အကောင်းစားကြီးမှာတော့ ဧည့်ခံပွဲ မလုပ်ပေးနိုင် လို့ မင်္ဂလာဆွမ်းပဲ ကျွေးပါရစေလို့ ပြောလိုက်၊ ဟုတ်ပြီ လား။ ဆွမ်းကျွေးဖို့ကိုလည်း မိုးကုတ်ဆွမ်းစားဆောင် ဖြစ်ဖြစ်၊ မဟာသန္တိသုခဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းကွန်း တိပိဋကဖြစ်ဖြစ် နာမည်ရှိတဲ့ ကျောင်းတွေပဲ ရွေးပြောနော်၊ ကုန်ကျစရိတ် ကတော့ မင်းတို့ရတဲ့ သုံးသိန်းနဲ့ လောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးညှိခံမယ်ဆိုရင် ခုနစ်သိန်း ရှစ်သိန်းက သွားမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါပဲ လိုတာစိုက်ပေးမယ် လို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ဘယ်သူ့မှတော့ မပြောနဲ့ပေါ့။

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကားဝါကိုတောင် မပြောနဲ့၊ မင်းမှာ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ရယ်၊ မင်းအဖေက လက်ဖွဲ့တဲ့ သုံးသိန်းရယ် ပေါင်းလှည့် တာလို့ပဲ ပြောလိုက်”

ရွှေပြည်စိုးက သိပ်သူ စီစဉ်သမျှ စောဒကမတင်ဘဲ နာခံပါသည်။ စကားဝါကို မိဘများထံ ပြန်အပ်ကြရသော နေ့မှာ ဒီဘက်ဆွေမျိုးစုဘက်က အနေနှင့် သိပ်သူပါ ပါလာရပါ သည်။ မိန်းကလေးဘက်မှာတော့ ဦးလေး အဒေါ် သားချင်းတော် တော်များများ အိမ်မှာရောက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရွှေပြည်စိုး တို့ဘက်မှာတော့ သူ့အဖေစုံတွဲရယ် သိပ်သူရယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ လင်မယား သုံးစုံတွဲရယ်သာ ပါပါသည်။ ဧည့်ခံကျွေး မွေးခြင်းကိုတော့ ဦးစိုးမှ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ပြီး စီစဉ်ပေးထားလေ ရာ မိန်းကလေးအိမ်ဘက်ကို သူတို့ မလာခင်ကတည်းက ရွှေပုစွန် ကိတ်များနှင့် နာမည်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးမှ အော်ဒါမှာ ပျော်နိုင်သော လက်ဖက်ရည်ပျော်ပြီးသား တစ်အိုးကြီးကို ကြိုတင် ပို့ထားသဖြင့် မိန်းကလေးဘက်က အစားအသောက်လည်း ဘာမှ စီစဉ်စရာ မရှိပါ။

သို့သော် ထိုအိမ်ဘက်မှလည်း ဆန္ဒမကင်းတို့ ကျောက်ကျောတို့တော့ စီစဉ်ထားသဖြင့် မုန့်ပွဲတွေကတော့ အလှူ ပယ်ဖြစ်နေပါသည်။ သမီးဖြစ်သူကို မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲတော့ လုပ်

လိပ်ပြာရောင်နံ့ သတို့သား

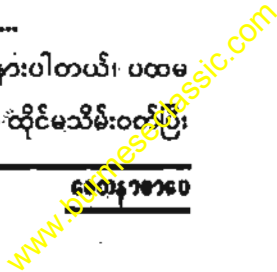
ပေးနိုင်ဘဲ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖြင့်သာ ပြီးလိုက်ရမည်လို့ သိသွား သာအခါ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ မျက်နှာမှာ သိပ်တော့ မကောင်းလှ ဘာကို သိသိသူ သတိထားမိပါသည်။

စကားဝါကတော့ သူ့ဘဝသူ့ အပျော်ကြီးပျော်လျက် အခုမှ ပြန်တွေ့ရသော ညီအစ်မတစ်သိုက်ကြား သူ့အသံက ဘာစာစာ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုပြည့် တိုက်ခန်းကြီးကို ဝါ ခုမှ ရောက်ရတာသိလား။ တိုက်ခန်းကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ လွန် ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်ကျော်က သိန်းငါးဆယ်ပေးရတယ်ဆိုတော့ အခုဆို အရမ်းတန်နေပြီ။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ကြွေပြား တွေ အပြည့်ကပ်ပြီးသား၊ Aircon လည်း ရှိတယ်၊ အိပ် ခန်းနှစ်ခန်းကလည်း ကျယ်တယ်။ မီးဖိုချောင်ကလေး နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ မြင်ရတဲ့ မီးဖိုချောင်ပုံစံမျိုး လေး သိလား။ သူက ဘာမှ ချက်မစားတော့ သန့်ပြီး ပြောင်နေတာပဲ၊ ဝါကလည်း အဲဒီလို ခေတ်မီတိုက်ခန်း လေးရှိတဲ့ မြို့ထဲမှာ နေချင်တာ အတော်ပါပဲ”

ဂန္ဓမာကတော့ အစ်မကြီးပီပီ ...

“နင်ကတော့ ပျော်နေ အမေ့ခရာ သနားပါတယ်၊ ပထမ ဦးဆုံး အိမ်ထောင်ကျသွားရတဲ့ သမီးကို ထိုင်မသိမ်းဝင်ပါပဲ၊

မင်္ဂလာဆောင်စေချင်နေတာ သူ့ဆန္ဒ မပြည့်ဘူး။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း လက်ထဲမှာ ဆယ်သိန်း ဆယ်ငါးသိန်းတောင် အပြည့် ဘယ်တော့မှ ရှိဖူးတာမဟုတ်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ပေးချင်လို့တောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတာတယ်”

“မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလည်း ဧည့်ခံတာ တစ်မျိုးပါပဲ မမစာရယ်။ ဝါကသာ သေသေချာချာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်တဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုနဲ့ စတင်လိုက်နိုင်တာနော်။ မမစာဆို ဧည့်ခံပွဲ ဘယ်နေ့မှန်း မသိဘူး။”

ဟူ၍ စကားဝါသည် အစ်မကိုလည်း ပြန်ရန်လုပ်လို့ လုပ်သေးလေသည်။ ဂန္ဓမာမှာ ကိုယ့်အားနည်းချက်နဲ့ကိုယ်မို့ မျက်ရည်ဝဲနေတော့သည်။ ကိုမင်းရဲသွေးဆီမှ အားရစရာမကောင်းတဲ့ အခြေအနေကို ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်နေမိတာမို့ သူနဲ့တောင် အဆက်အသွယ် သိပ်မလုပ်ဖြစ်အောင် ရှောင်နေမိတာ ကြာပြီ။

“ဟိုတယ်ကို နေ့တိုင်း လာမတွေ့ပါနဲ့ ကိုရယ်။ သိပ်တုံ့လွန်းရင် သူများ မေးစရာ ဖြစ်ကုန်မယ်”

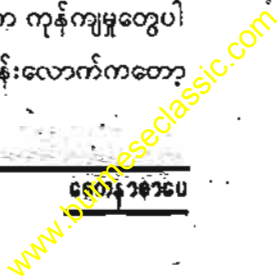
လို့ပဲ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ တွေးတောပုံပန်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး တားထားခဲ့တာမို့ ကိုမင်းရဲသွေးပင် တစ်လနေလို့ တစ်ခေါက် ဟိုတယ်မှာ လာတွေ့တာလည်း မရှိတော့။ သတိရ

ခုသာ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး စကားပြောတာလောက်သာ ရှိတော့တဲ့အထိ အခြေအနေတွေက အေးစက်ကုန်တာ ဖြစ်ပါသည်။

အမေ့ခမျာ စကားဝါကိစ္စနဲ့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်မှာ စိုးတာကြောင့် ဂန္ဓမာသည် ပြတ်လှပြတ်ဆဲ ဖြစ်နေသော သူမတို့ရဲ့ အချစ်ရေး အခြေအနေကို အသိမပေးရဲခဲ့သေးပါ။

သိပ်နီးစပ်သော နေကြားကိုလောက်သာ ရင်ဖွင့်ထားမိဖူးသည်။ နေကြားကတော့ ဂန္ဓမာဘက်သားဖြစ်လျက် ဂန္ဓမာဒီလိုကြုံရတော့ သူမပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့သူပင်။

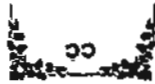
စကားဝါကို ပြန်အပ်ပြီး တစ်လအတွင်းပဲ နာမည်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေထဲမှ တစ်ကျောင်းမှာ ရက်ရသဖြင့် ထိုကျောင်းမှာပင် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖြစ်ပါသည်။ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပေမဲ့လည်း ပန်းအိုးအလှပြင်ခြင်း၊ ဓာတ်ပုံဗီဒီယိုရိုက်ခြင်း၊ သတို့သမီး သတို့သား အဝတ်အစား ဆင်ရခြင်း၊ သတို့သမီး မိတ်ကပ်ဆဲထုံး ပြင်ဆင်ရခြင်း၊ ဆွေမျိုးတွေ သွားလာကြိုပို့ဖို့ ကားငှားရခြင်း စသဖြင့်သော မသုံးမဖြစ် သုံးရမဲကဏ္ဍတွေရှိလေရာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူတော့ငွေကြေးကုန်ကျမှုက ရှိပါသည်။ ကျွေးမွေးဧည့်ခံစရိတ်ကို အပြီးပုတ်ပြတ်ပေးပြီးပေမဲ့လည်း ထိုသို့သော ဘေးက ကုန်ကျမှုတွေပါ တွက်ချက်လျှင် အခုခေတ်ကြီးထဲမှာ ဆယ်သိန်းလောက်ကတော့ အသာလေးပါသွားတာတော့ သေချာသည်။

ဒါတွေကို အမေက စိတ်မှန်းနဲ့ တွက်ချက်ရင်းကစ...
 “အေးလေ ... ကောင်လေးအနေနဲ့ လူပျိုလူလွတ်လေးဖြစ်
 ပြီး ဒီငွေလောက် စုထားနိုင်တာ မဆိုးပါဘူး၊ သူ ဒီ
 လောက် လုပ်ပေးနိုင်တာကို ဝမ်းသာကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်”
 လို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး ဧည့်ခံပွဲပြီးသည့် နေ့မှာပင်
 ကျကျနပ်နပ် ထုတ်ပြောခဲ့လေသည်။

နေကြာ အလုပ်ပြီးသောအခါ စာရွက်စာတမ်းများ ဖိုင်လ်များ စားပွဲပေါ် သေသပ်စွာ စုပုံသိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။ နေကြာစားပွဲမှာ ကွန်ပျူတာကို အပြီးပိတ်ပြီးသောအခါ နေကြာ သည် မိန်းကလေးပီပီ မပြန်ခင်မှာတော့ ပခုံးလွယ်အိတ်ထဲမှ မိတ်ကပ်ဘူးထုတ်၊ ဘီးထုတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်လိုက် သေးသည်။ အလုပ်အတူတွဲလုပ်ရသော အစ်မဝင်းက ...

“အေး ... အေး၊ ပြင်ပါ လှပြီးသားလူတွေက ပြင်တော့ ပိုလှပြီး အောက်မှာ လာစောင့်တဲ့လူနဲ့ ဘာနဲ့”

ဟု အပေါ်ပြန်တက်လာရင်း လှမ်းနောက်သွားပါ သည်။

“ဟင် ... အစ်မဝင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ ဘယ်သူ လာစောင့်နေလို့လဲ”

“ခပ်မိုက်မိုက် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ပုံဂျိလ်လေးတစ်ယောက် ပဲ။ Lounge Room ထဲမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း အပေါ်ထပ် ရုံးခန်းကို တကြည့်ကြည့်နဲ့။ အစ်မဝင်း ခဏဆင်းသွား ပြီး အောက်ထပ်က ကိစ္စတွေ သွားစစ်တော့ သူက အစ်မ ဝင်းကို လှမ်းမေးလေရဲ့။ နေကြာ ပြန်သွားပြီလားတဲ့လေ”

နေကြာသည် ဘယ်သူများလဲလို့ တွေးနေမိပါသည်။

“နေကြာတို့ ချိန်းမထားဘူးလား”

“ဟာ ... ဘယ်ကလာ ချိန်းတာတွေ ဘာတွေ ရှိရမှာလဲ၊ နေကြာကို လာစောင့်မဲ့လူလည်း မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူများ လဲလို့ သိတောင် သိချင်တယ် တကယ်”

“ရပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲဟဲ့။ ဟိုမင်းသားနဲ့တောင် တူသလိုပဲ”

“ဘယ်မင်းသားလဲ”

“ဟော ဟော ... သိချင်သွားပြီ၊ သိချင်ရင် မြန်မြန်သွား။ သူက ချောတော့ ချောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာသာ သူ့ပုံစံ နဲ့သူ။ သူ့အမူအရာနဲ့သူ ချောတာမျိုး။ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘယ်လိုတူပြီး ချောတာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်မဝင်း တော်တော်ညွှန်းနေပါလား”

“ညွှန်းရတာပေါ့ နေကြာဆိုရင် တစ်ရုံးလုံးမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး။ လိုချင်တဲ့သူ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ နေကြာတို့

www.burmeseclassic.com

ညီအစ်မတွေဆိုလည်း အင်း ... ပြောရရင် မိုးပေါ်က နတ်သမီးကို မမြင်ဘူးပေမဲ့လည်း အဲဒီလိုပဲ နှိုင်းပြောရအောင် ချောကြ လှကြတယ်။ ဂန္ဓမာဆိုလည်း သူ့ကောင်လေးက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားထဲမှာ လူချောတစ်ယောက်ပါပဲ။ စကားဝါ ယောက်ျားလည်း ခပ်ချောချောပဲ။ ဒီတော့ အစ်မဝင်းတို့မှာ စောင့်ကြည့်နေကြရတယ်။ ကျန်တဲ့ညီအစ်မတွေ နေကြာတို့ ခရမ်းပြာတို့ ခတ္တာတို့ ဖိစေတို့တွေ ဘယ်က လူချောလေးတွေ ရှာလာကြဦးမလဲလို့။ တချို့တွေများ တကယ်ကံကောင်းကြတယ်။ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ကို ရုပ်ရည်သန်ပြန် ချောမောကြတယ်နော်။ အစ်မဝင်းတို့ဆို သာမန် ရုပ်ရည်ထဲက မတက်သလို နောက်ထပ် generation ကလည်း ရုပ်ချောဖို့ မမြင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်လူကလည်း သာမန်လူပုံစံ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ နေကြာတို့တွေကိုပဲ ကြည့်ပြီး ငေးမောအားကျကြရတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမင်းသားတွေလိုပဲ ထင်နေမိကြတယ်။

နေကြာ ထိုအစ်မ၏ အပြောကို ရယ်နေမိသည်။
 “ရုပ်ရည်ရူပကာ ဆိုတာ အပေါ်ယံကြောပါ အစ်မဝင်းရယ်”
 “လူတွေက အဲဒီအပေါ်ယံကြောပဲ အရင်ဆုံး မြင်ကြပြီး အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ ဆုံးဖြတ်ကြတာလေ။ အလုပ်ခန့်မဲ့

ကြော်ငြာတွေဆို ဖတ်ကြည့်ပါလား။ ရုပ်ရည်သင့်တင့် ပြေပြစ်သူကို ဦးစားပေးမည်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာက ဆံယ်ခုမှာ ကိုးခုလောက် ပါတယ်”

နေကြာသည် ကိုယ်လည်း သိမ်းစရာတွေ ပြီးပြီမို့ စကားဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“အစ်မဝင်းရေ နေကြာ ပြန်လို့ ရပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“ရပြီ ညီမ ... ပြန် ... ပြန်။ အစ်မဝင်းလည်း ပြန်တော့မှာ။ ဒီနေ့ တို့နှစ်ယောက် နောက်အကျဆုံးပဲ။ အိုဗာတိုင်ကြေးကို meeting ကျမှ Boss ကို တင်ပြဦးမယ်”

အပြင်မှာတော့ ညနေခြောက်နာရီခွဲသည် သိပ်တော့ မမှောင်သေးပါ။ နေကြာ့ အလုပ်က ငါးနာရီမှာ ပုံမှန်ပြီးပေမဲ့ တစ်ပတ်ခြားတစ်ခါ အိုဗာတိုင်ယူရသည်မို့ ဒီနေ့ ခြောက်နာရီခွဲမှ ဆင်းရပါသည်။ ဒီအချိန်ထိ ထိုင်စောင့်နေသူမှာ ဘယ်သူများလဲလို့ နေကြာ သိချင်သွားသည်။ အိမ်က ကားလည်း ဝပ်ရှော့ခဏပို့ထားရသဖြင့် နေကြာ့ကို လာကြိုမည့်သူ မရှိပါ။ ဒါကြောင့် နေကြာ ဒီနေ့တော့ ဘတ်(စ်)အဆင်ပြေလည်း ဘတ်(စ်)။ သိပ်ကျပ်ညပ်ပြီး တက်ရမှာ မလွယ်လည်း Taxi ငှားဖို့ စဉ်းစားပြီး သား ဖြစ်ပါသည်။

နေကြာသည် အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းမှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ အောက်ထပ်မှာ Reception နှင့် လိုက်ပါလာသော ဧည့်သည်များ ခေတ္တထိုင်နားရန် Lounge သီးသန့် ရှိလေသည်။ ထို Lounge နေရာတွင် ချထားသော ဆိုဖာခုံကြီးများတွင် ထိုင်နေသူက တစ်ဦးတည်းသာ။ ထိုသူကား သိပ်သူပဲ ဖြစ်နေပါလေသည်။

နေကြာသည် အံ့လည်း မအံ့သြမိသလို စိတ်လည်း မလှုပ်ရှားမိပါဘဲ သိပ်သူ့ကို အသာရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သိပ်သူက နေကြာကို မြင်မြင်ချင်း ထပြေးလျှောက်လာ၍ပင်။

“နေကြာ ပြန်တာ နောက်ကျတယ်နော်”

“ဒီနေ့မှ အိုဗာတိုင်ယူရလို့ပါ”

“ဘယ်သူမှ လာမကြိုဘူးထင်တယ်”

“ခါတိုင်း အိမ်က ကားတစ်စီးတည်းကိုပဲ အမေမောင်းပြီး ကျောင်းကြိုတာ၊ ရုံးသွားတဲ့သူကို ကြိုတာမျိုးတော့ လုပ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ ကားကို ပြင်စရာလေးတွေရှိလို့ ဝပ်ရှော့ခဏပို့ထားတာနဲ့”

“အန်ကယ့်လ် ရုံးကားတော့ သုံးခဲတယ် ထင်တယ်”

“သုံးတော့ သုံးပါတယ်။ ဒီဘက်ကျ အဖေရုံးကားနဲ့ကလမ်းမသင့်တော့ တခင်ပဲ လာမကြိုခိုင်းတော့တာပါ။

လမ်းသင့်တဲ့ မမမာတော့ ကြိုရင် ကြိုတယ်၊ ဒါနဲ့ ... နေပါဦး ကိုသိပ်သူက ဒီမှာလာစောင့်နေတာ နေကြာကို ဘယ်သူလာကြိုသလဲ သိချင်လို့လား”

နေကြာ မေးခွန်းကို သိပ်သူက အရှက်ပြေ ပြုံးပါသည်။

“တကယ်တော့ နေကြာကို အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်ကားနဲ့ လာစောင့်နေမှာပဲဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ကျွန်တော် လာစောင့်နေမိတာပါ။ အခုလိုမျိုး ဘယ်သူမှ လာမကြိုနေတာတွေ တော့လည်း ကျွန်တော့်ကုသိုလ်က ကောင်းတယ်လို့ပဲ ယူဆရမှာပဲ”

နေကြာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“နေကြာကို စကားပြောချင်လို့ပါ”

“အော်”

“ဖုန်းဆက်ပြီးပြောရင် ရပေမဲ့ အဲဒါကျ သိပ်မလေးနက်ရာ ရောက်မှာစိုးတာနဲ့ တမင်ပဲ လူကိုယ်တိုင်ဆုံအောင် လုပ်ဖို့ လာစောင့်တာပါပဲ”

“ဒီမှာ ထိုင်ပြောလည်း ရပါတယ်”

“ကစနေရာရာ သွားရအောင်လား”

“နေကြာ မသွားချင်ဘူး”

နေကြာသည် ကိုယ့်အပေါ် သူ့ဘက်က ဘယ်လို အမြင်မျိုးနဲ့ ကြည့်ထားဖူးသလဲ ဆိုတာ အခါခါသတိရလျက် သူ့ကို စိတ်နှာကြည်းနေဖို့သာ တွေးနေမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း နေကြာ့ သဘောပါ။”

နေကြာသည် ဆိုဖာအနီးရောင် တစ်ယောက်ထိုင် ပေါ် ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

သိမ်သူလည်း နေကြာနဲ့ ကပ်ရပ် တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ သော အစ်မဝင်းကတော့ နေကြာ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်သွားရင်း နှုတ်ဆက်သွားပါသည်။

ရုံးအားလုံးဆင်းသွားပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားတချို့ကတော့ အခုမှ ကြမ်းခင်းကော်စောကြမ်းကို ဖုန်စုပ်စက်ဖြင့် ဖုန်စုပ်ခြင်း၊ အိမ်သာ လက်ဆေးကြောစလုတို့ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောခြင်း၊ စားပွဲကုလားထိုင်များ ဖုန်သုတ်ခြင်း နှင့် စက္ကူများ အမှိုက်များ ပစ်ရသော ခြေနင်းအမှိုက်ပုံးလေးတွေ ကို အခုမှ လိုက်ရှင်းခြင်းတွေ လုပ်ရသဖြင့် ရုံးတံခါးက လုံးလုံး မပိတ်သေးပါ။

“နေကြာ့ကို ဒီစကား ပြောချင်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သေချာအောင် အထပ်ထပ် အခါခါ မေးနေ

မိခဲလို့ အခုမှပဲ လာပြောဖြစ်တော့တယ်၊ နေကြာ။ ကိုယ် နေကြာ့ကို ချစ်မိနေတယ်၊ တကယ်ပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာပါ။”

နေကြာဟာ သိမ်သူ့ကို ခပ်စူးစူးပင် ကြည့်မိသည်။

သူ့ပါးစပ်က ဒီစကားထွက်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယ ခြစ်ဘဲ သူ ဒါကိုပြောမယ်ဆိုတာ နေကြာ ကြိုသိနေခဲ့ပြန်သည်။

နေကြာသည် ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတွေတော့ မဖြစ်မိတာ သဘောပါသည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ ထိုးနှက်ရမလဲ ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားတွေးတောနေသည်။

“နေကြာ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလဲဟင်”

“ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှာလဲ ကိုသိမ်သူ”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူး ဆိုတာလောက်တော့ နေကြာ ပြန်တုံ့ပြန်နိုင်မှာပါ”

“နေကြာအတွက် အချစ်ဆိုတာကို ယုံစရာလို့ မသတ်မှတ် ဘူး ဆိုရင် ကိုသိမ်သူ ဘာပြောမလဲ”

“ဘာလို့ မယုံစရာရှိလဲ နေကြာရယ်”

“မမမာလည်း အချစ်ကိုယုံလို့ သူ့ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို ပြန် လက်ခံခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲရဖို့ကို မျှော် လင့်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ တကယ်ချစ်လို့ ရွေးခဲ့တဲ့သူ

ဘက်ကကျတော့ အချစ်ကို အပျော်သဘောပဲ စဉ်းစားတတ်
ထင်ပါရဲ့။ မမမာကို အပျော်ပဲ တွဲချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။
ဒါကြောင့်လည်း မမမာဟာ သံသယရှိလာတာနဲ့ ကိုမင်း
သွေးနဲ့ ခပ်ခွာခွာ ပြန်နေခဲ့တာပဲ ကြည့်ပေါ့။ စကားဝါထဲ
တော့ အချစ်ဆိုတာကို တကယ်ယုံကြည်ပြီး တာမှမတောင်
စား မဆင်ခြင်ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ နွဲ့ထဲကို ခုန်ဆင်း
သွားလို့ သူ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆိုတာ
တော့ မသိနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ နေကြာကတော့
အချစ်ဆိုတာကို မယုံပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ရှင်ဆီ
ကြားရတဲ့ စကားကို ပိုမယုံဘူး။

“ကိုယ့်မှာ ဘာမယုံစရာရှိလို့လဲ”

“ရှင် နေကြာတို့ သားအိမ်တစ်သိုက်ကို ပထမဦးဆုံး
ဆုံစဉ်က ဘယ်လိုကြည့်ခဲ့သလဲ။ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဘာ
ရှိခဲ့သလဲ ဆိုတာ နေကြာ ရိပ်မိခဲ့ပါတယ် ကိုသိပ်သ
ရယ်”

သိပ်သူသည် သူ့အမှားသူ သိနေသဖြင့် အခု
နေကြာကို အားနည်းပြီး ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်သွားပါသည်။
သူသည် ရုံးခန်းမှန်ပြတင်းတွေမှတစ်ဆင့် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်
တွေဝေနေသည်။ အမှောင်ထု တော်တော်ကြီးစိုးလာပြီဖြစ်သော

ဒို့ထဝန်းကျင်၏ လူစည်းကား ရှုပ်ထွေးမှုကတော့ မြို့ပြညစ်
ပိုမှန်မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

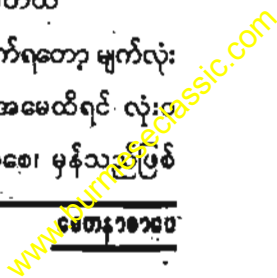
သို့သော် သိပ်သူသည် ဒီနေ့ကျမှပဲ ဟိုမှ ဒီမှ
သွားလာနေကြသော လူအမျိုးမျိုးတို့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လိုက်ကြည့်
နေမိသလို ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားရ
သော ကျဉ်းကျပ်မှုကို ခဏတစ်ဖြုတ် ဖြေဖျောက်နေတဲ့ သဘောသာ
ဖြစ်ပါသည်။

“နေကြာအမေကို ရှင် ဘယ်လိုမြင်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ပြန်ပြော
ရဲသလား ကိုသိပ်သူ။ နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေကို ဘယ်
လိုကြည့်ခဲ့မိသလဲ၊ ပြန်အမှတ်ရသေးလား ကိုသိပ်သူ”

သိပ်သူ ဒီဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကိုယ် ခုထိ တကယ်ပဲ နေကြာအမေရဲ့ စိတ်သဘောကို
မကြိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ သမီးတွေ လင်ကောင်းရရေးဆို
တဲ့ စိတ်နဲ့ သူဌေးမြင်ရင် အနားကပ်ခိုင်း၊ အရောဝင်ခိုင်း
တာကို ကိုယ် မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ အမေတစ်ယောက် အနေနဲ့
အဲဒီလို မြှောက်မပေးသင့်ဘူးလို့ မြင်ခဲ့တယ်”

နေကြာ ထိုသို့ တိုက်ရိုက်ကြားလိုက်ရတော့ မျက်လုံး
တွေက စူးစနဲ သိပ်သူကို ကြည့်လေသည်။ အမေထံရင် လုံးဝ
မခံသော နေကြာပါလား။ အမေ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်

စေ အမေ့ဘက်ကပဲ နေမယ်ဆိုသော သမီးလိမ္မာတစ်ယောက် ပါလား။ သိသိသို့ ဤသို့ သိလိုက်ပြီး သူ့စကားကို အမှားပြင် ဆင်၍ မရတော့ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

“အမေ့စကားကို နားဝင်ပြီး မင်းရဲသွေး နားကို ကပ်ခဲ့တဲ့ ဂန္ဓာမာကိုလည်း ကိုယ်မယ့်ဘူး။ ဂန္ဓာမာဟာ ရဲသွေးကို တကယ်မချစ်ဘဲ အကြံဉာဏ်နဲ့ ချဉ်းကပ်တယ်။ ချစ်သူ ဖြစ်အောင် မြူဆွယ်တယ်ထင်လို့ ရဲသွေးက ဂန္ဓာမာကို စေ့စပ်ထားချင်တယ် ဆိုတာတောင် ကိုယ်ဖျောင်းဖျားချ ခဲ့မိတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို ဘာကြောင့် အလောတကြီး ပိုင်ဆိုင်ချင်ရတာလဲပေါ့။ သူက မင်းအနားကနေ ဘယ်လို မှဗွာမသွားမှ အရိပ်တစ်ရိပ်လို့ပဲ ကပ်နေမယ်ပေါ့။ ဂန္ဓာမာ မျက်နှာအမူအရာ ကြည့်ရတာ သိပ်အားရစရာ မရှိဘူး။ မင်းအပေါ် တကယ်ပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ပုံမရဘူးပေါ့။ အဲဒီလို နားချမိလို့ ရဲသွေးက ခုထိ ရှေ့ကိုခြေလှမ်းမတိုး တာလည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ဂန္ဓာမာ သူ့ကို ပြန်ရှောင်သွားတော့ သူလည်း အသည်းကွဲသလို ဖြစ်နေပြီ နေကြာ။ တကယ်တော့ အဲဒါ ကိုယ့်အပြစ်ပါ။ ကိုယ်က မင်းအမေ့ကိုရော အစ်မကိုရော မယ့်ခဲ့လို့ ဒီများ ကိစ္စ ဝင်ပါမိတာပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ် အဲဒီလိုမလုပ်

သင့်ဘူး။ ကိုယ်မှားတယ်ဆိုတာ ခုမှ နောင်တရနေပြီလေ။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ဒီအမေက မွေးတဲ့သမီး။ ဒီအစ်မနဲ့ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း တစ်အူထုံဆင်း ညီမအရင်းကိုမှ တားမရ ဆီးမရ ချစ်သွား မိတာကိုး”

နေကြာသည် သိသိသို့ ဘက်က သူ့အမှားသူ ဝန်ခံ သလို ပြောပေမဲ့ သိသိသို့ ကို ခွင့်လွှတ်လို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ် သွားပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... မမမာကို ကိုမင်းရဲသွေး ခုထိ စေ့စပ် မယ်။ လက်ထပ်မယ်တွေလည်း မပြောသေးတာ။ မမမာ ရှောင် နေတာတောင် လိုက်မချော့မော့ မဆက်သွယ်တာတွေဟာ ဒီလူ့ စကားတွေကြောင့်ကိုး။ ရက်စက်လိုက်တာ။ သူများချစ်သူနှစ်ဦး ကြား ဝင်ပါပြီး ပြောရက် ဆိုရက်လိုက်တာ။ နေကြာသည် သိသိသို့ မျက်နှာကို ဖြတ်ပြီး ရိုက်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းသွား ပါသည်။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့ နေကြာ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ မှာ ရှိခဲ့တာတွေကို ဝန်ခံတာပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ် အဲဒီစိတ်မျိုး မရှိသင့်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... မရှိသင့်ဘူး။ အမေတစ်ယောက်ဟာ သူ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို

ဆင်စီးပြီး မြင်းရဲတာ မြင်ချင်ကြတယ်။ တင့်တင့်တယ်တယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရတဲ့ ဘဝကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်စေချင်ကြတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာမှားလဲ၊ ဘာအမှားပါလဲ၊ အမေတစ်ယောက် ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ငါ့သမီးမှ ငါ့သမီးဆိုတဲ့ အတ္တကြီးတဲ့စိတ် ရှိနေတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါ သူ့ရဲ့စိတ်ပဲ သူ ပိုင်တယ်၊ သူ ဖန်တီးချင်သလို ဖန်တီးလို့ ရတယ်။ ဒါကို အပြစ်မြင်နေ တယ်ဆိုရင် ရှင် ဘာလို့ ဝေးဝေးကမရှောင်လဲ။ ဘာကြောင့် မြူဆွယ်ဖြားယောင်းနေတဲ့ ညီအစ်မတွေထဲက တစ်ယောက် ကို လာရွေးချယ်ရသလဲ၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဒီညီအစ်မတွေမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ ပကာသနနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု ကိုပဲ မက်မောကြတယ် ထင်ရင် ဘာကြောင့် ဒီညီအစ်မ တွေကိုပဲ ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားသလဲ”

“နေကြာကတော့ စိတ်ဓာတ်တစ်မျိုး ရှိတယ်လို့ ကိုယ်ထင် တယ်။ နေကြာဟာ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးလို့ ကိုယ် သိ တယ်လေ”

“နေကြာလိုပဲ မမမာလည်း ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ဒါထဲမှ သူက အနေအေးတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကိုတော့ မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်အောင် မပြတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ စကားနည်းတယ်၊ ရှက်တတ်တယ်၊ ညီအစ်မချင်းတောင်

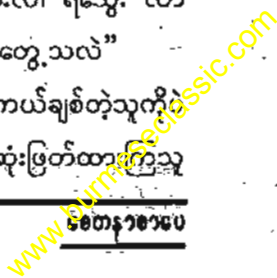

အမှန်အတိုင်း ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ပြောဖို့ရှက်တဲ့လူပါ။ မမမာ အကြောင်း နေကြာ အသိဆုံးပါ။ ညီအစ်မတွေထဲ မှာ သူ့ရဲ့ favourite ဟာ နေကြာဖြစ်သလို နေကြာရဲ့ favourite ဟာလည်း မမမာပဲ။ နေကြာတို့က စိတ်ချင်း သိပ်ကိုနားလည်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မမမာ ကိုမင်းရဲသွေး အပေါ် စိတ်သဘော ဘယ်လိုရှိလဲဆိုတာ နေကြာ သေသေ ချာချာ သိနေပါတယ်၊ သူတို့ သိပ်ချစ်ကြတာပါ။ အမေ တိုက်တွန်းလို့၊ အမေ ရွေးချယ်လက်ညှိုးထိုးပြလို့ ဒီလူ့ကို ပဲ ရွေးမယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ဘဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ တကယ် ချစ်လို့ ရွေးခဲ့တာပါ”

နေကြာသည် သူ့အစ်မ အကြောင်းတွေပဲ တောက် လျှောက် ပြောပြလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားပါသည်။ မမမာရေ ... မမမာတို့ အချစ်ရေးကို နှောင့်နှေးအောင် လုပ်ထား ဆဲ ဝါးရာခဲကို နေကြာ တွေ့ပြီ။ နေကြာ အခု သူ့ကိုကောင်း ကောင်းကြီး ရင်ဆိုင်ပြီး ရန်တွေ့နေပြီ။

“ဒါဖြင့် သူက ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်သွားလဲ၊ ရဲသွေး လာ တွေ့တိုင်း ဘာကြောင့် လက်ခံပြီး မတွေ့သလဲ”

“နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေက ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ခံပြီး အဲဒီသူကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသူ

တွေပါ။ ကိုမင်းရဲသွေးဘက်က အပျော်တဲ့ရဲ့တဲ့ပြီး တစ်နေ့ ကျရင် ထားခဲ့မယ်ထင်ပြီး မမမာကပဲ ကြိုတင်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်တာပါ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ကိုမင်းလက်မထပ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အချိန်အကြီး တွဲနေဖို့ မသင့်ဘူးလို့ သူ ယူဆလို့ပါ။

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က မှားသွားတယ် နေကြာ။ ကိုမင်းရဲသွေးကို သွားရှင်းပြပေးမယ်”

“မလိုပါဘူးလေ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို တကယ်မယုံဘဲ ဘေးလူပြောတာကိုပဲ ပိုယုံတဲ့ ကိုမင်းရဲသွေးကို နေကြာလည်း ခွင့်မလွှတ်ချင်သလို၊ မမမာလည်း ခွင့်မလွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ်ပြောတာတွေ နေကြာ ပြန်မပြောနဲ့ပေါ့။ နေကြာ အစ်မကို ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့စိတ်ချမ်းသာတာပဲ ဖြစ်ပေစေပေါ့”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ နေကြာတို့က သိပ်နီးစပ်တဲ့ ညီအစ်မတွေရှင်။ ကိုယ့်အစ်မကိုတော့ သိသင့်တာ မှန်သမျှ ပြောရမှာပဲ”

“နေကြာ”

“ရှင်”

“နေကြာကို ကိုယ် ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတာကို နေကြာ ပြန်ဖြေရမှာနော်။ နေကြာနဲ့ ကိုယ် အခုပြောနေတာတွေက ကိုယ်တို့နဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှမပါဘူး”

နေကြာသည် လုံးဝမစဉ်းစားပါပဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်မှာ ...

“ရှင်ကို နေကြာ ဘယ်တော့မှ လက်မခံပါဘူး ကိုသိသိသော့ ရှင်ကို နေကြာ မချစ်ဘူး”

ဟူ၍တည်း။

သိသိသော့မှာ ဒီစကားကို မယုံကြည်သလို၊ လက်မခံသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ့်မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက် ရှိလို့လဲ”

“ဪ ... ရှင် ပြောလိုတဲ့ သဘောက ကိုယ်က ရုပ်ရည်မဆိုးပါဘူး။ ပိုက်ဆံလည်း တအား ချမ်းသာပါတယ်။ မင်းအမေ တင်ထားတဲ့ ‘စံ’နဲ့ အံကိုက်ပဲ။ မင်းတို့ညီအစ်မတွေ ရှာနေတဲ့ လင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း အပြည့်ပါပဲလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... နေကြာရယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာတွေ များနေပြီနော်”

www.burmeseclassic.com

နေကြာသည် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသော သိဃ်သူကို အရသာခံကြည့်ရင်း ...

“နေကြာ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့လည်း မမုန်း သလို လွယ်လွယ်နဲ့လည်း ခွင့်လွှတ်လို့ မရပါဘူး။ ကဲ ... နေကြာ သွားတော့မယ်၊ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ၊ နေကြာ ကားငှားပြန်ရမှာ ဒီထက်နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး။”

နေကြာ သားရေအိတ်လေး ကောက်လွယ်။ ထမင်း ဘူးထည့်သောခြင်းလေး ကောက်ကိုင်။

“ကိုယ့် လမ်းထိပ်ထိ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“မပို့ပါနဲ့၊ ရပါတယ်။ နေကြာတို့က ဒီလို သာမန်လူဘဝ မှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ကျင်လည်ရတာကို ပိုမက်မော့ ပါတယ်။ မာစီဒီးစ်ကားကြီးပေါ် လိုက်စီးပြီး စိတ်ပင်ပန်း ကျဉ်းကျပ်ရမှာကို မလိုလားဘူး။ ကိုသိဃ်သူ ကားကို စိတ်မပါဘဲလည်း လိုက်မစီးချင်ဘူး။”

“မာနကြီးလိုက်တာကွာ”

“နေကြာတို့ကို သူများတွေ ဝေဖန်သလိုပေါ့လေ၊ မာနက လွဲရင် ဘာမှမရှိတဲ့ ညီအစ်မတွေ ဆိုတာလိုပေါ့။ ကိုသိဃ်သူ လည်း ဝေဖန်ချင်ရင် ဝေဖန်နိုင်ပါတယ်”

နေကြာသည် သိဃ်သူ့ကို ထပ်၍နှုတ်မဆက်တော့ ဘဲ အဝင်ဝမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ရုံးရှေ့မှာ ဂိတ်ထိုးထားသော အငှားကားတွေထဲမှ တစ် စီးကို ငှားစီးပြီး ထွက်လာခဲ့တာမှပဲ နေကြာဟာ ခုမှ အသက်ရှူ ရတာ ဝ၊ သလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ထိုနေ့ကတော့ နေကြာသည်။ ဇီဝေါကိုကြိုဖို့ သူတို့ သင်တန်းရှိရာကို ကားယူပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဇီဝေါ သင်တန်းက မြို့ထဲလိုမျိုးမှာ အခန်းဖွင့်ပြီး သင်ကြားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခြံဝင်းကျယ်တစ်ခုမှာ ဖွင့်တာဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အားလုံးစုပြီး ခြံဝင်းကျယ်ရှိသောတိုက်မှာ ငှားရမ်းကာ ဘာသာစကားသင်တန်းကို အကြီးအကျယ် ဖွင့်လှစ်သင်ကြားတာမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသင်တန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စကား၊ တရုတ်စကား၊ ဂျပန်စကား၊ ထိုင်းစကား၊ မလေးရှားစကား၊ ကိုရီးယားစကား စသဖြင့် အသုံးများနိုင်မည့် ဘာသာစကား အရေးအပတ် အပြောတွေသာ သင်ကြားရာ ကိုယ်ကြိုက်တာ ရွေးတက်ရုံပင်။ ဇီဝေါ

အတော့ ကိုရီးယားကားတွေကြည့်ပြီး အရူးထကာ ကိုရီးယားမှ ကိုရီးယားဖြစ်ပြီး တက်နေသည်မှာ အခု ဒုတိယနှစ်ဟု ဆိုရပါမည်။

နေကြာ ရပ်စောင့်ပြီး သိပ်မကြာ။ ဇီဝေါနှင့် ဒေဝီ တံင်တို့ အတူထွက်လာကြသည်။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မကြားမှာ ပြဿနာလေးတွေရှိမှန်း သိပေမဲ့ ဇီဝေါနဲ့ ဒေဝီတင်တို့ဟာ အခုတော့ တော်တော်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြသော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေပါသည်။

ဒေဝီတင်က အိမ်ပါလာလိုက်၊ ဇီဝေါက ဒေဝီတင်တို့အိမ် ခဏလိုက်သွားလိုက်ကလည်း ခဏ ခဏ။ သို့သော် ... အမေရော အစ်မတွေရော မှာထား၍ ...

“သိပ်သူက သူ့အိမ် လိုက်လိုက်လာပြီး လေ့လာ အကဲခတ်တယ် ထင်ဦးမယ်၊ နင် သိပ်မသွားနဲ့၊ ဒေဝီတင်ပဲ လာရင် လာပစေ”

လို့ ဝိုင်းဆူထား၍ ဇီဝေါက နှစ်ခါလောက်သာ ရောက်ဖူးပြီး ဒေဝီတင်ကတော့ ဇီဝေါအိမ် အပတ်တိုင်းလိုလို ပါလာတတ်သည်။ အိမ်က သွားကြိုတိုင်း ပါလာပြီးမှ သူ့အစ်ကိုကို ဘယ်အချိန် လာခေါ်ဟု မှာထားပုံပင်။ သိပ်သူကား လာကြိုတာနဲ့ မေ့ကင်က ပြန်ဖို့အသင့်ပြင်ပြီးသားလည်း ဖြစ်နေတတ်

www.burmeseclassic.com

သေးသည်။ သိပ်သူကတော့ အခုနောက်ပိုင်း အိမ်ထဲပင်မဝင် တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ကားရပ်ပြီး ဟွန်းသံတစ်ချက် နှစ်ချက်ပြုပြီး ကားပေါ်က ထိုင်စောင့်တတ်သလို သူ့ညီမကလည်း ချက်ချင်း ထပြန်သဖြင့် သိပ်သူလည်း အကြာကြီး စောင့်စရာမလိုပါ။

နေကြာတို့ တစ်အိမ်လုံးကလည်း သိပ်သူ့ အကြောင်းတွေ အခုမှ နေကြာ သိလာ၍ ပြောပြလိုက်သဖြင့် သိ ကုန်ကြပြီး သိပ်သူ့ကို မုန်းသူမုန်း။ အမြင်ကတ်သူကတံ။ အမေကဆို ...

“ငါ့သမီးကြီး အဲဒီကောင်ကြောင့် ရည်းစားနဲ့ ကွဲရတာ”

ဟု တပြောပြောဖြစ်ကာ သိပ်သူ့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒါကြောင့် သိပ်သူ့ကား အိမ်ရှေ့လာရပ်လျှင် သူ့ ကို ခရီးဦးကြိုပြု ထွက်ခေါ်မဲ့လူလည်းမရှိ။ ဖိတ်မဲ့လူလည်းမရှိ။ အဖေကတော့ ...

“အားနာစရာကြီးကွာ၊ မလုပ်သင့်ပါဘူး။”

လို့ တစ်ခါတလေ သူ အိမ်မှာရှိနေချိန် ကြိုလျှင် ထွက်စကားပြောဖို့ အမေ့ကို အကြံဉာဏ်တောင်းပေမဲ့လည်း ...

“ဦးမြတ်ကျော် ... ရှင်က အဖေ့နော်။ အသာနေ မိန်းမ

တွေကိုစွဲ မိန်းမတွေဘာသာ ရှင်းမယ်။ ရှင်က ထွက်ခေါ်

စကားပြောရင် တော်ကြာ အဖေကိုယ်တိုင်ကပါ သမီး အတွက် လင်ရှာပေးရေးကဏ္ဍမှာ ပါတယ် အပြောခံနေရ ဦးပယ်”

ဆိုတာနဲ့ပဲ အဖေမှာ သိပ်သူ့ကို ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့ စကားမဟရဲတော့ပေ။ မသိမသာလေး အသာလျှိုနေနေရပြီး အိမ်ရှေ့မထွက်မိအောင် သူ့ဘာသာ အခန်းအောင်းနေတတ်ပါ သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ဖက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ဖြေရှင်းပေမဲ့ ဒေဝီတင်ကတော့ ဒီဘက်ကို အခင်အမင်မပျက်ဘဲ ဝင်ထွက်ဆက်ဆံ နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ နေကြာ လာကြိုသောအခါ ဒေဝီတင်သည် ဒီဒေဝီနဲ့ အတူတွဲပြီး ထွက်လာတာ တွေ့ရသည်။ ဒေဝီတင်ကို လာကြိုသူတော့ မတွေ့သေး။ အကယ်၍ တွေ့လည်း နေကြာ မျက်နှာတည်တည်ကြောင့် သိပ်သူဟာ လာပြီး စကားပြော နှုတ်ဆက်ရဲမည့်ဟန် မပေါ်ပါ။

“မမနေကြာ အားလားဟင်”

ဒီဒေဝီက အနားရောက်လာတော့ မဝံ့မရဲ မေးသည်။

“ကယ်သွားချင်လို့လဲ”

“...ဒီ့ကို လိုက်ပို့ပေးစေချင်လို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

နေကြာ ဒေဝီတင့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် နေကြာကို ကြည့်နေပါသည်။ သူမအစ်ကိုဆီက သိထားပုံရသည်။ နေကြာက သူမ အစ်ကိုကို ငြင်းထားသည်ဟူ၍ သိပုံရသည်။

“မမနေကြာ ... ကိုကြီးသိသိ လာမကြိုနိုင်ဘူးလို့ ခုနလေး တင် ဒေဝီ မှီဘိုင်းလ်ကိုဆက်ပြီး ပြောလို့ပါ။ ဒီကိုအလာ လမ်းမှာ ကားတားပြီး အကူအညီတောင်းခံရလို့တဲ့၊ ရောဂါ ဖောက်နေတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံအရေးတကြီး လိုက်ပို့ပေးရမှာမို့ ဒေဝီဆီ အချိန်မီရောက်ချင်မှ ရောက် မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒေဝီ ကားငှားပြီး ပြန်မလို့ပါ။ အဲဒါ စီစဉ်က လိုက်ပို့မယ်ပြောပြီး အတင်းခေါ်လာလို့ ပါ။ မမနေကြာ အဆင်မပြေရင်လည်း ရတယ်နော်။ ဒေဝီ ကားငှားပြီးပြန်ရင် ရပါတယ်”

ဒီလို ရှင်းပြနေပြန်တော့ နေကြာမှာ လိုက်မပို့ဘူး လို့ ငြင်းရခက်သွားသည်။ တကယ်တော့ ဒေဝီတင့် နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် နေကြာ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပင် ကျေနပ်စွာ လိုက်ပို့ပေးမိမှာပါ။ ဒေဝီတင်ကျတော့ သူ့အိမ် လိုက်ပို့လျှင် သူ့အိမ်ကို တွေ့ရဦးမည်၊ မြင်ရဦးမည်။ နေကြာ ထိုအိမ်ကို တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဘူးသလို မြင်လည်းမမြင်ဘူး

ပါလေ။ သို့သော် ကိုယ်က ရောက်သွားပြီး သူ့အိမ်ကို လာကြည့် တယ်။ လာလေ့လာတယ် ထင်မှာစိုးပြီး မသွားချင်တာလည်း ဖြစ်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အစ်မ လိုက်ပို့ပေးမှာပါ။ အစ်မ ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိပါဘူး”

“မမနေကြာ ... ဒါဆို ဝါပါ ဒေဝီနဲ့အတူတူ နောက်မှာ ထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင် ... ထိုင်”

“ရှေ့ခန်းမှာ သုံးယောက်ဆို ကျပ်နေမှာ ဒေဝီရဲ့”

စီစဉ်က ဒေဝီတင့်ကိုပါ လှည့်ပြောပြီး နောက်ဘက် မှာ တက်ထိုင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ဒေဝီတင်ကပါ စီစဉ်နောက် လိုက်လို့ ဖြစ်လျက် လိုက်သွားပါသည်။ ဒီတော့မှ နေကြာ သတိ ရသည်။

နေကြာ သူတို့အိမ်လိပ်စာကို လုံးဝမသိ။ အိမ်ကို ဘယ်လမ်းက သွားရမလဲ ဆိုတာလည်း မသိ။

“ဒေဝီ ခဏနေဦး၊ အစ်မကို အိမ်လိပ်စာ ပြောဦးလေ၊ ဘယ်လမ်းကသွားရင် ရောက်မလဲ ဆိုတာပါ ပြောပြ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ လိပ်စာက ခြံအမှတ်(--))ပါ။ အင်းလျားလမ်းမှာပါ”

www.burmeseclassic.com

ဒေဝီတင်က ဘယ်လမ်းကသွားရင် ပိုနီးမယ်ဆိုတာ ပါ အသေအချာ ပြောပြပါသည်။ နေကြာ ကားစက်နိုးတော့ နောက်ဘက်မှာ ဇီဝေါနဲ့ ဒေဝီတင်တို့ ရယ်မောပြီး စကားပြောသံ တွေ ဆူညံနေတော့သည်။

အင်း ... ဇီဝေါပဲ ကောင်းတယ်။ သူ တစ်ခါက ပြောသလို။ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အကြီးတွေပြီးမှ ကိုယ့်အလှည့် ရောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက်ပြီး ပွဲကြည့်ပရိသတ် လုပ်ရုံပဲဆိုတာ ဟုတ်ပါရဲ့။ အစ်မသုံးယောက်တို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေကိုမြင်ပြီး ကျန်တဲ့သုံးယောက်လည်း တော်တော်လေး သင် ခန်းစာ ရသွားကြကုန်ပြီ ထင်တယ်။ အခုနောက်ပိုင်း အဖေကိုယ် တိုင်ပါ သမီးတွေ လင်ကောင်းရဖို့ သူဌေးနဲ့ ဖူးစာဆုံအောင်လုပ် ဖို့ ကိစ္စတောင် သိပ်မပြောတော့ဘူး။

“ငါတို့အဖေ ပြောဖူးသလိုပါပဲ မိန်းကလေးဆိုတာ ရုပ်လှ ပြီး ကံမလှရင် အလကားပဲတဲ့။ တချို့က ရုပ်သိပ်အလှ ကြီး မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကံက သိပ်လှတော့ လင်ကောင်းရပြီး တစ်သက်လုံး ကောင်းကောင်းနေရတယ်။ တချို့ကျ ရုပ်တော့လှပါရဲ့။ စီးပွားအရှာကောင်းတဲ့ လင် ကောင်းနဲ့ မဆုံတော့ဘဲ လင်ညှပ် ရလိုက်တော့ သူတစ် သက်လုံး အဆင်မပြေတဲ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်သွားရတာတွေ

ရှိတယ်။ ဒီဇော့ အမေလည်း ငါ့သမီးလေးတွေ ရုပ်လှ တယ်၊ ကံလည်းလှရမယ်လို့ သိပ်ပြီး မမျှော်လင့်ရဲတော့ ပါဘူးကွယ်”

ဟူ၍ တစ်ရက်ကတော့ သမီးတွေမျက်နှာ တစ် ဆယက်စီကြည့်၍ (ထိုနေ့က စကားဝါလည်း အိမ်ရောက်နေတာမို့ လူစုံနေသည်) အမေ အမေ ... နေကြာတို့ဘွားအေ ပြောခဲ့ဖူး ဆော စကားတို့ကို ပြန်ပြောပြနေခဲ့သေးသည်။

စကားဝါက အိမ်ထောင်ရေးကတော့ အဆင်ပြေပါ သည်။ နေရာအိမ်လည်း အသင့်ရှိသဖြင့် သူများနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် သိပ်အဆိုးရွားကြီးတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး သူများ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေရသော လခစား ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုသိသိသူက အလုပ်ခန့်ပေး၍ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကိုယ်စီ အလွယ်တကူ ရသွားပေမဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလစာ မို့ ဖောဖောသီသီတော့ မရှိကြ။ ဒီကြားထဲ ကားကို အဖေက ပြန် ဝိုင်းသွားသဖြင့် သူတို့လင်မယားခမျာ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သွားတာဖြစ်ဖြစ် ဘတ်(စ်)နဲ့ သွားနေရသည်။

လခစား ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေမို့ အငှားကား အမြဲ စီးဖို့လည်း မတတ်နိုင်လေရာ စကားဝါဟာ ခုမှ ဘဝအကြောင်း ကို ကောင်းကောင်းသိရသူ ဖြစ်ပြီး တစ်ပတ် တစ်ပတ် အိမ်ကို

ရောက်ရောက်လာကာ ညည်းညူပြတတ်သည်။ အမေဆုမှာနီးနီး ညီအစ်မတွေကိုသာ တိတ်တဆိတ် တိုင်တည် ညည်းညူလေ။ အမေကတော့ အမေပီပီ သိကိုသိပါသည်။ ဒါကြောင့် အမေက အားလုံးစုံတုန်း ဘယ်သူ့ကိုမှရယ် တိုက်ရိုက်မရည်ရွယ်ဘဲ ထိုသို့ သံဝေဂရသလို ပြောတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဘဝမှာ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မပြည့်စုံဘူး ဆိုတာ အခုမှ ဝါတော့ ကောင်းကောင်းသိသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် မမမာတို့ မမနေကြာတို့လည်း ကိုယ့်အနားမှာ ရှိပြီးသား သူဌေးလူပျို တွေကို သိပ်ပြီးတော့ မူပြမနေပါနဲ့။ လက်ခံလိုက်ကြပါ။ ခရမ်းပြာတို့ ခတ္တာတို့ ဖိစေတို့လည်း သေသေချာချာ မှတ်ထား သိလား။ ကိုယ့်ကို အိမ်နဲ့ကားနဲ့ ထားနိုင်တဲ့ လူမျိုးသာ ရှာယူတော့ဟေ့၊ ဘဝဆိုတာ ဘတ်(စ်)ကားတိုး စီးဖူးမှ သိပ်ခက်ခဲပါလားဆိုတာ သိရတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက် လို့ ထမင်းဟင်းချက်ပြီးသား မရှိသေးဘူးဆိုတော့ မီးမွှေး ချက်ပြုတ်ဖို့ လုံးပန်းရတယ်။ အားရက်ကျ အဝတ်တစ်ပုံ ကြီး ထိုင်လျှော်။ ခြောက်ရင် မီးလာတုန်း မြန်မြန်ပြေးပြီး မီးပူတိုက် လုပ်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေဆို သိပ်နှောင့်တ ရတာပဲ။ ငါသာ အိမ်ဖော်ထားနိုင်ခဲ့ရင် ဒီလိုမပင်ပန်းဘူး လို့လေ။ ခုတော့ ကိုယ့်ဝမ်းတောင် ကိုယ်မနည်း ကျောင်း

နေရတော့ အိမ်ဖော်ဆိုတဲ့ လူပိုကို တင်မကျွေးနိုင်တာနဲ့ မထားရဲဘူး။ ကိုယ်ပဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ရတယ်လေ”

စကားဝါမှာ အရင်တည်းက အိမ်မှာဆို အဝတ် လျှော် မီးပူတိုက် သိပ်ဝါသနာမပါလှသူ ဖြစ်လေရာ သူ့ရဲ့အကြီး မားဆုံး ရင်ဆိုင်ရမှုမှာ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်နေ သည်။ မိဘအိမ်မှာတုန်းကတော့ ညီအစ်မတွေ တစ်ပုံကြီးမို့၊ ပြီးတော့ အဖေအမေတို့ကလည်း တကယ် အသုံးလို့လို့ဆိုပြီး အဝတ်လျှော်စက်လည်း ဝယ်ပေးထားလေရာ လျှော်ချင်ရင် စက် ထဲထည့်လိုက်ရုံ၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရုံလေးမို့ ဖိမ်ကျနေခဲ့သည်။ မီးပူတိုက်ဖို့ ကျတော့လည်း ညီအစ်မတွေက အများကြီးမို့ ဟိုလူ တိုက်လည်း သူက တစ်ထည်လောက် ဝင်ပေးလိုက်၊ ဒီလူတိုက် လည်း တစ်စုံလောက် လာထားလိုက် လုပ်ပြီး ရေသာခိုတတ်သည်။

စကားဝါမှာ ကောင်းတာ တစ်ချက်ကတော့ အိမ် သန့်ရှင်းရေးကျ မညည်းမညူ လုပ်တတ်တာပင်။ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်သာ သူ ပျင်းပေမဲ့ အိမ်ရဲ့ သစ်သားကြမ်းခင်းဟာ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် ပြန်မြင်ရအောင် ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ဖို့ ကျ သူ ဝန်မလေး။ ဆိုဖာတွေ ဆက်တီတွေကအစ အိမ်ပြတင်း ပေါက်မှန်အဆုံး ဖုန်တစ်စက်မရှိရအောင် အမြဲ အဝတ်နုလေးဖြင့်

www.burmeseclassic.com

လိုက်ပွတ်သုတ်နေတတ်သူ။ မကျဉ်းမကျယ် ခြံဝင်းလေးထဲ
ပန်းပင်လေးတွေကို လှနေအောင် ပြင်ဆင်တတ်သူ၊ ခြံထဲ
ပေါင်းမြက် တစ်ပင်မှ မရှိအောင် နုတ်နေတတ်သူ စသဖြင့်
ကောင်ဆုံးအချက်လေးတွေတော့ သူ့မှာ ရှိပါသည်။

နေကြာသည် တွေးရင်း တော့ရင်း မောင်းလာ
ဒေဝီတင် ပေးထားသော ခြံနံပါတ်ကိုပင် လွန်သွားပါသည်။
ဒေဝီတင်က နောက်မှ မှန်ကိုအသာလက်ဖြင့်ပုတ်ရင်း အော်ပြော
နေသံ ကြားရသည်။

“မမနေကြာ... မမနေကြာ ... ခြံက ကျန်ခဲ့ပြီ၊ လွန်လာပြီ”
နေကြာ နောက်လှည့်ကြည့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
သည်။ ကားကို ဂငယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့လိုက်ပါသည်။ နေကြာက
က ခြံတံခါးအမြင့်ကြီးများရှိသော ခြံကျယ်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်
ပါသည်။ ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူသူက စူးစမ်းကြည့်လျှင် ဒေဝီတင်
ခေါင်းထွက်ပြီး...

“ဦးရွှေ ... ဒေဝီပါ၊ ဒေဝီ သူငယ်ချင်းကားနဲ့ ပြန်လာတာ
ပါ၊ တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်တဲ့ ... ဟုတ်တဲ့”

ဦးလေးကြီးက ဖျာဖျာသလဲ ခြံတံခါးကို ပြေးဖွင့်
သည်။

“မမနေကြာ မောင်းဝင်လိုက်ချင်ရဲ့လား။ မမောင်းဝင်နိုင်
ရင်လည်း ရတယ်နော်၊ ဒေဝီ ခြံဝကပဲ ဆင်းပြီးလမ်းလျှောက်
ဝင်ပါ့မယ်”

နေကြာသည် ဒေဝီတင်လို မိန်းကလေးက လိုက်လိုက်
လျော့လျော့ ပြောနေသဖြင့် အားနာသွားသည်။ ခြံဝကနေ အိမ်
ထဲဝင်မယ်တဲ့။ ကြည့်ပါဦး ... အိမ်ထဲရောက်ဖို့ ကုန်းမြင့်လိုဖြစ်
နေတဲ့ လမ်းမော့မော့ကြီးကို လျှောက်ရမှာ မနည်းဘူး။ နေကြာတို့
အနေနဲ့ လျှောက်နိုင်ပေမဲ့ ဒေဝီတင် ကြည့်ရတာ အပြိုင်ကပြန်
လာရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်ကိုသွားဖို့ဖြစ်ဖြစ် ဒီခြံဝရောက်အောင်
အိမ်ကနေ လျှောက်ဖူးပုံမရ။ နေကြာ မျက်နှာထားကို လန့်လို့
သာ သူ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပြောရပေမဲ့ သူကြည့်ရတာ
ကုန်းမြင့်ထိပ်မှာရှိနေသော သူတို့ရဲ့ သုံးထပ်တိုက်ကြီးဆီ လျှောက်
ဝင်ရမှာ စန့်လေးနေပုံ ပေါ်ပါသည်။

နေကြာ သက်ပြင်း မသိမသာချရင်း ...

“တို့ အထဲထိ မောင်းပို့ပေးပါ့မယ်၊ ခြံဝကနေ လျှောက်
ရင် တော်တော်ဝေးတာနော်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ခြံက (---)ခကတောင် ရှိတယ်လေ။
ကျွန်းလွန်းလို့ ခွဲရောင်းဖို့ သူများတွေက လာလာမေးကြ
တာ ခဏခဏပဲ။ ကိုကြီးက ဒေဝီအတွက် အိမ်ဆောက်
ပေးဖို့ ထားထားတာတဲ့”

ဒေဝီတင် ပြောလည်းပြော ကားပေါ်ပါ ပြန်တတ်
ထိုင်လိုက်သည်။ အစက ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးပြီးချင်း ကားပေါ်ကဆင်း
ပြီး နေကြော့ကို လာစကားပြောတာ ဖြစ်ပါသည်။

နေကြာသည် ခေတ်မီသားနားလှသော မှန်တွေနဲ့
ဆောက်ထားသလို ထင်ရသည့် တိုက်အိမ်ကြီးကို ရင်သပ်ရှုမော
သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေဟာ တစ်ဝက်မဟုတ်ဘဲ အပြည့်
လှုပ်ထားပြီး အတွင်းကို မမြင်နိုင်သော နေကာမှန်ချပ်ကြီးများ
ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ သုံးထပ်တိုက်၏ အထပ်တိုင်းမှာ
ရှေ့ဘက်ရော ဘေးဘက်တွေပါ ဝရံတံလေးတွေ အပြင်ထုတ်
ထားသေးသည်။ ခြံတွင်း ထွန်းညှိသော မီးတိုင်တွေကလည်း
ဆန်းပြားလှပကာ တန်ဖိုးကြီးတွေမှန်း သိသာပါသည်။ အောက်
ဆုံးထပ် ရှေ့မှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ပေါ်တီကိုကြီး ရှိ
သလို တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ တွဲရက်မှာလည်း ကားတွေသိမ်းလို့ရသော
Roller Door ကို ရံမုဒ်ဖြင့် ဖွင့်ပိတ်ရသည့် ကားဂိုဒေါင်ကြီး
သုံးခု ဆက်တိုက်ရှိသေးသည်။

ခြံကြီးက ကျယ်လှသလို ခြံအပြည့် မြက်ခင်း
လှလှများ ခင်းထားတာကဖြင့် ညနေ နေစောင်းလျှင် အေးအေး
လူလူ လမ်းလျှောက်ရင်လျှောက်၊ မလျှောက်ရင် မြက်ခင်းပေါ်မှာ
ပဲ ထိုင်နေချင့်စရာ။

သစ်ပင်ကြီးများဖြစ်သော ပိတောက်ပင်၊ မာလကာ
ပင်၊ ဒန့်သလွန်ပင်၊ အုန်းပင်၊ ကံ့ကော်ပင်တွေလည်း ရှိသလို
ချွန်ရှယ်လို ပန်းပင်များဖြစ်သည့် တရုတ်နှင်းဆီတွေ၊ စီစတီမင်တွေ၊
ယုဇနပင်တွေလည်း တွေ့ရသေးသည်။ နှင်းဆီရောင်စုံနှင့် စံပယ်
ပင်တွေကိုကျတော့ တစ်ကန့်စီ တစ်ကန့်စီ အလှဆင် စိုက်ထား
သေးသည်။ ပန်းပင်တွေက ကောင်းကောင်း ပြုစုထားခံရသဖြင့်
ဆယ်နှစ်ရာသီမရွေး ပန်းပွင့်နေပုံရသည်။ ခုလည်း နှင်းဆီတွေ
စံပယ်တွေ ပွင့်နေဆဲ။ ဘယ်သူမှလဲ ခူးပုံမရ။ နေကြာတို့ အိမ်
ဝင်းလေးထဲမှာ စိုက်ထားသော ပန်းပင်တွေဆို ပန်းပွင့်တာနဲ့
ဘုရားပန်းတင်ဖို့ ခူးပြီးသား ဖြစ်နေလို့ ပန်းပင်မှာ ပန်းကိုမြင်ရ
ခဲနေသည်။ ခြံဝင်းကလေးကလည်း ကျဉ်းလှသဖြင့် ပန်းပင်များ
များစားစားလည်း မရှိ။ အဖေနဲ့ အမေ အညောင်းအညာပြေ
လမ်းဆင်းလျှောက်နိုင်ရုံသာ ကျယ်ပါသည်။

ပြောရရင် နေကြာတို့အိမ်နဲ့ခြံ ပေါင်းလိုက်လို့ရှိတဲ့
အကျယ်ဟာ သိသံသူတို့ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိမည်ထင်ပါ
သည်။ အေးလေ ... သူ ဒီလောက် ချမ်းသာလွန်းလို့လည်း အလိုလို
နေရင်း မာနကြီးနေတာ။ လူတစ်ဖက်သားတွေကို အထင်အမြင်
သေးတတ်နေတာပဲပေါ့။ နေကြာသည် စိတ်နာနာဖြင့် တွေးလိုက်
တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

နေကြာကား အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်သောအခါ ဇီဝေါပါ
ဒေဝီတင်နှင့်အတူ လိုက်ဆင်းလာသည်။

“မမနေကြာ အိမ်ထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်တော့ပါဘူး ဒေဝီရယ်”

“ဝါ ဒေဝီဆီက DVD ခွေတွေ ခဏဝင်ရွေးချင်လို့ပါ မမ
နေကြာ။ မမနေကြာ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေရမှာ စိုးလို့”

“နင်က ကြာမှာလား”

“သိပ်ပြီးတော့လည်း မကြာနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်ငါး
မိနစ်လောက်တော့ ကြာရင် ကြာမယ်”

“ခဏဝင်ထိုင်ပါ မမနေကြာရဲ့”

နေကြာ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း
လိုက်ပါသည်။ အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးနေသော အိမ်ဖော်မိန်းကလေး
ဖြစ်ဟန်တူသကဲ့သို့ ဇီဝေါကိုတော့ မြင်ဖူးနေပြီဖြစ်၍ မထူးဆန်းဟန်
ဖြင့် ကြည့်ပေမဲ့ နေကြာကိုတော့ ခုမှ မြင်ဖူးလေရာ အံ့ဩပြီး
ပါးစပ်ပင်ဟလျက် ငေးကြည့်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... အသန်းရယ်၊ ဘယ်နှယ် ပါးစပ်ကြီးဟ၊ပြီး ငေး
ရတာလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ဟီ ဟီ ... သူ မမနေကြာ
ကို အငေးလွန်ပြီး ပါးစပ်တောင် ဟ၊နေပြီ”

ဒေဝီကလေးက လှမ်းပြောလိုက်မှပဲ ထိုမိန်းကလေးက
အရှက်ပြေရယ်ရင်း ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမဇီဝေါ လှလှပြီ ထင်နေတာ၊ သူ့အိမ်
က ပိုလှနေလို့ အံ့ဩသွားတာပါ”

“ဒီအိမ်ထက် အိမ်မ မမကန္တမာ ဆိုတာ ညီအစ်မထဲမှာ အလှ
ဆုံးလို့ လူတိုင်းက ပြောကြတယ် အသန်း။ ကဲ ... ညည်း
တွေးသာကြည့်တော့ပေါ့။ ဘယ်လောက်များ လှမလဲဆိုတာ”

“အမယ်လေး ... အဲဒီအိမ်ထက် လှတဲ့အိမ်မ ရှိသေးတယ်
ဟုတ်လား”

နေကြာသည် ရိုးသားပွင့်လင်းလှသော အိမ်ဖော်
မိန်းကလေးကို သဘောကျပြီး ရယ်မိသည်။ နောက်တော့ နေကြာ
လည်း အိမ်အတွင်းရောက်သည်နှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော
အိမ်အပြင်အဆင်ထဲ သတိလစ်ကာ မျောပါသွားပါသည်။

ဇီဝေါကတော့ ရောက်ဖူးနေကျမို့ ဂရုမစိုက်ပဲ ဒေဝီ
တင့်နောက် ပါသွားကာ DVD ခွေ ရွေးနေသည်။ နေကြာသာ
တစ်ယောက်တည်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျန်ရစ်လျက် ဟိုငေးဒီငေး။
အသန်း မဟုတ်သော နောက်ထပ် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်
က ဗန်းကလေးဖြင့် သစ်သီးဖျော်ရည် ဖန်ခွက်ရှည်ရှည်လေးတစ်
ခွက် လာချမိသည်။

“အေးဆုံးတောင်ပါဦးရှင်”

ဟဲ့ တစ်ခွန်း ညှော်ခဲကာ နောက်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ အိမ်က အရမ်းကြီးပြီး အတောင်

ဆောင်အခန်းခန်းတွေနဲ့မို့ ပုန်းနေရင်တောင် တော်တော်နဲ့ရှာလို့ လွယ်မည်မထင်ပါ။

ဧည့်ခန်းကိုက အကျယ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဟိုးဘက် ထောင့်မှာ မဟော်ဂနီရောင် ပြောင်လက်နေသော စံနွားကြီးကို ထည့်ဝါခုံညားစွာ တွေ့နေရသည်။ တီးတာလား၊ မတီးဘဲ အလှ ထားတာလား မသိသော ရွှေရောင်စောင်းကောက်လှလှကြီး တစ် လုံးကိုလည်း ကြွားဝင့်စွာ ပြထားသေးသည်။

ကျွန်းသားရောင် ပြောင်လက်နေသော ဆွမ်းအုပ် ရုပ်တုကြီး တစ်ခုကိုလည်း အလှဆင်ချထားသေးသလို ဟောင် ကောင်ကလာသော တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကြီးတွေကိုလည်း ပန်းမ ထိုးဘဲ အလှပြထားသေးသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံပြည့်လှန်းပါး တွေ့ရ တာကတော့ ကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် စိတ်ကြည်နူး လန်းဆန်း ချမ်းမြေ့စေခြင်းကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ရှုခင်းတစ်ခုပဲ အသက်ဝင် အောင် ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဘယ် အရပ် ဘယ်ဒေသ၏ ရှုခင်းရယ်လို့ နေကြာ မသိပေမဲ့ နေကြာသည် ထိုပန်းချီကားကြီးရှေ့ ရပ်လိုက်တာနဲ့ ပန်းချီကားရှေ့က ပြန်ထွက် မသွားနိုင်တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဲဒီပန်းချီ ကားထဲ ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရခြင်းကို ဘာနဲ့မှ မလဲချင်တော့ ပေ။

“ကိုယ်လည်း အဲဒီပန်းချီကားကြီးရှေ့ ရပ်လိုက်တိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မခွာသွားချင်လောက်အောင် အမြဲ ခံစား ရတယ်”

နေကြာသည် နောက်ကြောမှ ရုတ်တရက် ကြား လိုက်ရသော အသံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားပါသည်။ သိပ်သူ့ အသံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရ၍ နေကြာ ထိတ် လန့်သွားတာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

နေကြာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“နေကြာတို့အိမ်ကကား ပေါ်တီကိုအောက်မှာ တွေ့တာနဲ့ ကိုယ့်ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲပဲ ဒါရိုက်မောင်းခင်သွားလိုက် တယ်”

“နေကြာ ဒီအိမ်ကိုလာဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒီလို ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုတွေကို လာသွားရည်ကျဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပါ ဘူး။ ဒေဝီကို လိုက်ပို့ရင်း ဒီဝါက အိမ်ထဲခဏဝင်ပြီး DVD တွေ ရွေးမယ်ဆိုတာနဲ့ စောင့်နေတာပါ ကိုသိသိသူ။

“နေကြာ မတ်မောပြီး ကြည့်နေတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နေကြာ။ ကိုယ် မင်းကို အဲဒီ လို မပြောပါဘူး။ မင်း ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်နေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပျော်သွားရလဲ ဆိုတာမင်း သိရဲ့လား နေကြာ။ မင်း သိရဲ့လား။ မင်းဟာ မင်းရင်ထဲ

www.burmeseclassic.com

မှာရှိတဲ့ အယူအဆတလွဲတွေကို ဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူး။ ကိုယ့်နဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းဘက်က ဘယ်တော့မှ အကောင်း မမြင်တော့တာကို မပြင်တော့ဘူးနော်”

နေကြာ ခပ်မဲ့မဲ့ အမူအရာ လုပ်ပြရင်း ...

“မသိဘူးလေ၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဘာထင်နေလဲ ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိပါ့မလဲ။ ဒီမိန်းကလေး ငါ့ကို ဟန်ဆောင် ငြင်းတုန်းက ငြင်းပြီး တကယ့်တကယ်ကျ လက်လှည်း မလွှတ်ချင်တာမို့ ကိုယ်ရောင် လာပြတယ်။ ငါ့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုတွေကို လာအကဲခတ်တယ်လို့ ရှင် ထင်ချင်လည်း ထင်ဦးမှာပဲ”

“နေကြာ ... ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်လေ၊ ဒီတော့ ကိုယ် ဘာကြောင့် မင်းကို အထင်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်တော့မလဲ။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပဲ ခံစားသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်အသွေးအသား အသက်ကို ယူသည်ဖြစ်စေ ကျေနပ်ကြည်ဖြူကြသလိုပဲ ကိုယ်လည်းပဲ ကြည်ဖြူပါတယ်။ ကျေနပ်ပါတယ် နေကြာ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဒေဝီတင်နှင့်အတူ ဇီဝေါ့တို့ ရယ်ကာ မောကာဖြင့် အခန်းထောင့်ချိုးတစ်ခုမှ ထွက်လာပါသည်။ နေကြာ နှင့် သိသိသူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခြေလှမ်းငါးလှမ်း လောက် အတွဲမှာရပ်ရင်း - စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လျှင်

ဒေဝီတင်မှာ ဝမ်းပန်းတသား ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးသွားလေသည်။ သို့သော် ဇီဝေါကတော့ အစ်မဖြစ်သူ၏ စိတ်ကို သိလေရာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားရေ ... မမ နေကြာတော့ ငါ့ကို လမ်းကျ ဆူတော့မယ်၊ ဟောက်တော့မယ်၊ နှင့်ကြောင့် ငါ အဲဒီအိမ် လိုက်လာရတယ်။ အခုက ငါ မတွေ့ ချင်တဲ့ သိသိသူနဲ့ တွေ့ရပြီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပြီ ဆိုပြီး ဆူရုံ ခက်ဘူး။ အမေ့ကိုပါ တိုင်တော့မယ်၊ အမေပါ ဝင်ဆူရင် နားပြီး တာနဲ့ သေမှာပဲ။

“ကိုကြီး ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

“ဝါ ပြီးရင် ပြန်မယ်”

ဟူသော ဒေဝီတင် မေးသံနှင့် နေကြာ ခေါ်သံတို့ ထပ်တူထွက်သွားပါသည်။

“ပြီးပြီ မမနေကြာ”

“ကြာလိုက်တာ၊ နင်ကလည်း”

“ဝါ လိုချင်တဲ့ “Just Like Heaven” ဆိုတဲ့ Reese

Witherspoon ကား လိုက်ရာပေးနေလို့ ကြာသွားတာပါ”

“နင်ပဲ ကိုရီးယားကားပဲ ပျံမယ်ဆိုပြီး”

“ဒေဝီက အဲဒီကား သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တကယ့် Romantic

လေ... ဂိုလို့ ကြည့်ချင်တာနဲ့”

“ကဲ ... ကဲ ... လျှာမရှည်နဲ့ ပြီးရင် ပြန်မယ်လေ”

ဇီဝေါမှာ နေကြာနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ နေကြာသည် ဇီဝေါကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ဝုန်းဆို မောင်းထွက်သွားလေရာ ဇီဝေါပင် ရှေ့ကို ငိုက်ကျသွားရသည်။ သို့သော် ဇီဝေါမှာ အစ်မ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ မမေးရဲ။ တိတ်တိတ်လေးသာ ဘေးကပါသွားရလေသည်။

သိင်္ဃံသူမှာ ခါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ပြေပြေထောက်ရပ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လွမ်းပြီး ကျန်ခဲ့ပြန်သည်။ မတွေ့ရတာကြာလို့ လွမ်းနေတာ၊ အခုလို ခဏလေး ပြန်တွေ့တော့ အလွမ်းပြေမလား ထင်ပေမဲ့ နေကြာ ဒီနားက ပျောက်သွားချိန်ကစပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ပိုပြီးလွမ်းသွားကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။

“ကိုကြီး ... မမနေကြာနဲ့ စကားမပြောလိုက်ရဘူးလားဟင်”

“မပြောလိုက်ဘဲ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြန်သွားရင် ကောင်းသား”

“ဘာပြောသွားလို့လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ငါ့ကို ခနဲတဲ့စကားတွေပေါ့”

“အမှန်တော့ မမနေကြာက ကိုကြီးကိုချစ်ရင် ချစ်နေမှာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိုကြီး အထင်သေးတာ ခံရတာကိုပဲ နာကြည်းလို့မဆုံး ဖြစ်နေတာဟာ မူမမှန်ဘူး။ ဇီဝေါတို့ဆို စိတ်ထဲမှာတောင် မရှိတော့ဘူး။ သူတို့တစ်အိမ်လုံးက

ဒါကို မေ့လိုက်ကြပြီ၊ မမနေကြာကသာ မမေ့နိုင်ဖြစ်နေတာဟာ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကဲပါ ... ကဲပါ ... နင်က ဆရာမကြီးလုပ်ပြီး ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းရတာလဲ”

“ဟာ ... ဇီဝေါပေါ့၊ ပို့ပေးချင်တယ်ဆိုပြီး အတင်း သူ့အစ်မဆီ ခေါ်သွားတာနဲ့”

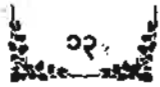
“ဘယ်သူပို့ပို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါက စိတ်ပူနေတာ၊ အငှားကားနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလားလို့”

“ကိုကြီး ပို့ပေးတဲ့ လူနာရော”

“ဆေးရုံအချိန်မီ ရောက်သွားပါတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်ရှိပုံမပေါ်လို့ ငါ့အိတ်ထဲမှာပါတဲ့ ငါးသောင်းလောက် ရှိမယ်ထင်တဲ့ အထပ်ကို အဲဒီမိသားစုလက်ထဲ ထည့်ခဲ့လိုက်တယ်၊ ဒါပဲ ... ပြီးပြီ။ သူတို့ ငါ့ကိုသိဖို့ မလိုဘူး။ လမ်းကြိုလို့ ကူညီခဲ့တယ်ပဲ ပြောခဲ့တယ်”

ဒေဝီတင်သည် ကိုကြီးမှာ ဒီလိုစိတ်ကောင်းလေးတွေ ရှိတာကိုတော့ မမနေကြာ သိစေချင်လိုက်တာရယ်လို့ အားမလို အားမရ တွေးနေမိခဲ့သည်။

“ရဲသွေး ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

တစ်ရက်မှာ သိပ်သူ့ဖုန်း သူ့ထံ ဝင်လာတော့ မင်းရဲသွေးသည် ဘာများလဲလို့ တွေးပြီး ပဟေဠိပင် ဖြစ်သွားပါသည်။ သိပ်သူနဲ့ သူ့ရဲ့ ကြားမှာ စကားပြောချင်တယ်ဆိုပြီး ရှေ့က စကားခံကာ။ စကားပြောရလောက်အောင်မှ မစိမ်းကြတာ။ ငယ်သူငယ်ချင်းချင်း ပြောစရာရှိ ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ ပြောလိုရာ ပြောလိုက်ကြရုံသာ။ ဒါကို ဒီကောင်က အထူးအဆန်း တွေ့လုပ်ပြီး စကားပြောချင်တယ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတော့ ...။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာမို့လို့လဲကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ အဲဒီလို စကားလမ်းကြောင်းဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဘာပြောချင်တာလဲပြော။ ဟား ဟား ... ဘာလဲ ငါ့ညီမ ရတနာသွေးကို သဘောကျသွားပါပြီလို့ ပြောချင်တာလား။”

မင်းရဲသွေးသည် သိပ်သူဟာ ရတနာသွေးကို ဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်ဘူး၊ ချစ်မလာနိုင်ဘူး၊ သိပ်သူ့ရဲ့ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရသူမှာ နေကြာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်မှန်း သိပြီးသားပေမဲ့ တမင်ပဲ နောက်ပြောင်လိုက်တာဖြစ်သည်။ သူက အစ်ကိုပေမဲ့ အစ်ကိုပီပီ ညီမကိုတော့ တိုပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း သိပ်သူနဲ့ကျ သိပ် သဘောတူခဲ့ပါသေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် စတင်နောက် ပြောင်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သိပ်သူက ရတနာသွေး ကို ချစ်မလာခဲ့ပြန်တော့လည်း သူ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါ။ လူ့စိတ်ဆိုတာ သူ့ချစ်ချင်တဲ့လူ ချစ်တာပဲလို့ နားလည်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အစ်ကိုပီပီ စကားပြောဆင်ခြင်ဦး၊ ကဲ ... ငါ ခုပဲ မင်းနဲ့ လာတွေ့မယ်။ ဘယ်မှ ထွက်မသွားနဲ့ စောင့်နေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းပိတ်သွားသော သိပ်သူသည် မင်းရဲသွေးရှိရာ ရုံးခန်းဆီကို နာရီဝက်လောက် အကြာမှာ ရောက်လာခဲ့တော့လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ မင်းရဲသွေးသည် သူ့အလုပ်စားပွဲရှိ ကွန်ပျူတာကို ပွင့်ပြီး အလုပ်လုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သိပ်သူ လာတော့ ကွန်ပျူတာကို ပြန်ပိတ်လျှင် နောက်ဆုံးပိတ်ခါနီး Screen savourပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်ကတော့ ဂန္ဓမ္မာရဲ့ လှပချော့ရွှေ့သော အပြုံးမျက်နှာလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

မင်းရဲသွေး ရှက်ဖြိုးဖြိုးလိုက်ပြီး သိပ်သူကို မလဲ
မလဲ ကြည့်ပေမဲ့ သိပ်သူကတော့ နားလည်မှုရှိစွာ မသိကျိုးတွန့်
ပြုလိုက်ပါသည်။

“သိပ်သူ ဘာလဲကွ၊ အထူးအဆန်းတွေ လုပ်နေပြန်ပြီ
မင်းမှာ ဘာအရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ငါ သိချင်တာက မင်းနဲ့ ဂန္ဓမာ့အခြေအနေပါ”

“မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ ငါ့ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေ
တာကြာပြီ။ ဖုန်းဆက်ရင်ပဲ ဆယ်ခါမှာ တစ်ခါပဲ လာ
ပြောတယ်။ ဘာကြောင့် ငါ့အပေါ် စိမ်သွားတာလဲ၊ ရှောင်
သွားတာလဲ မေးတော့ ရည်းစားဘဝနဲ့ ခဏခဏ ဟိုနား
တွဲ ဒီနားတွဲ လူသိအောင် သိပ်လုပ်ရင် သူတို့ဘက်ထဲ
နာမည်ပျက်မယ်၊ သိက္ခာကျမယ်ထင်လို့ သိုသိုသိပ်သိပ်
နေချင်လို့ပါတဲ့”

“သူ အဲဒီလို ပြောင်းလဲသွားတာ မင်း ဘာကြောင့်လို့
ထင်လဲ”

“ငါလည်း မသိဘူးလေကွာ၊ သူ့ ငါ့ကို ချစ်တော့ ချစ်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆီမှာ သူ စိတ်တိုင်းမကျစရာ ဘာများ
ရှာတွေ့သွားလဲ မသိဘူး”

“ငါ သိတယ်၊ သူ့ မင်းကို မယုံတော့တာ”

“ဘာမယုံတာလဲ၊ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ မရှုပ်ဘူး၊ ငါ သူ့ကိုပဲ
ချစ်တယ်လေ”

“မင်းက သူ့ကို လက်ထပ်မယူနိုင်ဘဲနဲ့ အပျော်တွဲတယ်
ထင်သွားကြတာ”

“ငါ သူ့ကို နေ့စပ်ထားချင်ပါတယ်၊ လက်လည်း လက်ထပ်
ချင်ပါတယ်၊ မင်းက ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ ဒီမိန်းကလေးက
မင်းကို ချစ်တာလား။ မင်းရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ချစ်တာ
လား၊ စောင့်ကြည့်ပါဦးဆိုလို့ ငါ တွေဝေသွားတာပါ။
ဒါနဲ့ သိပ်ရာ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ခုမှ ဘာကိစ္စ ဒါတွေ
လာဆွေးနွေးနေရတာလဲ၊ မင်း ဘာပြောချင်လာလို့လဲ၊
မင်း ဂန္ဓမာ့အကြောင်းတွေ ဘာသိလာလို့လဲ”

သိပ်သူသည် သူ့ ချစ်ရသော နေကြော့ မျက်နှာ
လေးကို မြင်ယောင်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တိုင်တည်မိလိုက်သည်။

ကိုယ် နေကြော့ကို ချစ်လို့ နေကြော့အတွက်မို့လို့
ဒါတွေလိုက်ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါပြီ နေကြော့ရယ်။

“ငါ့ကို နေကြော့က ပြောတယ်။ ဂန္ဓမာဟာ အဲဒီလိုပဲ
အေးတိအေးစက်နေတတ်ပြီး ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မျက်နှာ
မှာ ဘယ်တော့မှ မဖော်ပြတတ်တဲ့ သူတဲ့။ သူဟာ အဲဒါ
ကြောင့်ပဲ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်းကတော့ သည်းခံသည်း
ခံတော့တာ”

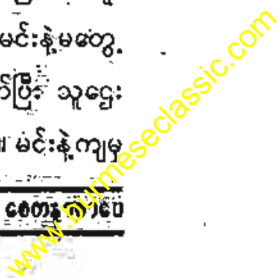

လှုပ် ချစ်ရတဲ့သူပုံစံ ဖြစ်နေပြီး၊ သူကတော့ မင်းထံ သိပ်မချစ်တတ်တဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ရစေတာတုံး နေကြာနဲ့ ဂန္ဓမာဟာ ညီအစ်မထဲမှာ သိပ်နီးစပ်ပြီး ပိုရင်းနှီးကြတဲ့ ညီအစ်မ၊ နေကြာရဲ့ Favouriteဟာ ဂန္ဓမာ၊ ဂန္ဓမာရဲ့ Favourite ဟာ နေကြာမို့လို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်ကြတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အစ်မဟာ မင်းကို သိပ်ချစ်ရလို့ ကိုယ်တိုင်စဲ အသည်းကွဲသလို ခံစားနေရပြီတဲ့။ ဂန္ဓမာ တကယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူဟာ ဂန္ဓမာကို တန်ဖိုးမထားဘူး။ တကယ်မချစ်ဘူး။ အပျော်တဲ့ဘဝပါ ဆိုပြီး ရှောင်လိုက်ရပေမဲ့ ဂန္ဓမာဟာ အသည်းကွဲနေခဲ့ရတယ်တဲ့ ရဲ့သွေး”

မင်းရဲ့သွေးသည် သိပ်သို့ အသေအချာ ရှင်းပြနေသည်ကို နားထောင်နေလိုက်မိသည်မှာ အသက်တောင် မရှူမိသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီညီအစ်မတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူ ချစ်ရတဲ့ နေကြာကအစ ချစ်တော့ချစ်ပေမဲ့ အမြင်မကြည်ခဲ့တဲ့ သိပ်သို့ ပါးစပ်က ဒီလိုထွက်တာတောင် ဟုတ်ပါ့မလားဆိုပြီး ဇေဝေဝါ ဖြစ်ရတော့သည်။ သိပ်သို့ ဘာများ မှိုင်းမိလားလဲ။ ဘယ်သူက များ ပြုစားပြီး ဒါတွေ ပြောခိုင်းလိုက်သလဲ။

“မင်း-တကယ်ပြောနေတာလား သိပ်”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ”
 “နေကြာဆီက ကြားလာတာလား၊ နေကြာ ပြောလိုက်တာလား၊ ဟုတ်လား”
 “နေကြာ ပြောပြထားတာ ကြာပါပြီ။ ငါ သူ့ကို သွားဖွင့် ပြောတုန်းက သူ ပြန်ငြင်းရင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေပဲ ရဲ့သွေး”
 “မင်း သူ ပြောတာကို ယုံသွားပြီလား”
 “ငါ ယုံပါတယ်၊ အရင်က သူတို့အပေါ် အမြင်မကြည်ခဲ့ဘူး။ အထင်သေး ရှုတ်ချခဲ့တယ်။ သူ့အမေကိုလည်း ကဲ့ရဲ့မိတယ်။ သူ့အဖေကိုလည်း အဖေဖြစ်ပြီး ဩဇာမညောင်းဘူးဆိုပြီး အပြစ်တင်မိခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး။ သူများမိသားစုကို အလကားနေရင်း အပြစ်မမြင်သင့်ဘူး။ သူတို့က မိဘပီပီ ကိုယ့်သမီးတွေ ကောင်းစားတာကို မြင်ချင်လို့ စိစဉ်ပေးချင်ကြတယ်။ ငါတို့ ဒါကို လက်ခံသဘောပေါက်သင့်တယ်။ လူဆိုတာ ဟိုလူနဲ့ ဒီလူလိုက်စိစဉ်ပေးတိုင်းလည်း ပူးစာမပါရင် ဘာမှမဖြစ်လာဘူးဆိုတာ ငါနားလည်လာတယ်။ သူ့အမေဟာ မင်းနဲ့မတွေ့ခင်ကလည်း သူ့သမီးတွေကို ဒီလိုပဲ ပွဲထုတ်ပြီး သူ့ဌေးလေးတွေနဲ့ ဆုံရအောင် စိစဉ်ဖန်တီးခဲ့ဖူးမှာပဲ။ မင်းနဲ့ကျမူ

ပူးစာပါလို့ မင်းကလည်း သူ့ကိုချစ်သွားတယ်၊ သူကလည်း မင်းကို လက်ခံလို့ ရသွားတယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်သွားတယ် ဆိုတာ ငါ အသေအချာ တွေးမိပါပြီ”

“မင်းလည်း နေကြာ့ကိုကျမှ ချစ်သွားတယ်လေ”

သိပ်သူ အသာအယာ ပြုံးပါသည်။

“နေကြာက ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာ”

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပြီး သူ လက်ခံလာ နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ ဂန္ဓမာ့ဆီက သိထားရသလောက် တော့ နေကြာ့မှာ ချစ်သူလည်း မရှိဘူး။ နေကြာက ဘယ် ယောကျ်ားကိုမှလဲ ပြန်စိတ်မဝင်စားသေးဘူးတဲ့။ မင်း အတွက် အခွင့်အရေးပဲ သိပ်”

“ငါ့ကိုစွဲထားပါဦးကွာ၊ မင်း၊ ခုပဲ ဂန္ဓမာ့ဆီသွားပြီး စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ သွားပြောတော့မလား”

“ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုချက်ချင်းတော့ မသွားသေး ဘူး။ ငါ သူ့အတွက် လက်စွပ်ပြေးဝယ်ရဦးမယ်”

“စေ့စပ်လက်စွပ်လား”

“ဒါပေါ့ လက်စွပ်လေးပါ ဝတ်ပေးပြီး ခွင့်တောင်းမှ သူ ဝယ်ကြည့်မှာပေါ့”

“အဆင်ပြေပါစေကွာ”

“ငါတို့ အဆင်ပြေသွားရင် မင်းကို ချက်ချင်း အကြောင်း ကြားမယ်”

မင်းရဲသွေး ချက်ချင်းပဲ နာရီကြည့်၊ ကားသော့ကို ဝှက်လှုပ်နေပေပြီ။

“စိန်ဆိုင်တွေ မပိတ်သေးပါဘူး”

ဟုလည်း သူ့ဘာသာ ရေရွတ်ရင်း သိပ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်ပါသည်။ မင်းရဲသွေးနဲ့ သိပ်သူတို့ ကိုယ့် ကားကိုယ် မောင်းထွက်လာခဲ့ကြပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ သိပ်သူ လည်း သူ့ရုံးခန်း သူပြန်သွားပြီး ဒီနေ့ သူ မဖြေရှင်းပေးလိုက်သော အကြောင်းအရာလေးကို ကြည့်နူးစွာ ပြန်တွေးရင်း နေကြာ့ကို သတိတွေရနေခဲ့သည်။ တစ်ရက်ကျမှ နေကြာနဲ့ ဆုံခွင့်ရအောင် လုပ်ရဦးမည်။ နေကြာ့ရေ ... နေကြာ့ အတွက် ကိုယ် ဒါတွေ ဒါတွေတော့ လုပ်ပေးလိုက်ပြီ၊ နေကြာ ကျေနပ်သွားပြီ မဟုတ် လား။ နေကြာ ပျော်သွားပြီ မဟုတ်လား။ နေကြာ ချစ်တဲ့အစ်မ ကိစ္စကို ကိုယ်ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါပြီ။ နေကြာ စိတ်ချမ်းသာပြီ မဟုတ်လား ... လို့။

သိပ်သူ အတွေးလွန်နေစဉ် ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။ မင်းရဲသွေးထံမှ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရဲသွေး၊ ဘာလဲကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ လမ်းခွဲလာ တာ တစ်နာရီ ကျော်နေပြီ၊ ဘာအဆင်မပြေဘူးလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဂန္ဓမာက္ခာ-ငါ့ကို ဆင်းမတွေ့ဘူး။ ဟိုစာယံမှာ ဧည့်ခံပွဲ တွေကိစ္စ အလုပ်များနေလို့ သူ့ Boss က ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်သူမှ break ကြာကြာ မယူရဘူး ပြောတယ်ဆိုပြီး ငြင်းနေပြီကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မင်းကို ကိုယ် ထက်ထပ်ပါရစေ လို့သာ တန်းပြော လိုက်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုကြီးတော့ လူချင်းမတွေ့ရဘဲ ဖုန်းထဲက နေ မပြောချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အိမ်လိုက်သွားကွာ၊ သူ့ အိမ်ပြန်ရောက်မဲ့ အချိန် ကျမှ သွားတွေ့တော့။ သူ့မိဘတွေ ရှေ့မှာပဲ ခွင့်တောင်း တော့။ ဒါပဲရှိတယ်။ အဲဒါဆို သူလည်း ပိုသဘောကျမယ် သူ့မိဘတွေလည်း ကျေနပ်မယ်”

“မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ၊ ငါက-ကြားထဲ က ကန့်လန့် ကန့်လန့်ပါလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ မင်း ပဲ သွားပါ ရဲသွေးရာ။ ဘယ်အဖေကမှတော့ ကိုယ့်သမီး ကိုကြိုက်လို့ အိမ်လာတောင်းတဲ့ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ကို ရိုက်မထုတ်ပါဘူး။ ဆွဲမထုတ်ပါဘူးကွာ”

“မျက်နှာသိပ်ပြောင်ရာ ကျမယ်”

“မိန်းမပိုးတယ်၊ မိန်းမသွားတောင်းတယ် ဆိုတာ မျက်နှာ ပြောင်တိုက်ပြီး သွားကြီးအဖြီးသားနဲ့ သွားရတဲ့ ထုံးစံ ဖြစ်နေပြီ”

“အေး ... မင်းအလှည့်ကျမှ ကြိုပါစေဦးကွာ”

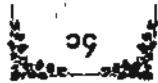
မင်းရဲသွေး စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ပြောလိုရာပြောပြီး ဖုန်းပိတ်သွားပြန်သည်။ ထိုနေ့က သိမ်သို့ ထံ မင်းရဲသွေး ဖုန်း ထပ်မခေါ်တော့ပေ။ သို့သော် SMS Message ဖြင့် ကောင်းသတင်း ကို ပို့လိုက်သဖြင့် သူတို့အခြေအနေကို သိမ်သို့ သိခွင့်ရလိုက် ပါသည်။

“We are engaged now”

ဟူသော message လေးကိုဖတ်ရင်း သိမ်သည် ဘယ်သူမှ မရှိပါဘဲ ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်းလို့ ခပ်တိုးတိုးပြော လိုက်မိပါသည်။

မင်းရဲသွေး စွပ်ပေးလိုက်သော စိန်ပွင့်လှလှ ရေစပ် လက်စွပ်လေးဖြင့် ကြားဝင် ကြည့်နူးပီတီ ဖြစ်နေမည်ဖြစ်သော ဂန္ဓမာရဲ့ အပြုံးတွေဟာ နေကြာကိုလည်းကောင်း၊ တစ်မိသားစု လုံးကိုလည်းကောင်း ပျံ့နှံ့ကူးစက်သွားလိမ့်မှာလည်း သေချာပါ သည်။

စေ့စပ်ပွဲက လုပ်မည်ဆိုတော့လည်း ချက်ချင်းကြီးကို ထပြုံးစီစဉ်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ မင်းရဲသွေးဟာ ဒီနေ့ညနေပဲ လူကြီးတွေကို လာခွင့်တောင်း၊ ဂန္ဓမာ့လက်ထဲ လက်စွပ်ဘူးလေး ကမ်းပေးကာ ...

“စေ့စပ်ထားကြရအောင်နော်”

လှိုင်းခွင့်တောင်းစကားပြောပြီး နောက်နေ့ကျ သူ့မိဘတွေကို အသိပေးသည်မှာ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း မနက်အစောကြီးမှာ။

ရတနာသွေးပင် မနိုးသေး။ အစောကြီးနိုးပြီး ဘုရားမျက်နှာသစ်တော်ရေကပ်သော မိခင်ကို အရင်ဆုံး အသိပေးသည်။ အသက်ကြီးလာသဖြင့် အိမ်မှာ အေးအေးလူလူနေကာ ဘုရားတရားသာ လုပ်နေပြီဖြစ်လျက် အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကိစ္စ အကုန်လုံး သားအကြီးဆုံးကိုသာ အကုန်လွှဲပေးထားကြသော မိဘတွေက

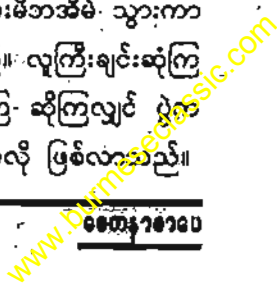

မင်းရဲသွေး ပြောလာတော့ ဘာမှကန့်ကွက်ကြသည် မရှိပါ။ မင်းရဲသွေး မိဘတွေဟာ သဘောထား ပြည့်သည်ပဲ ပြောရမည်။ သူတို့ ဘယ်လိုချမ်းသာကြွယ်ဝကြသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ မျိုးရိုးဂုဏ် ကြီးမြတ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ မစ္စည်းဂုဏ်မောက်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသောစိတ်မျိုး မရှိကြ။

“သားယူမဲ့ မိန်းကလေးက (.....)ရုံးက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးမြတ်ကျော် သမီး၊ ပညာတတ် အလုပ်အကိုင်လက်ရှိလေးနဲ့ ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့တင် ဘာမှ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။ မိဘကလည်း အရာရှိမျိုး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အလုပ်လေးနဲ့ဆိုတော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲလို့ ယူဆလိုက်ပါတယ်။ သားသဘောပါပဲ ကွယ်၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီအိမ်ပါလာမယ် ဆိုတော့လည်း အဖေအမေတို့က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုပါတယ်”

အဖေပါ နိုးလာတော့ အဖေအသိပေး။ ရတနာသွေးပါ နိုးလာလျှင် သူမပါ သိသွားလျှင် မိသားစုမှာ အသိပေးစရာက ကုန်သွားပါသည်။

ထိုနေ့တွင်းချင်းပဲ မိန်းကလေးမိဘအိမ် သွားကာ လူကြီးချင်း တွေ့ဆုံမှုကို အရင်လုပ်ပါသည်။ လူကြီးချင်းဆုံကြတော့မှ စေ့စပ်ပွဲကိစ္စတွေ ဘာတွေ ပြောကြ ဆိုကြလျှင် ပွဲက ဒီတစ်လ နှစ်လအတွင်းပင် ထလုပ်တော့မလို့ ဖြစ်လာသည်။

“စေ့စပ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာလည်း သိပ်မခွာချင်တော့ ဒီ တစ်လ နှစ်လအတွင်း date ရမဲ့ ဟိုတယ်မှာ စေ့စပ်မယ်၊ စေ့စပ်ပြီးလည်း အဲဒီလိုပဲ တစ်လ နှစ်လအတွင်း စီစဉ်ပြီး လက်ထပ်နဲ့ပွဲလုပ်ကြတာပေါ့၊ အခုကတည်းက ဟိုတယ် date တွေ စုံစမ်းမှ ဖြစ်မှာလေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေမှာ မင်းရဲသွေး မိခင်ဘက်မှ ထိုသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် စီစဉ်ချင်သည့်အကြောင်း ပြောသံကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်နေပါတော့သည်။

မင်းရဲသွေး မိသားစု ပြန်သွားတော့ အမေမှာ အိမ် ထဲတွင်ပင် ဟိုပြေးဒီပြေး ဖြစ်နေတော့သည်။

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... ကိစ္စက ဖြစ်ချင်တော့ လည်း ချက်ချင်းကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ အချိန်က ဘာမှမရှိတော့ ဘူး။ စေ့စမ်းဖို့ အရင်လာမှာ ဆိုပေမဲ့ သူတို့က စေ့စပ်တာ တောင် သူတို့အဆင့်နဲ့ သူတို့ဆိုတော့ ပွဲအကြီးကြီး လုပ် ဦးမှာတဲ့။ အင်္ကျီအဝတ်အစား ရှေးချုပ်ဖို့တွေ လက်ဝတ် လက်စားကိစ္စ၊ မိတ်ကပ်ဆံပင်ကိစ္စ ခေါင်းပူရတော့မှာ ပါလား။ စကားဝါတုန်းက မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပဲမို့ သိပ်အပူ စား မမြင်ရင်ရတယ်၊ ဂန္ဓမာ့ ပွဲကတော့ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဆိုကာ ခုပဲ ညနေစောင်းကြီး ရှေးဝမ်းစီး ဖြစ်ရ ကာ ပိတ်စပဲ ရှာတော့မလိုလို၊ ဝယ်နေကျ ပိုးထဲရ အပြစ် ဆိုင်ကိုပဲ ပြေးတော့မလိုလို၊ လက်ဝတ်လက်စားထောက်ကို သူ တွေကို ဆင်ယင်ဖို့ အပြည့်မရှိသဖြင့် အသိမိတ် သူ့ကို ရတနာဆိုင်ကပဲ ခုထဲက ကြိုဘွတ်ကင်လုပ်ပြီး ငှာ ဟိုတစ်ခါ မိတ်ကပ်ဆံပင်ပြင်ဖို့ ခုပဲ အခြောက်ကို ဖုန်း၊ လွမ်းမောစွာ တွေ ပျာယာခတ်နေတော့သည်။ အမေ အမေ တော့ အဖေကပင် ...

“ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ သတိလည်း ထားဦး။ ဝမ်းလ ဦးမယ်၊ ခလုတ်တိုက် လဲနေဦးမယ်”

ဟု သတိပေးနေရသည်။

နေကြာတို့ တစ်သိုက်လည်း မမမာစို့ ကိုမင်းရဲသွေး၊ အပ်ထားသော သူတို့နှစ်ဦး စွပ်ရမည့် စေ့စပ်လက်စွပ်လေးတွေ ကို ဝိုင်းငေးမော ကြည့်နေမိကြသည်။ ညီအစ်မများလှသဖြင့် လက်ဝတ်ရတနာဆိုလျှင် ကိုယ့်တစ်ယောက်စာ ရွှေထည်လေးတွေ ဖြစ်သော နားကပ်ဖြစ်ဖြစ် နားကွင်းဖြစ်ဖြစ် တစ်ရန်း လက်ကောက် တစ်ရန်း၊ ကိုယ့်နာမည် အင်္ဂလိပ်စာလုံး၊ အစအကွရာကို လော့ ကတ် ဂျပံထားသော ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးနှင့် လက်စွပ်လေး တစ်ကွင်းသာ ပိုင်ဆိုင်ထားသူတွေဖြစ်ရာ မမဂန္ဓမာ အရင်ဆုံး

www.burmeseclassic.com

“ဆွေဇာတစ်လုံးစိန်လက်စွပ် လှလှလေးကို ဝိုင်းသဘော တစ်လှည့်ရသည်။”

ဆွေစပ်ပြန်လက်ချောင်းလေးတွေက လှတော့ အဲဒီစိန်လက် လက်ဝဲနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ”

date: ဘွဲ့မီးပြာက စိန်လုံးလေးကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိရင်း

လွေးက မမမာ မပါဘဲ လက်စွပ်ဝယ်တာပေမဲ့ နှုတ်ကံအတိုင်းကို သိသားပဲနော်”

ခတ္တာက တအံ့တဩပြောနေသည်။ လက်စွပ်လေး ဘယ်လက်သူကြွယ်မှာ အတိအကျ ဖြစ်နေ၍ပင်။

“သူ ငါ့ရဲ့လက်သူကြွယ်မှာစွပ်တဲ့ အမေတို့ ဆင်ထားတဲ့ ရွှေလက်စွပ်လေးကို ခဏတောင်းကြည့်ဖူးတယ်။ သူ့လက် ချောင်းတွေမှာ ဘယ်လက်ချောင်းနဲ့ တော်သလဲဆိုတာ တစ်ခါက စမ်းသပ်ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် မှတ်မိနေတာ”

မမမာက ကြည့်နူးစွာ ပြောပါသည်။

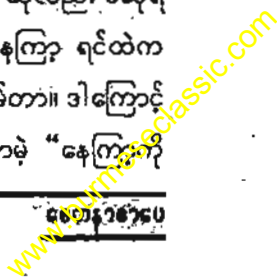
“ထကယ်တော့ ကိုမင်းရဲသွေးက မမမာကို စပြီးချစ်က တည်းက တစ်နေ့ကျ လက်ထပ်ဖို့ပါ သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ပါ။ ဟိုလူဝင်စွပ်နေလို့ သူ တွေဝေနေခဲ့တာပါ။ အခုကျ သူ့စိတ်သဘောနဲ့သူ ဆုံးဖြတ်နိုင်သွားပြီ ထင်တယ်”

နေကြာကတော့ မမမာကိစ္စ နှော့စောစီးစီး ဖြစ်ရ တာ သိသိသို့ကြောင့် နှောင့်နှေးရတယ် ဆိုပြီး သတိတရ အပြစ် နှင်နေမိသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို သူ ဘာဝင်ပါချင်ဦးမလဲလို့ နေကြာတွေးမိသည်။ နေကြာ သူ့ကို အစ်ခါတစ်ရံမကအောင် သတိတော့ ရနေတာကြောပေါ့။ ဟိုတစ်ခါ သူ့အိမ်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့ရစဉ်က သူ နေကြာကို လွမ်းမောစွာ ဩည့်ပြီး ...

“ကိုယ့်အသွေးအသား အသက်ကိုယူလည်း ကြည်ဖြူပါ တယ်”

ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ သူ ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း အပ်ပြောတာကို နေကြာ ခုထိ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖျောက်လို့မရသေး ခါ။

နေကြာ ခံစားချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲပေမဲ့ နေကြာသည် သိသိသို့အပေါ် အရင်ကလောက် မုန်းမနေမိတော့ အာတော့ သူမကိုယ်သူမ တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာပါသည်။ နောက်တစ်ခါလောက်များ သူ့နဲ့ဆုံလည်းဆုံချင်၊ ဆုံလည်း မဆုံရဲ နှင့် ဒွိဟဖြစ်နေသည်။ အဲဒီလို ဆုံရတဲ့အခါ နေကြာ ရင်ထဲက သွေးပျောင်းလာမှုကို သူ ရိပ်မိသွားမလားလို့ စိုးရိမ်တာ။ ဒါကြောင့် ဆုံချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နှုတ်ဖျားက ထပ်ပြောမဲ့ “နေကြာကို

ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားကိုဖြစ်ဖြစ် ထပ်ပြီး ကြားချင်နေခဲ့ကြတော့ နေကြာ ဘယ်လိုလုပ် မျှသိပ်ထားနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီတော့ကို တမ်းမက်စွာ ထပ်ကြားချင်နေတာ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချစ်ခြင်းကို ခံစားချင်နေတာ။

ကိုမင်းရဲသွေးက နေ့စပ်ကြမည့်ရက်ကို လာအပေးပြီး ဘယ်ဟိုတယ်မှာ date ရသည်ဆိုတာကိုပါ လာအကြော်ကြားသောနေ့တွင် အမေမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ထမင်းပင်မစားခဲ့ပါ။

“ကံကောင်းလိုက်တဲ့ သမီးကြီးကွယ်၊ နေ့စပ်ဖို့ကိုထားသိန်း(--)လောက် အကုန်ခံလုပ်မှာလို့ မင်းရဲသွေးပြောသွားတာနဲ့၊ လက်ထပ်ကြရင်ဖြင့် ဘယ်လောက်တောင် အကုန်ခံမယ် မသိဘူး။ အမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ အမေ့စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျန်တဲ့သမီးတွေလည်း ဒီလိုပဲ မြင်ချင်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အမေ ပြောသလိုတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်မတွေပေမဲ့ ကုသိုလ်ကံချင်းကတော့ မတူနိုင်ဘူးဆိုတော့ အဲဒါတို့ ဂန္ဓမာကို မမီရင်လည်း အမေ အပြစ်မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမေကတော့ အမေပီပီ ဖြစ်စေချင်တာပဲကွယ်”

စကားဝါလည်း အိမ်ကို နေ့တိုင်းလို ရောက်ရောက်လာပြီး အစ်မဖြစ်သူ၏ ပွဲအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပါဝင်နေပါသည်။

မမမာ အတွက် နေ့စပ်ပွဲမှာဝတ်မည့် ဝတ်စုံကိုတော့ နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းမှာထံတွင် အပ်ထားကြပြီး ကျန်တဲ့မိသားစုဝင်တွေ၊ ညီအစ်မတွေဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထုံးစံအတိုင်း ချုပ်ကြသည်ဖြစ်ရာ စကားဝါလည်း အတူလာလာပြီး အပ်ချုပ်စက်သုံးရပြီး ချုပ်ရသဖြင့် နေ့တိုင်းလို ညနေဘက်တွေဆို အိမ်ရောက်ရောက်လာသည်။ မိန်းမလာတော့ ယောက်ျားပါ အတူပါလာတတ်တာ ရွှေပြည်စိုး တစ်ယောက် အစက အနေစိမ်းသော ယောက္ခမတွေ၊ မရိုးတွေ၊ ခယ်မတွေနှင့် အခုမှ စတင်ရင်းနှီး လာရပါသည်။

“မမမာ ပိတ်စက ဘယ်လိုလေးလဲဟင်”

ကိုမင်းရဲသွေးနဲ့ မမမာတို့ဘာသာ စိတ်တိုင်းကျနှစ်ဦးတိုင်ပင် ဝယ်ခြမ်းလာခဲ့သော ပိုးသားစလေးနှင့် ချိတ်ဆင်စတို့ကို မမြင်လိုက်ရသည့် စကားဝါက သူ့အင်္ကျီစသည့် ပုတီးစေ့တွေ ကပ်ချုပ်ရင်း မေးပါသည်။

“သိပ်လှတာပဲ မမဝါရယ်။ အသားလေးက အိပြီးကိုင်ရက်စရာတောင် မရှိဘူး။ ဂျပန်ကလာတဲ့ ပိုးလို့ ပြောတယ်၊ တစ်ကိုက်ကို တစ်သိန်းကျော်လောက် ရှိမယ်၊ သူတို့က ယန်းနဲ့တွက်ပြီး ပြန်ရောင်းတာတဲ့”

ခတ္တာက အားပါးတရ ပြောပြပါသည်။

“ကိုမင်းရဲသွေးတို့ အသိမိတ်ဆွေတွေဆီမှာ ဝယ်တာလေ။ သူ့ဆိုင်က ပိတ်စဈေးနှုန်းတွေကို မြန်မာငွေနဲ့ မရေးထားဘူး။ ယိုးဒယားပိုးဆိုလည်း ဘတ်ငွေနဲ့ ရေးထားတယ်။ ဂျပန်ပိုးဆိုလည်း ယန်းနဲ့။ မလေးရှားတို့ စင်ကာပူတို့ အစုံပဲ နိုင်ငံပေါင်းစုံက ထွက်သမျှ ပိုးထည်တွေရောင်းတာ။ လူကုတ်ထဲတွေပဲ ဝယ်နိုင်ကြတယ်။ ဈေးကလည်း ပုံသေမရှိဘူး။ ငွေဈေး အပြောင်းအလဲပေါ်မှာ မူတည်ပြီး တွက်တော့ ဒီနေ့ ဒီဈေးပေမဲ့ နောက်နေ့ကျ ဈေးကတစ်မျိုး။ ကိုယ်က ဘယ်နှုန်းကိုက်ယူမယ် ပြောမှ ချက်ချင်း calculator နဲ့တွက်ပြီး မြန်မာငွေနဲ့ ဘယ်လောက်ကျသင့်တယ်ဆိုတာ တွက်ပေးတာ၊ ကြီးကျယ်တာပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ သူတို့ဆိုတော့လည်း ကိုမင်းရဲသွေး ကိုယ်တိုင်က ဒီမှာဝယ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ဝယ်ရတာပေါ့။”

မမမာ အသံက ကြွားဝါပြောဆိုခြင်း မပါဘဲ ခပ်အေးအေးလေး ရှင်းပြကာ အင်္ကျီစ၊ ဖြတ်စလေးကို စကားဝါကို ပြပါသည်။ စကားဝါက ကိုင်ကြည့်ရင်း ...

“မမမာ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်”

ဟု အားကျစွာ ပြောပြန်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ မြောက်လတုန်းကဆို ငါ့လောက် ကံဆိုးတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေခဲ့တာပါ စကားဝါရယ်။ အခုမှ မထင်မှတ်ဘဲ သူ ဒါတွေ ချက်ချင်း စီစဉ်လာတာပါ”

“အဲဒါ ကိုသိသိသိသိကြောင့်ပေါ့”

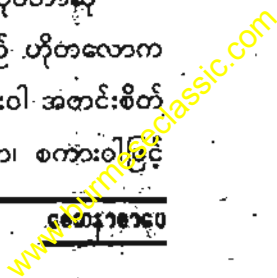
“ဟယ် ... ဟုတ်လို့လား”

နေကြာက မယုံကြည်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဒီစကားဝိုင်းကိုတော့ ဝင်မပါဘဲ မမမာနှင့် စကားဝါတို့ ပြောသမျှ အင်္ကျီထိုင်ချုပ်ရင်း နားစွင့်နေမိသည်။

“ကိုသိသိသိသိက စကားဝါတို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲ ကောင်းကောင်းလေးဖြစ်သွားအောင် သူပဲ ပိုက်ဆံခိုက်ထုတ်ပေးတာလေ။ မမမာနဲ့ ကိုမင်းရဲသွေး အဆင်ပြေအောင်လည်း သူပဲ သွားဖြေရှင်းပေးတာလို့ ကိုပြည်က ပြောပြတယ်”

“ဘာတွေလဲ ... နင် ဘာပြောနေတာလဲ၊ နင်တို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတာ ရွှေပြည်စိုး ပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်တာဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး မမနေကြာရယ်၊ ကိုပြည် ဟိုတလောက ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားလို့ စကားဝါ အစာငံးစိတ်ကောက် ရန်ဖြစ်ပြီးမေးမှ အမှန်သိရတာ၊ စကားဝါပြိုင်

ရှက်လွန်းလို့ အဲဒီနေ့က လဲတောင်သေချင်သွားတယ်။ အမေတို့သိရင် ပိုဆိုးမှာမို့ ငြိမ်နေရတာ။ မမတို့လည်း သွားမပြောနဲ့နော်။ စကားဝါက ကိုသိဃ်သူ စိတ်သဘော ထား ကောင်းပုံကို ပြန်ပြောပြတာပါ။”

နေကြာသည် တအံ့တဩ နားထောင်ရင်း လက်က လည်း အကျိုကို စိန်ပွင့်အချွန်လေးတွေ တပ်နေသဖြင့် ပုံပေ်ထား တာတွေပင် မှားကုန်တော့သည်။

“ကိုပြည်က လူပျိုပီပီ သုံးဖြန်းထားတာလေ။ ဘာမှမစုထား မဆောင်းထားဘူး။ အလုပ်လည်း မယ်မယ်ရရ ရှိတာမဟုတ် ဘူး။ အဖေအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်သလိုလို ဝင်ပါလိုက်။ အဖေ ဆီက လက်ဖြန့်တောင်းလိုက် နေလာတာပါ။ စကားဝါတို့ ခိုးပြေးပြီး ပြန်အပ်ဖို့ ဧည့်ခံပွဲလုပ်ဖို့တွေ ဆွေးနွေးတော့မှ သူ့မှာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ ကိုသိဃ်သူ သိပြီး စကားဝါတို့ ဘက်က အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ဆိုပြီး မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးစရိတ်လိုတာ သူ အကုန်စိုက်မယ်ဆိုပြီး ကိုပြည် ကို ပြောတယ်တဲ့။ ကိုပြည်မှာပဲ ပိုက်ဆံရှိလို့ လုပ်ပေး သလိုလိုပဲ။ ဒီဘက်က အဖေအမေတွေ အသိပေးလိုက်ပါ တဲ့။ ကိုပြည် မိထွေးက သုံးသိန်းပဲ ပေးတာလေ။ ကုန်ကျ စရိတ်က ဟိုတွက် ဒီတွက်နဲ့ ဆယ်သိန်းလောက်တောင်

ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုသိဃ်သူ ခုနစ်သိန်းလောက် စိုက်လိုက် ရတယ်။ စကားဝါတို့ကိုလည်း အလုပ်အကိုင်မရှိနဲ့ နှစ် ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး သူ့အလုပ်ထဲ ချက်ချင်းတန်းခန့်တာ။ စကားဝါဆို ကွန်ပျူတာတောင် စာရိုက်တတ်တဲ့အဆင့်ပဲ တတ်တာ ဘာမှတတ်တာ မဟုတ် ပေမဲ့ လခကောင်းတဲ့နေရာ ခန့်ပေးတာပဲ။ ကိုပြည်ဆိုလည်း ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိဘဲ မန်နေဂျာလောက်နီးနီးရှိတဲ့ ရာထူးကို ပေးလိုက်တယ်။”

ဂန္ဓမာက နေကြော့ကို အက်ခတ်ကြည့်ရင်း ... “သူ့ကြည့်ရတာ အဲဒီလောက် စိတ်သဘောကောင်းပုံတောင် မရဘူး။ ငါတို့ကိုဆို အထင်သေးလွန်းနေတယ် ထင်လို့ ဒီက အားလုံး ပိုင်းမုန်းနေကြတာနော်”

ဟု တိုင်ပင်သလို ပြောပါသည်။
ခရမ်းပြာကတော့ ...

“မမနေကြာကြောင့် ကူညီတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့ မမနေကြာ ကို တော်တော် သဘောကျတယ်ဆို။ ဒါကြောင့် မမနေကြာ စိတ်ပြေသွားအောင် ဒီဘက်ညီအစ်မတွေကို လိုက်ကူညီနေ တာ”

လို့ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလေသည်။

“အရင်က ကိုသိပ်သွန့် ကိုပြည်က သိပ်မရင်းနှီးကြဘူး၊ ခုတော့ စကားဝါတို့ကိစ္စကြောင့် သူတို့ ရင်းနှီးသွားကြ တယ်။ ကိုသိပ်သွ အကြောင်းဆို ကိုပြည် တော်တော်လည်း သိလာတယ်။ ကိုပြည် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အခက်အခဲ ကို ဖြေရှင်းပေးတဲ့ ကိုသိပ်သွကို ကျေးဇူးသိပ်တင် တယ်လေ”

“အဲဒီလူက ကူညီတုန်းက ကူညီပြီး ပြီးမှ ကွယ်ရာကျ နဲ့ရဲ့နေပါဦးမယ်”

“ကဲ့ရဲ့မယ် မထင်ပါဘူး။ ကိုပြည်ကိုတောင် သူ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးတာ မပြောမိစေနဲ့လို့ မှာထားတာပါ။ ကိုပြည်က ပါးစပ်မလုံဘဲနဲ့ ကိုမင်းရဲသွေးတို့ကိုလည်း ကိုသိပ်သွပဲ ဖြေရှင်းပေးလိုက်လို့ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားပြီတဲ့။ ငါ့ တုန်းကလည်း ကိုသိပ်သွသာ မကယ်ရင် ယောက္ခမအသစ် စက်စက်တွေရှေ့မှာ ငမဲ့ကောင်ဆိုပြီး အထင်သေးခံရမယ်။ အရှက်ကွဲမယ်တဲ့ အဲဒီလို ပြောလိုက်လို့ ဝါက မရမကမေး မှ သူ အကြံအိုက်ပြီး ပြောပြလိုက်ရတာ။ သူက စကားဝါ စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်နေတယ်လေ”

“နင် စိတ်ဆိုးလား”

မမမာက မေးလိုက်သည်။

“အခုကျမှတော့လည်း စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူးလေ၊ ကိုယ် လည်း သူ့ကိုချစ်လို့ ယူပြီးပြီပဲ။ ဒါလေးနဲ့ အမျက်ထား ပြီး မုန်းမှ မမုန်းနိုင်တာ။ ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတယ်။ မမမာကျ သိပ်ကံကောင်းပြီး ကိုယ့်ခင်ပွန်းလောင်းရဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ခြမ်းသုံးစွဲနိုင်တာ မြင်တော့ အားကျပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားမလို အားမရ ဖြစ်ရ တယ်။ ငါ ဒီလိုမလိမ္မာခဲ့လို့ ငါ့ဘဝလည်း သူများအားကျ ပြီး ငေးမောနေရတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ နောင်တရရတယ်”

စကားဝါ စိတ်မကောင်းသလိုလေး ပြောတော့ ညီ အစ်မတွေအားလုံး စကားဝါကို ဝိုင်း၍နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါသည်။

“အဖေနဲ့ အမေကိုတော့ မပြောပါနဲ့တော့နော်။ အမေ ခု တလော သိပ်ပျော်နေတာ စကားဝါကြောင့် အမေ အပြည့် အဝ မပျော်ဘဲ နေရမယ်။ ပြီးတော့ အဖေကိုလည်း သိပ် သနားတာပဲ။ သမီးတွေပဲ မွေးထားရတဲ့ အဖေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ့်သမီးလေးတွေကို တန်ဖိုးထားပြီး မြတ်နိုးမဲ့ သမက်လောင်းကိုပဲ သူ ပျော်လင့်မှာပါပဲ။ အဖေက စကား နည်း၊ အနေအေးပြီး ထုတ်မပြောတတ်လို့ပါ။ အမေလို သွေးဆူလွယ်တဲ့လူ မဟုတ်လို့ပါ။ အဖေ စိတ်ထဲမှာလည်း သမီးတွေကိုကောင်းစားစေချင်မှာပဲ။ မမမာလိုမျိုး အကောင်း ဆုံးတွေပဲ ရစေချင်နေမှာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဒီကြားထဲ ရတနာသွေးသည် သူမဘာသာ တစ်ပိုင်း ထိုင်နေရာမှ သိပ်သူ့ဘေး အတင်းရွှေ့ထိုင်ပြီး ရေပက်မဝင်စကား တွေ သွားပြောနေပြန်လျှင် သိပ်သူမှာ နေကြာအိ မကြာခဏ ကြည့်ဖို့ အချိန်မရသလို ဖြစ်သွားပါသည်။

မင်းရဲသွေးသည် ရတနာသွေးဟာ သူ့ညီမပေမဲ့ အဲဒီလိုမျိုး ဝင်ပါတာတော့ မကြိုက်။ သိပ်သူဟာ သူ့သဘောနဲ့ သူ့နေကြားကို ချစ်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း ချစ်ပါစေ။ ရတနာသွေး ကို မချစ်နိုင်တာမို့ မရွေးချင်တာကို အပြစ်မမြင်ပါ။ ပြီးတော့ ညီမဖြစ်သူက အတင်းဝင်လှသလိုပုံစံနဲ့ ဝင်ရောထွေးတာကိုကျ မနှစ်မြို့နိုင်ပါ။

ဒီစဉ်ခဲပွဲမတိုင်ခင်က မင်းရဲသွေးနဲ့ သိပ်သူတို့ တွေ့ဖြစ်ကြသေးသည်။ တွေ့ဖြစ်ကြသည် ဆိုသည်မှာ အမြဲမကြာ ခဏ တစ်ယောက်ရုံးခန်း တစ်ယောက်သွားလည်း၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်သွားလည်း ပြီး စကားပြောကြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တမင်ပဲ သီးသန့်ဆုံလိုက်ကြသလိုမျိုး ဖြစ်သည်။

“ငါ့စေ့စပ်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မင်းနဲ့ငါ သီးသန့်တစ်ပိုင်း ဆုံကြရအောင်ကွာ”

မင်းရဲသွေးက ထိုသို့မျိုးပြီး သူတို့စားသောက်ဆိုင် ကြီး တစ်ဆိုင်မှာ အတူ ညစာစားဖြစ်ကြသေးသည်။

ထိုနေ့ကတော့ မင်းရဲသွေးသည် သိပ်သူ့ကို တိုက် တွန်းအားပေးမှုတွေ အများဆုံး လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

“နေကြားကို ဒီလိုလျစ်လျူရှုမထားနဲ့တော့လေ၊ မင်း သွား တွေ့သင့်ပြီ။ စကားထပ်ပြောသင့်ပြီ။ မင်း ငါတို့ကို မပြု လည်အောင် ဝင်ညှိပေးတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပါလို့ သွား ပြောသင့်ပြီ သိပ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပြောင်းလဲလာတဲ့ ခံစားချက်ကို သူ့ဘာသာ လာပြင်ပြော ခွင့် မရှိဘူးကွ။ ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေကပဲ အလိုက် တသိနဲ့ စကားစသင့်တယ်”

“နေကြာ ငါ့အချစ်ကို မယုံမှာ စိုးရိမ်တယ်ကွာ”
“ဘာမယုံစရာရှိလဲ။ မင်း သူ့ဘက်လိုက်ပြီး ငါတို့အဆင် မပြုအောင်တောင် ဝင်ဖြေရှင်းပေးပြီးပြီပဲ”

“အစကလည်း ငါ့ဘာသာ ဝင်ရှုပ်မိတဲ့ သဘောပါ။ မင်း တို့ဘာသာ မင်းတို့ အဆင်မပြုနေတာကို ငါက ဂန္ဓမာ့ကို မသင်္ကာစကားတွေ ပြောမိလို့ မင်း တွေဝေသွားတာ မဟုတ်လား။ ဂန္ဓမာလည်း မင်းကို အထင်လွှဲသွားတာ မဟုတ်လား။ အားလုံးဟာ ငါ့ကြောင့် နေဝင့်နေကြန့်ကြာ ပြီ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တော့မှာမို့ ငါက ဝင်ရှင်းပေး တဲ့ သဘောလည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဒီဂုဏ်လုပ်ပေး

www.burmeseclassic.com

အစတည်းက ဒီညီအစ်မတွေကို မကြည့်ပါဘူး ဆိုမှ အစ်ကိုက လည်း အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးဖြစ်အောင် ရွေးလိုက်သေး တယ်။ ရတနာ မျှော်လင့်နေတဲ့ ကိုကိုသိပ်ကလည်း နောက်ဆုံး တော့ ဒီညီအစ်မတွေရဲ့ ကျော့ကွင်းထဲပဲ ဝင်လိုက်ပြန်ပြီ။ သူတို့ တွေရဲ့ အလှနဲ့ မယှဉ်နိုင်မှန်း သိပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မျှော် လင့်ချက်လေးနဲ့ စောင့်နေခဲ့မိသည်ဖြစ်ရာ ရတနာသွေးမှာ စိတ် ပျက်ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

“ဧည့်သည်တွေ စပြီးပြန်တဲ့အချိန်ကျမှ ငါ စကားပြောခွင့် ရဖို့ ကြိုးစားပါမယ်ကွာ၊ စိတ်ချပါ၊ ငါလည်း နေကြာကို ထပ်ပြီး တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် စကားပြောချင်ပါသေးတယ်”

“အဆင်ပြေတာပဲ မြင်ချင်တယ်ကွာ၊ ကဲ ... ငါ ဂန္ဓဗ္ဗ နား ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

မင်းရဲသွေးက သူ့ညီမသူ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သဘောက ကိုယ့်အပေါ် မချစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိပ်မျှော်လင့်ချက်မထား နဲ့တော့၊ ကိုယ့်လူ့ဇန္ဒြ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့နေ ဟူသော သဘောဖြစ်မှန်း ရတနာသွေး သိလိုက်ပါသည်။

နေကြာကတော့ ရတနာသွေးနဲ့ တပူးတွဲတွဲ စကား တွေ ပြောနေသော သိပ်သူ့ဆီ ထပ်မကြည့်တော့မိအောင် သူမ

ကိုယ်သူမ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သွားပါသည်။ သူ့ဘက်ကို ယိမ်းယိုင် တော့မလိုလိုဖြစ်သော နှလုံးသားသည် အခုမှ နာကျင်တတ်လာ သည်။ ဝမ်းနည်းတတ်လာသည်။ သူ့ ငါ့ကိုများ ချစ်နေဆဲပဲလား ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာစွာရူးသော ရက်တွေကိုပင် ပြန်တမ်းတချင်သွားသည်။

အခုကျတော့ သူက ဒီဧည့်ခံပွဲထဲမှာ တမင်ပဲ ခုတနာသွေးနဲ့ အတူတူထိုင်ပြပြီး နေကြာကို ခန့်ချင်သည်လား။ သူနဲ့ တန်းတူရည်တူ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ရတနာသွေးကိုပဲ ရွေးမည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ သဘောကို ပြချင်သည်လား။

နေကြာသည် ဟန်ဆောင်ရယ်ဖွိုးပြီး ဧည့်ခံနေရပေ မဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ မပျော်တော့ပါပေ။ အခုမှ တကယ်သိလာသည် မှာ နေကြာ ကိုသိပ်သူ့ကို တိတ်တနိုး စွဲလမ်းချစ်နဲ့ ချစ်နေခဲ့ မိသည် ဆိုတာပင်။ သူ့စိတ်ကို မှန်းလည်း မှန်းတီးရင်းက နေကြာ မသိစိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို ဘယ်တုန်းက ချစ်မှန်းမသိ ချစ်နေခဲ့မိလေပြီတည်း။

ဧည့်သည်တွေ တဖြည်းဖြည်း စပြီးပြန်ကြသော အခါ မင်းရဲသွေးနှင့် ဂန္ဓဗ္ဗတို့နှစ်ဦး အပါအဝင် နှစ်ဖက်မိဘ တွေမျိုး မောင်နှမများကပါ အပေါက်ဝမှာ ရပ်စောင့်ပြီး နှုတ်ဆက် ကြပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ နေကြာသည် စိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကျပ်နေ

www.burmeseclassic.com

တာတွေ ပြေလိုပြေငြား အပြင်ကို မသိမသာ ကြိုထွက်သွားနှင့် ပါသည်။ ဟိုတယ်၏ ကားပါခဲကို ရောက်တော့မှ အသက်ဝဝ ရှူလိုက်မိသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပေါသွားသလိုလို ခံစားရပါသည်။ တကယ်တော့ ဂုဏ်ရှိန်အသိုင်းအဝိုင်း ကြီးမားတောင့်တင်းလှသော ကိုမင်းရဲသွေးတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေကြာတို့ဘက်က ဟန်ဆောင် စိတ်တင်းထားရပြီး ပြီးရယ်ပြီနေရတာ တော်တော်တော့ စိတ်ကျဉ်း ကျပ်စရာ။

သူတို့ဘက်က သိပ်ချမ်းသာလွန်းနေပြီး ကိုယ့်ဘက် ကတော့ အပေဂုဏ်ရှိန် တစ်ခုတည်းသာ ကြွားဝင့်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ နေကြာတို့ဘက်က အားလုံး ဟန်ဆောင်နေရတာတော့ အမှန်ပင်။ ငါတို့ကိုများ အထင်သေးသွားမလား၊ ငါတို့ကိုများ ကဲ့ရဲ့လိုက် မလားနှင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ပြီး စည့်ခံနေကြရတာပါ။

တော်ပါပြီ။ နေကြာ အလှည့်ကျရင် ဒီလိုအသိုင်း အဝိုင်းမျိုးကလူနဲ့ မဆုံရအောင် ဝေးဝေးက ရှောင်တော့မယ် ကိုယ်နဲ့ တန်းတူရည်တူနဲ့သာ ဆိုရင် ...။

“နေကြာ”

နေကြာအတွေး မဆုံးခင် နေကြာ နောက်ကြား သိပ်သို့ ခေါ်သံသည် နေကြာစိတ်ကူးတွေ၊ အတွေးတွေ၊ နာကြည့် စွာ ဆုံးဖြတ်ချင်မှုတွေကို ထွက်ပြေးသွားစေခဲ့ပါသည်။

နေကြာ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လျှင် တိုက်ပုံ အဖြူလွလွဖြင့် ခန့်ညားနေသော သိပ်သို့ အရပ်ကြီးက နေကြာ ကို မိုးပြီးရပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးညှို့ညှို့တွေထဲက အရိပ်ကို နေကြာ အလျင်အမြန် ရိပ်မိလိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာ ပဟောဠိ ဖြစ် သွားပါသည်။

“ကိုယ် နေကြာကို ခုလို နစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး စကား ပြောချင်လို့ စောင့်ကြည့်နေတာ”

“ရှင်ဘေးမှာ ရတနာသွေး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ရှိနေပါ တယ် ကိုသိပ်သို့ရယ်။ နေကြာကိုလာပြီး မလှည့်စားပါ နဲ့”

“ရတနာနဲ့ ကိုယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

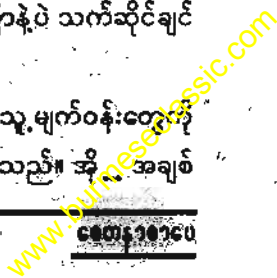
“အဲဒါ ရှင်ပြောတာပဲလေ၊ နေကြာက အာကိုကြည့်ပြီး ယုံရမှာလဲ”

“နေကြာ ကိုယ့်ကို သဝန်တိုနေတယ်”

“အို ... မတိုပါဘူး။ ဘာသဝန်တိုစရာရှိလဲ၊ ရှင်နဲ့နေကြာ ဘာမှမှ မဆိုင်တာ”

“ကိုယ် နေကြာကိုပဲ ချစ်တယ်၊ နေကြာနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ချင် ဝါတယ်”

နေကြာရင်ထဲ အေးသွားကာ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်မိအောင် ကြိုးစားရှောင်လွှဲနေလိုက်ပါသည်။ အို ... အချစ်

ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ခုနကပဲ သူ့ကို စိတ်နာလိုက်၊ အခုကျ
ချက်ချင်း စိတ်ပြေလိုက်နဲ့။

“နေကြာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းမုန်း ကိုယ်ကတော့
ချစ်နေတယ် နေကြာ။ နေကြာ အကြောင်း တစ်ရက်မှ
ခေါင်းထဲကနေ ထုတ်လို့မရခဲ့ဘူး။ အမြဲတမ်း သတိရနေ
တယ်။ နေကြာ ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်ဘဲ ဘယ်တစ်ယောက်
ကိုများ ပြန်ချစ်သွားမလဲ ဆိုတာကို ကိုယ် သိပ်စိုးရိမ်ပြီး
အိပ်လို့တောင် မပျော်ခဲ့ရတဲ့ညတွေလည်း ရှိတယ် နေကြာ”

နေကြာသည် သူမကိုင်ထားသော လက်ကိုင်အိတ်
လေး၏ ဖုသီးကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် ကစားရင်း စိတ်အာရုံ
ပြောင်းနေခဲ့သည်။

“နေကြာ ချစ်တဲ့အစ်မရဲ့ အချစ်ရေး ကိုယ့်ကြောင့် နှောင့်
နှေးသွားပြီး သူတို့ ဝေးမလို ဖြစ်သွားတာကိုလည်း ကိုယ်
ပြန်ရှင်းပြလိုက်ပြီးပါပြီ။ သူတို့ချင်းလည်း အခု နားလည်မှု
ရသွားလို့ စေ့စပ်ကြတဲ့အထိတောင် ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကိုယ်
အခုကျမှ နားလည်သွားပြီလေ။ သူများ ချစ်ခြင်းကို ကြန့်
ကြာအောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့လည်း
ကြန့်ကြာနေရပြီ ဆိုတာကိုပေါ့။ ဂန္ဓမာ စိတ်ချမ်းသာရရင်
နေကြာလည်း စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး ကိုယ်
ဖြေရှင်းပေးပြီးပြီ။ နေကြာ ကိုယ့်ကို စိတ်ပြေပါတော့နော်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ရှင်က စကားဝါကိစ္စမှာလည်း ဝင်ပါသေး
တယ်လို့ သိရတယ်။ ရွှေပြည်စိုးကို ငွေကြေးအကူအညီ
တွေပေးပြီး သူတို့မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့
သေးတယ်ဆို၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာကြောင့် မလို
အပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ ဝင်ဝင်ပါချင်ရတာလဲ”

သိယံသူ အသာအယာပင် ပြုံးနေပါသည်။ နေကြာ
သိနေပြီကိုး။ ဘယ်လိုများ သိသွားပါလိမ့်။

“ရွှေပြည်စိုး ပြောပြလို့လား။”

“စကားဝါကို သူ ဝန်ခံလိုက်တော့ နေကြာတို့ ညီအစ်မ
တွေ ပြန်မသိဘဲ နေမလား။ နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေက
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ရင်းနှီး နီးစပ်ကြတယ်။
တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် တော်တော်များများ
မခွင်းမချန် အသိပေးကြတယ်။ ဒီတော့ စကားဝါလည်း
ပြန်ပြောပြတာဟာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့ အမေ
ကိုတော့ အသိမပေးကြပါဘူး။ အဖေနဲ့ အမေ သိရင်
သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြမယ်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရင်
လည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ”

“ကိုယ် သူတို့ကိစ္စမှာ ဝင်မိတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လက်ထောင်ချင်လို့ ကြွားဝါချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နေကြာ

ညီမလေးကို ကိုယ့်ညီမလေးလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ကရုဏာ သက်စိလို့၊ သူတို့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းကူညီပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ကိုယ် ဒီလိုလုပ်ပေးတာကို ဘယ်သူမှလဲ သိစရာမလိုဘူး။ ဘယ်သူကမှလဲ ကိုယ့်ကို တသသကျေးဇူး တင်နေစရာ မလိုဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့မို့ ရွှေပြည်စိုးကိုတောင် အသေအချာ မှာလိုက်ပါတယ်။ မိန်းကလေးဘက်က ဘယ် သူမှ မသိစေခဲ့လို့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က မရဘူး။ စကားကို နားမထောင်ဘူး။ စကားဝါကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်တာကိုး”

သိပ်သူ ထိုသို့ပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ နေကြာသည် သူ့ရင်ထဲက စေတနာတွေကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသိပ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ပါ သည်။

“ကိုယ် ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ ဧဟုတ်ပါဘူး။ နေကြာ အတွက် လုပ်ပေးတာပါ။ နေကြာ မိသားစုဝင်တွေဟာ ကိုယ့်မိသားစုလိုပါပဲလို့ ကိုယ် ယူဆပြီး ကူညီပေးတာပါ။ ဒီလိုလုပ်ပေးရတာတွေဟာ ကိုယ် နေကြာကို ချစ်လို့လုပ် ပေးတာပါ”

နေကြာ သိပ်သူ့ကို ခုချိန်မှာတော့ တကယ်ဝင် ငြင်းနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ နေကြာသည် သူ့ကို ချစ်နေခဲ့မိသည်ဖြစ်ရာ နေကြာ ဆက်ပြီးတော့လည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းမနေနိုင်ပါ။

တစ်ခုပဲ နေကြာ သူ့စိတ်ကို စမ်းသပ်စရာရှိတော့ သည်။

“နေကြာကိုချစ်ရင် ရှင်အဖေ့ကို ဝင်တွေ့ပြီး နေကြာနဲ့ သဘောတူပေးဖို့ ပြောရဲလား။ အဖေ့ကိုရော အမေလို့ခေါ် ပြီး ခွင့်တောင်းရဲလား။”

“ဟောဗျာ ... ဘာလို့ စကားမပြောရဲရမှာလဲ။ နေကြာမိဘ တွေကို ကိုယ်က အပေအမေလို့ ဘာကြောင့် မခေါ်နိုင်ရ မှာလဲ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီလို ခေါ်ပြီး စကားလာပြောတော့”

“နေကြာ ... နေကြာ ... ကိုယ့်ကို ပြန်လက်ခံတာလား။ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်ပြီလို့ ပြောတာလား။ နေကြာ”

“အဲဒါထက် သေချာတဲ့စကား ဘာရှိသေးလို့လဲ။ နေကြာတို့ ညီအစ်မတွေက ကိုယ် လက်ထပ်ယူနိုင်တဲ့ သူကိုမှ ချစ်သူ အဖြစ် ရွေးချယ်တာလေ”

“ကိုယ်ကတော့ နေကြာ နှုတ်ဖျားက စကားကို ကြားချင် သေးတယ်”

www.burmeseclassic.com

နေကြာ ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ပြီးနေမိသည်။ သိပ်သူက နေကြာ-လက်တစ်ဖက်ကို အသာလာဆုပ်ကိုင် တွဲထားလိုက်ပါသည်။

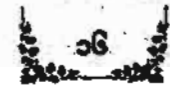
“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ပါလား နေကြာ။ ဒါဆို ကိုယ် နေကြာ အဖေအမေကို လာတွေ့ဖို့ ခွန်အားတွေ ပိုရှိသွားလိမ့်မယ်”

“ရှင်လို့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်က သမီးရှင်ဆီမှာ စကားလာပြောဖို့ကို ဘာအားငယ်နေစရာ ရှိသေးလို့လဲ ကိုသိပ်သူရယ်”

“ကိုယ်တကယ်ချစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အချစ်ကလွဲရင် ဘာမှအသေအချာ မပိုင်ဆိုင်ဘူးလို့ ခံစားရပြီး ယောက္ခမလောင်းဆီမှာ သမီးသွားတောင်းရမှာကို အားငယ်နေရတာတော့ အမှန်ပဲ နေကြာရယ်”

နေကြာက သူ့လက်ချောင်းတွေကို အားပေးသလို ပြန်၍ဆုပ်ညှစ်လိုက်မိပါသည်။ နေကြာ အဖြေစကားက ခပ်တိုးတိုးသာ။

“နေကြာ ကိုသိပ်သူ့ကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ အဖေ အမေတို့ကို လာစကားပြောတော့နော်”

နေကြာသည် တကယ့်တကယ်ကျတော့ အဖေနဲ့ အမေ ညီမတွေကို အသိပေးလိုက်ရမှာ ရှက်နေသည်။ မုန်းလှပါချည်ရဲ့၊ အမြင်ကတ်လှပါချည်ရဲ့ ကြွေးကြော်ထားပြီး နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒီလူပဲ လက်ခံလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား ဆိုပြီး ကြည့်ကြမှာကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေသည်။

အဖေနဲ့ အမေ ဆိုတာက သမီးတွေကို ကောင်းစားစေချင်တဲ့စိတ် ရှိပေမဲ့ သမီးတွေ သဘောမကျဘူးဆိုလည်း ဒီလူကိုယူပါ၊ ဟိုလူကို လက်ထပ်ပါရယ်လို့ အတင်းတိုက်တွန်း အမိန့်ပေးခဲ့ မိဘများ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် နေကြာ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်နေတာကို နေကြာဘာသာ ရှက်လျက် ...

www.burmeseclassic.com

“ညနေစောင်းကျ အားလုံး နားနားနေခဲန ဖြစ်သွားရင် ကိုယ် လာခဲ့မယ်နော်”

လို့ နေ့ခင်းက မမမာရဲ့ နေ့စပ်ပွဲက မပြန်ခင် တိုးတိုးမှာသွားသော ကိုသိပ်သို့ စကားကို ပြန်အသိမပေးရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မမမာရဲ့ပွဲက နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီမှ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲထိ ကျင်းပခဲ့ပြီး မိသားစု အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ၊ ဝိဒီယိုရိုက်ကြနဲ့မို့ အားလုံးပြီးစီးထော့ အိမ်ကို နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲမှ ဖြန်ရောက်ကြပါသည်။ ရေမိုးချိုးကြ၊ ကိုယ်ဝတ်ခဲ့သော အဝတ်အစားတွေ လဲကြ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပြန်ချွတ်၊ ဆံထုံးထုံးသူ ဆံထုံး ပြန်ပြေ စသဖြင့် ပွဲတစ်ပွဲက ပြန်လာလျှင် ထုံးစံအတိုင်း လူတွေ ရှုပ်ထွေးပြီး အဝတ်အစားတွေ ပစ္စည်းတွေလည်း ပုံနေတော့သည်။

မနက်တည်းက အလှပြင်ဆင်ပြီး ဟိုတယ်ကို ထွက်သွားကြရသည်မို့ မနက်စာအတွက် မနေ့က ညနေတည်းက ကြိုချက်ထားခဲ့သည်များကို ပြန်နွေးပြီး ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ နေ့ကြာတို့ မိန်းကလေးအများစုကတော့ ဟိုတယ်က မုန့်တွေ လက်ဖက်ရည်တွေ အိုက်(စ)ကရင်(မ)တွေနဲ့ ဝိုက်ပြည့်ပေမဲ့ အစေ့ကတော့ မရ။ မနက်စာ၊ ညစာ ထမင်းစားလိုက်ရမှ အာသာပြေ

လေရာ အဖေအတွက် ထမင်းဝိုင်းပြင်တော့ အမေပါ ဘေးက ထိုင်ရတော့သည်။

အမေမှာ သမီးကြီးဖြစ်သူ၏ ပွဲတစ်ပွဲ စစချင်းမှာ ပင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျင်းပခွင့်ရသဖြင့် ကြည်နူးပီတိဖြစ်ကာ အဖေဘေး ထိုင်ရင်း ပွဲအကြောင်း စမြဲပြန်မဆုံးပေ။

“ကျွန်မတို့မလည်း ရှင့်ညီမဝမ်းကွဲတွေ ရတာဆိုင်ဖွင့်ထားပေလို့ ဒီလိုပွဲထဲ ကိုယ်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ဖြစ်အောင် သူတို့ဆီက ငှားရမ်းပြီး ဝတ်ပြထားနိုင်တာရှင်။ ကိုယ့်ရှိတာချည်းဆို ဘာရှိမှာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ပုလဲစိန်တစ်ဆင်စာလေးပဲ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ရှိတာ။ သမီးတွေဆို သာမန်ကာလျှံကာလေးတွေပဲ လက်ဝတ်လက်စား လုပ်ပေးထားနိုင်တယ်နော်။ ဒါကြောင့် ရှင့်ညီမတွေ ငှားခဘယ်လောက်ပဲ၊ ဈေးတင်တင် ပေးရတာ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဂန္ဓမာကတော့ မင်းရဲသွေး တင်တောင်းထားတဲ့ ပုလဲကြီးတွေ တစ်ဆင်စာ ဝတ်ထားလိုက်နိုင်တယ်၊ ဂန္ဓမာ ပုလဲကြီးတွေ လှလိုက်တာလေး၊ ပန်းရောင်ခြေနေတဲ့ ပုလဲတွေ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ မင်းရဲသွေး အမေက ဒီနေ့မှပဲ ဈေးမကို လက်ဖွဲ့ဆိုပြီး လူတွေရှေ့ ထုတ်ဆင်တာ ကြားတာလည်း ပါပေမဲ့ အကြွားခံရကျိုး နှပ်ပါတယ်လို့ တိုယ့်

www.burmeseclassic.com

သမီး ရတာပဲ။ ကျွန်မတို့ ငှားတဲ့အထဲက နေကြားကို ဆင်ထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းတစ်စုံလည်း တော်တော် လှသားနော်။ ရှင်ညီမငွေ့ ရောင်းဈေးက ခေါင်ခိုက်နေတာပဲ။ ကိုယ်တွေ့များ ဘယ်ကပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခရမ်းပြာက သူ့မှာမည်နဲ့လိုက်အောင် ခရမ်းဆွဲလေး ရွေးဝတ်တာလည်း လှနေတာပဲ။ ခတ္တာရဲ့ နီလာတစ်စုံလည်း အရည်ကို ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြီး ရွဲနေသလိုပဲ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကျောက်ဆိုတာ။ စိစေဝါ ဝတ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားလေးဆိုလည်း ရဲပြီး စိုအိနေတာ။ စကားဝါများ သူ့ယောက်ျား အလိုက်တသိဆင်ပေးလိုက်မလား၊ မျှော်လင့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ကြိုကြိုတင်တင် ပြင်ဆင်ပြီး သူ့အတွက်ပါ နီလာစိန်တစ်စုံ ငှားထားပေးတာလည်း အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မအေဆီရောက်လာတာ အရှိအရှိအတိုင်းပဲ ဆင်ပြီးထွက်လာသေးတယ်။ သူ့မို့နော် ဒီလိုပွဲကြီးကို ရွှေဆွဲကြီးလေး တစ်ကုံးနဲ့ သွားလို့ရမလားဆိုပြီး ပိတ်တောင် ဟောက်ပစ်ပြီး အမြန်ကောက်ဆင်လိုက်ရတယ်။ တကယ်တော့ ဦးမြတ်ကျော်ရယ်၊ သမီးမိန်းကလေး ဆိုတာ ရုပ်ရည်လေးလည်းရှိပြီး ဒီလို တန်ဖိုးရှိတာလေးတွေ ဝတ်စားလိုက်ရင် နဂိုအလှကပိုပြီး အရောင်တောက်လာတာပါပဲ။ ကိုယ့်သမီးလေးတွေ

တတ်နိုင်ရင် အဒီဝတ်ထားတဲ့ ရတနာလေးတွေ တစ်စုံစီ ဝယ်ပေးထားချင်တာပေါ့။ ကိုယ်တွေ့က နိုင်မှ မနိုင်တာနော်။ ကျွန်မလည်း ဦးမြတ်ကျော်ကို နားလည်ပါတယ်။ ရသလောက်လေး ရှာဖွေပေးနေတာမို့ မပူဆာခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပွဲတစ်ပွဲသွားဖို့ ငှားဝတ်ရပြီဆိုရင် သမီးတွေကို အပိုင်ဝယ်ပေးချင်တဲ့စိတ်တွေ အမြဲဖြစ်ရတယ်”

အမေသည် သူ့ညဉ့်အတိုင်း စကားတွေ မနားတမ်း။ အသက်မရှူစတမ်း ကျယ်ကျယ် ကျယ်ကျယ်နှင့် ဘေးကတတ်တတ် ပြောပြနေပါသည်။ အမေကလည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပါသည်။ အမေက စကားနည်းပြီး အမေက စကားများ၍ သူတို့တစ်သက်လုံး သိပ်ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများဘဲ အဆင်ပြေနေသလား မသိ။ ဒါမှမဟုတ်လင်နဲ့ မယားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ပြီး တစ်ယောက်လုပ်ပေးနိုင်တာကို ကျန်တစ်ယောက်က ကျေးဇူးတင်တတ်နေ၍ပဲလား။ အဖေ ရှာဖွေနိုင်သလောက်ကိုပဲ အမေက နားလည်စိတ်နဲ့ လက်ခံနိုင်ခဲ့၍ ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ပြဿနာ ဖြစ်တာဘဲလား။ အမေကိုယ်တိုင်က သူ့ဘာသာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက လှည့်ပတ်ရှာပြီး အိမ်စရိတ်ကို ဖြည့်တင်းပေးထားနိုင်ခဲ့လို့လား။

ဒါမှမဟုတ် အဖေကလည်း အဖေကို ချစ်သလို အဖေကလည်း အဖေကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အရာရာကို နားလည်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ကြသည်လား။

နေကြာသည် ထိုနေ့ခင်း တစ်နေ့လုံး အဖေအမေရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်လိုက်၊ အပြင်ကို မသိမသာ မျှော်လိုက်၊ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့ ပြစ်လိုက်နှင့်။

ညီမတွေ တချို့က ကိုယ့်အဝတ်လေးတွေ အကောင်းလေးတွေကို စက်နဲ့လျှော်ရင် နာမှာနိုး၍ လက်နှင့်ပဲ ညင်ညင်သာသာ လျှော်ကြသည်မို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ရေချိုးခန်းဝင် အဝတ်လျှော်ပြီး ပွဲတစ်ခု သွားလိုက်ရ၍ စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်ကာ နေ့လယ်နေ့ခင်း အိပ်သူအိပ်၊ မအိပ်ချင်သူက စာအုပ်ဖတ်ရင် ဖတ်။ အဖေလည်း ခဏအိပ်၊ အမေလည်း လက်ဝတ်လက်စားတွေ သူ့ဘူးတွေနဲ့သူ ပြန်ထည့်၊ ဘာတွေများ လိုသလဲ ပျောက်သလဲ (ကျောက်တွေဆိုတာက ကျွတ်ကျတတ်၍) ပြန်စစ်ပြီး ပြန်အပ်ဖို့ စစ်နေပါသည်။

မမမာတော့ အိမ်မှာမရှိပါ။ ပွဲပြီးတော့ ကိုမင်းရဲ သွေး မိဘတွေကပါ ခေါ်သဖြင့် ကိုမင်းရဲသွေး အိမ်ကို ခဏလိုက် သွားပါသည်။

စုစပ်တဲ့အထိ အခြေအနေ ဖြစ်လာပေမဲ့ နေကြာတို့ ဘက်က ကိုမင်းရဲသွေး အိမ်ကို တစ်ခေါက်ထုတ်အပြင် ပိုမရောက်

ဖူးသလို မမမာလည်း တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်လောက်သာ ရောက်သဖြင့် ကိုမင်းရဲသွေး မိဘတွေက ...

“ဒီမိသားစုဝင် ဖြစ်တော့မှာပဲ အိမ်ကို မိနေ့ ခင်လာရုံအောင် ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး သမီးရဲ့။ မိသားစုစုနဲ့ညီညီညနေစာတွေ ဘာတွေ စားပြီးမှ သမီးကို ပြန်ပို့မယ်လေ လိုက်ခဲ့နော်။ ပွဲပြီးပေမဲ့ မေမေတို့ အိမ်မှာက အမျိုးတွေ ဆက်ပါလာဦးမှာမို့ ချက်ထား ပြုတ်ထားပြီး နောက်ထပ် စားသောက်ပွဲတစ်ပွဲက အဆင်သင့် ပြင်ထားရတယ်။ သမီးပါ ပါဝင်ပြီး ဆင်နွဲ့ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။”

ဟု ပြောလာသဖြင့် မမကန္တမာတော့ ကိုမင်းရဲသွေး တို့အိမ် ပါသွားပါသည်။ ကိုမင်းရဲသွေးတို့ဘက်မှ ဆွေမျိုးအင်အားလည်း တောင့်လှသဖြင့် သူ့အမေ ပြောသလိုပင် အိမ်မှာပါ ပွဲက ဆက်ပေးရဦးမည်ဆိုတာ အမှန်ပဲဖြစ်မည်။ နေကြာတို့ကိုပါ ...

“သမီးတို့ပါ လိုက်ခဲ့ကြပါလား၊ ညနေစောင်းမှ အစစ်မနဲ့ အတူ ပြန်ပေါ့။”

လို့ ဒိတ်ကြံပေမဲ့ နေကြာကတော့ ကိုယ့်အချိန် အချက်နဲ့ကိုယ်မို့ မလိုက်ပါဟု စငြင်းပါသည်။ ခရမ်းပြာတို့ ခတ္တာတို့ ဖိစေတို့ကလည်း အစ်မဖြစ်သူကို သံယောင်လိုက်ပြီး ...

“မနက်တည်းက အလှပြင်ထားရတော့ ပင်ပန်းပြီး အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ”

ဟု ကိုယ့်ဘာသာ သင့်တော်သလိုငြင်းကား အိမ်သို့ သွား ပြန်လာကြသည်။

“သူတို့ဆွေမျိုးစုတွေကြား ကိုယ်က ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့ မပါချင်ပါဘူး၊ မမမာကတော့ ပါသင့်ပါတယ်၊ အဲဒါက သူ့အမျိုး ဖြစ်မှာပဲ”

ညီအစ်မတစ်တွေ ထိုသို့ ပြောမိကြသေးသည်။ မမမာကတော့ ကိုမင်းရဲသွေး လက်ကို ချိတ်ပြီး ပျော်နေတော့ သည်။ ညီမတွေ သူမနဲ့အတူ မလိုက်ပါနိုင်တော့တာကိုလည်း သတိမထားမိတော့။ သူမနဲ့ မနီးစပ်ခဲ့ဖူးသော အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပါဝင်ကျင်လည်ရတော့မည်လို့လည်း မစိုးရိမ်တော့။

အင်း ... နေကြော့ အလှည့်ကျရင်ရော။ နေကြော့လည်း ကိုသိပ်သုတို့ရဲ့ လူကုထံ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပါဝင်ရဲပါ့မလား။ ကျင်လည်ရဲပါ့မလား။ လိုက်လျောညီထွေစွာ နေတတ်ပါ့မလား။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းက သိပ်အနိမ့်ကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့တွေ သိပ်ပြီးချမ်းသာကြတာကို မြင်ရလျှင် ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်အသိုင်း အဝိုင်း မဟုတ်သော နေရာသစ်ကို နေသားကျွစွာ ရင်ဆိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မည်။

ညနေစောင်းလာတော့ နေကြော့ ပို၍ ရင်ထိတ်ရ လေပြီ။ ဆောင်းဝင်ခါစပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ နေက ခပ်စောစောဝင်

သဖြင့် ခြောက်နာရီ မထိုးခင်လေးမှာ မောင်ရီပျိုးယု ဖြစ်ချင်နေ ပြီ။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားမီးရောင်မြင်တိုင်း နေကြော့ ရင်တွေ တထိတ် ထိတ် လက်တွေအေးစက်။

ခြောက်နာရီ ဆယ်မိနစ်။

“ဟော ... ဘယ်သူများလဲလို့ မောင်သိပ်သုပါလား။”

ဟူသော အိမ်ရှေ့ဆီမှ အဖေအသံကို ကြားလိုက်ရ ချိန်တွင် နေကြော့သည် ညနေစာအတွက် ဂေါ်ဖိပန်းပွင့်တွေကြော် ခို့ လိုးဖြတ်နေရာမှ လန့်ပြီး ဓားကို အသံမြည်အောင်ပင် စားပွဲ စေါ် ချလိုက်မိသည်။ အမေက နေကြော့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“သမီး နေကြော့ ... လက်ထိသွားလို့လား။”

“ရှင်”

“ဓားထိသွားတာလားလို့။”

“မထိပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ။”

“ဟို ...”

“ဪ ... သိပ်သု အိမ်ရောက်လာလို့လား။”

နေကြော့ မဖြေရဲဘဲ အမေ့ကို ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် မရဲတရဲ ကြည့်မိလျှင် အမေသည် သမီးတွေရဲ့ အမေပီပီ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာ အမူအရာကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုတွေလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ သူက သမီးတို့ လာတွေ့တာလား”

အမေ ထိုသို့မေးနေစဉ် ထမင်းစားခန်းဝမှာ အဖေ အရှုပ်ကြီး မိုးရပ်လာပါသည်။ အဖေမျက်နှာ ရယ်ကျဲကျဲ ပြုံးမိမိ ဖြင့် နေကြော့ကို ကြည့်ပေမဲ့ ...

“ကဲ ... ခင်ခင်ဆွေရေ၊ မောင်သိပ်သံသ့က မင်းပါ စကား ပြောချင်ပါသတဲ့၊ လာလိုက်ပါဦးကွာ”

ဟဲ့ အမေကိုသာ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်သောညီအစ်မတွေ တသုတ်သုတ်ဖြင့် အပြင် မှာ ဘာပြောကြသလဲ ဆိုတာ ချောင်းနားထောင်ကြဖို့ နေရာပြော ယူကြတော့သည်။

နေကြာ တစ်ဦးတည်းသာ ဂေါ်ဖိပန်းပွင့်တွေ ဆုတ် မလှီးနိုင်ဘဲ ရင့်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ငြိမ်ထိုင်ပြီး ကျန်ခဲ့ပါသည်။ မမမာ ရှိနေရင်တော့ သူ နေကြော့နား လာထိုင်ပေးမှာပါ ဆိုပြီး မမကနွမာကို တမ်းတနေမိသည်။

“ကဲ ... ပြောလို့ရပါပြီ မောင်သိပ်သံသ့၊ ဘာကိစ္စများပါလဲ ကွယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေသည် တစ်နေ့တည်းနှင့် အံ့သြဝမ်းသာ စရာတွေ ဆက်တိုက်ကြုံရတော့မည့် သူမကိုယ်သူမ အိပ်မက်၊ နေ နေသည်ဟုပင် ထင်ကာ သိပ်သူ့ကို ဘာမှစကားမပြောနိုင်-

ဖြစ်နေသည်။ စကားသွက်လှသော ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ တစ်ယောက် အခုမှပဲ ဘာစကားစ၊ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးမြတ်ကျော် ကပင် စတင်မေးလိုက်ရသည်။

ဒီတော့မှ သိသိသူလည်း ပြောဖို့ အားမွေးရတော့ သည်။ မိန်းကလေးမိဘတွေနဲ့ လာတွေ့မယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ပြောတော့သာ လွယ်တာ။ တကယ်ကျ မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောရတာ။ မျက်နှာပြောင်ရတာ ဆိုတော့ တော်ရုံသတ္တိနဲ့ မလွယ်ဘူးဟု ခုမှ ပဲ သိသိသူလည်း ကိုယ်တွေ့ကြုံရမှ သဘောပေါက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... ဒီလိုပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်မှာ မိဘလည်းမရှိတော့ တာမို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ လာပြောရတာကို ခွင့်လွှတ် ပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကို ရိုင်းတယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့ ကျွန်တော် အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီတို့သမီးအလတ် နေကြော့ ကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ လာခွင့်တောင်းတာပါ”

ဤသို့ စကားလုံးပေါင်းများစွာ လှပမြေ့မြစ်စွာ ပြောထွက်လာသည့်တော့ မဟုတ်။ ထစ်အ ထစ်အ ဖြစ်လိုက်၊ တဲ့ဆိုင်း တဲ့ဆိုင်း ဖြစ်လိုက်၊ ခေါင်းကြီးငဲ့လိုက်၊ အသံတိုးတိမ် ဝင်လိုက်ဖြင့် ခွင့်တောင်းပြောဆိုရတာမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဦးမြတ်ကျော်ကတော့ နားလည်သဘော ပေါက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေမှာတော့ မယုံနိုင်ခြင်းကြောင့် စွာ အံ့သြလျက် သိသိသူ့စကား အဆုံးမှာတော့ ...

www.burmeseclassic.com

“ဟယ် ... ဟုတ်မှ ဟုတ်နဲ့လားကွယ်”

လို့ပင် ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထုတ်မေးမိတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ ကျွန်တော် နေကြာကို တကယ်ပဲ မေတ္တာရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် လာခွင့်တောင်းတာပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ခင်ဗျာ”

“ဪ ... အန်တီ ပြောတာက မင်းတို့ချင်း ညှိနှိုင်းပြီး ရဲ့လား။ အဆင်ပြေကြရဲ့လား။ တိုင်ပင်ပြီးကြပြီလားလို့ပါ။ အန်တီက သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမပါဘဲ မဆုံးဖြတ်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် မေးတာပါ”

သိယံသုပင် တွေဝေသွားပါသည်။ နေကြာက ကြံပြောထားမယ် ထင်နေတာ။

“နေကြာ ဘာမှမပြောဘူးလားခင်ဗျာ”

နဲ့ ဦးမြတ်ကျော်ကပဲ ...

“သမီး ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါကြောင့် အန်ကယ်လ်တို့က မင်းရောက်လာတော့ တော်တော်လေး အံ့ဩသွားတာပဲ။ မင်းဒီလို လာပြောတော့လည်း ပိုပြီး အံ့ဩရတော့တာပေါ့”

ဟူ၍ ဝင်ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဦးမြတ်ကျော်ကတော့ သမီးရှင် အဖေပီပီ ဒီကောင် မျက်နှာသေလေးလုပ်ပြီး

ရီ.ရီ.ကျိုးကျိုးနဲ့ အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက အနည်းငယ်တော့ ကြိုတင်ရိပ်မိသလိုလို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“နေကြာနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်မှု ရပြီးပါပြီ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့် နေကြာ ခေါ်ဦးမှဦး။ မိဘကိုဘာမှ ကြိုမပြောဘဲ တစ်နေကုန် ငြိမ်နေတယ်”

အမေ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ နှုတ်က ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရယ် နာမည်တပ်ပြီး နေကြာကို ခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း သမီးတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် နေကြာကို သွားခေါ်နေပြီ ဆိုတာတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ သိပြီးသား။ ကိုယ့်သမီးတွေအကြောင်း သိပါ။ နားထောင်လို့ရတဲ့ တစ်နေရာရာကနေ နေကြာကလွဲရင် ကျန်တဲ့သုံးယောက်တို့ ခိုးနားထောင်နေရောပေါ့လေ။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် နေကြာကို ခရမ်းပြာက ပြေးပြောတော့သည်။

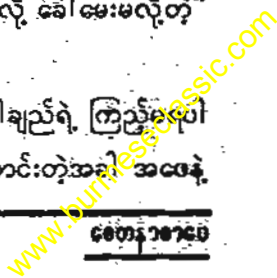
“မမနေကြာ ... အပေးနဲ့အမေ ခေါ်နေပြီ”

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

“မဒုက္ခပါနဲ့၊ အပေးနဲ့ အမေက မယုံလို့ ခေါ်မေးမလို့တဲ့”

“ဘာမယုံစရာရှိလဲ”

“မမနေကြာပဲ အဲဒီလူကြီး မုန်းလှပါသည်ရဲ့ ကြည့်မရပါဘူး ပြောထားတော့ ဟိုက လာတောင်းတဲ့အခါ အပေးနဲ့

အမေက ဘယ်လိုလုပ် မမနေကြာ သဘော ပါ၊ပါတယ် ဆိုတာကို ယုံကြပါ့မလဲ ဟီ ဟီ။ အဖေနဲ့ အမေတော့ တစ်နှစ်တည်းမှာ သမီးသုံးယောက်ပွဲကို မြင်ရမဲ့ ကိန်းဝဲ နော်”

“ဟယ် ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ”

နေကြာ ညီမဖြစ်သူကို အကြီးပိပိ ဗိုလ်ကျပြီး မာန် မဲသလို ပြောလိုက်ပေမဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းကိုတော့ ထွက်လာခဲ့ရပါ သည်။

စဉ်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာတော့ အဖေနဲ့အမေ။ နေကြာ ထွက်လာတာကို လှည့်ကြည့်နေကြသည်။ အဖေနဲ့ အမေရှေ့ အလှစားပွဲလေးခြားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ချ ထားသော တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာသုံးလုံးရဲ့ တစ်လုံးမှာ ကိုသိင်္ဃိသူ တစ်ယောက် ကုပ်ချောင်းချောင်း ပုံစံလေးဖြစ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ နေကြာကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ရဲသလို မော့ကြည့်သည်။

တစ်ခါမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်နှိမ့်ချသလိုပုံစံ မနေပြတတ်တဲ့ သိင်္ဃိသူရဲ့ အမူအရာအသစ်သည် နေကြာကို များစွာ ညွတ်နူးသွားစေသည်။ ငြော် ... သူဟာ ငါ့အတွက် သူ့ ရဲ့မာနတွေကိုတောင် လျော့ချပြီး အဖေနဲ့ အမေရှေ့ကို ရောက်လာ ခဲ့ရတာပါလား။

နေကြာ ရောက်လာတော့မှ အမေက ... “ကဲ ... သမီး၊ ထိုင်ပါဦး၊ မေးစရာရှိလို့”

နေကြာသည် ကိုသိင်္ဃိသူနဲ့ ကပ်ရပ်ခုံမှာ မထိုင်ရဲ တဲ တစ်ခုံကျော်မှာ အသားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နေကြာဟာ ကိုယ် အဖေအမေကိုပင် ရှက်ပြီး မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

“မောင်သိင်္ဃိသူက ပြောလာတယ်၊ ခွင့်တောင်းလာတယ်၊ သမီးကို သူ့ လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ သမီးသဘော ရော ဘယ်လိုလဲ၊ သမီးတို့ချင်း အသေအချာ ညှိနှိုင်းပြီးမှ ကြားရတာလား သိချင်လို့ သမီးကိုပါ ခေါ်မေးတာပါ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပါဦး”

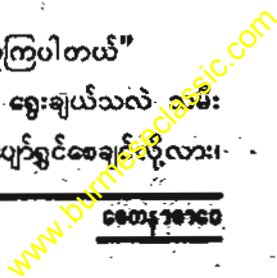
အဖေက နေကြာကို ချစ်စနိုး လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောပြနေပါသည်။ အမေက ဘာမှမပြော။ အသံတိတ် စိုက်ကြည့် နေခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ။ နေကြာတို့ မေတ္တာမျှနေကြပါ တယ်”

“သူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ သမီး သဘောတူပြီးသား လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေကြာတို့ သဘောတူကြပါတယ်”

“သူ့ကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်သလဲ သမီး နေကြာ။ အမေ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်စေချင်လို့လား။

ဒါမှမဟုတ် ကဲ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မောင်သိပ်သူ ရှေ့မှာ ပြောမယ်ကွာ၊ မောင်သိပ်သူဟာလည်း သိပ်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေခဲ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သမီး တကယ်ပဲ မေတ္တာ ရှိခဲ့လို့လား။ အဖေ အမှန်အတိုင်းပဲ သိချင်တယ်။ မလိမ် မညာဘဲဖြေစေချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိမ်ထောင် ရေးမှာ တခြား ဘာဘေးပယောဂကြောင့်မှ ဒီအိမ်ထောင် တစ်ခုကို တည်ဆောက်လိုက်တာ မဖြစ်စေချင်လို့ပဲ။ ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ကိုယ် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ တည်ဆောက်စေချင်လို့ပါပဲ။ အိမ်ထောင် တစ်ခုမှာ ခိုင်မြဲတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်ကြတယ် ဆိုတာဟာ မေတ္တာစစ် ကြောင့်ပဲလို့ အဖေလက်ခံထားခဲ့လို့ပါ။”

သိပ်သူသည် ဦးမြတ်ကျော်၏ စကားကို ကြားလိုက် ရတော့ စိတ်ထဲမှာ စေ့စပ်တော်လေးကို လေးစားသွားမိပါသည်။ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ နေကြာရဲ့ ဖခင်ကြီးအပေါ် လေးစား စိတ်တွေ ဖြစ်သွားရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ နေကြာ ဖခင်ကြီး ဟာ ဘဝမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ အဓိကပါပဲလို့ ခပ်ရဲရဲ ကြေညာ ရဲသူ ဖြစ်သည်။

“နေကြာ ကိုသိပ်သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ လက်ခံလိုက် တာပါ။”

နေကြာသည် အဖေ အမေရှေ့မှာမို့ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် အသံတိုးတိမ်ပြီး ပြောလိုက်ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးမြတ်ကျော်ရော ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေပါ အသေအချာ ကြားပါသည်။

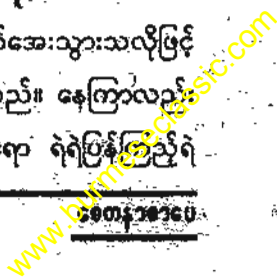
“နေကြာပဲ အစက ဒီလူ့ကို မုန်းလှပါချည်ရဲ့။ ကြည့်မရ ပါဘူး။ လူကို အထင်သေးသလို ကြည့်တယ်ဆိုကွယ်။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ စကားကြောင့် သိပ်သူလည်း သူ့အပြစ် သူ့သိပြီး အားနာသလိုဖြင့် အသံတိတ် ဖြိုးပါသည်။ နေကြာလည်း သူမ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတွေ ကိုသိပ်သူ သိ သွားပါပြီဆိုပြီး ရှက်လျက် ရယ်ကျဲကျဲသာ လုပ်နေသည်။

“အေး ... အန်တီကတော့ ဘာမှ မတိုက်တွန်းလို့ပါဘူး။ ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူးကွယ်။ မင်းတို့ချင်း သဘောထား တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုပါတယ်”

“အဖေလည်း ခွင့်ပြုပါတယ်ကွယ်။ အားလုံးက အဓွယ် ရောက်နေကြတဲ့ လူငယ်တွေပဲ။ အချင်းချင်းလည်း မေတ္တာ ရှိကြပြီပဲ။ ဘာမှ ခွင့်မပြုစရာ မရှိပါဘူး။”

သိပ်သူသည် အခုမှပဲ စိတ်အေးသွားသလိုဖြင့် အသက်ကို အုသာအယာ ဂျှုရှိုက်လိုက်နိုင်သည်။ နေကြာလည်း အခုမှသာ အဖေအမေကိုရော၊ သိပ်သူကိုရော ရဲရဲပြန်ကြည့်ရ

တော့သည်။ နောက်ခန်းမှာ ခိုးနားထောင်နေကြသော ခရမ်းပြာ၊
 ခတ္တာနှင့် ဇီဝါတို့ကတော့ တအံ့တဩတွေ ဖြစ်နေကြလျက် ...
 “ဘုရားရေ ... ငါတို့အစ်မတစ်ယောက် ပါသွားဦးတော့
 မှာပါလား”

လို့ သံပြိုင် ပြောလိုက်မိကြပါသည်။

အဖေဦးမြတ်ကျော်က သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာသေလေး
 ပြင့် ထိုင်နေဆဲဖြစ်ပြီး ထိုင်ရမလို၊ ထပြန်ရမလို ဖြစ်နေသော
 သိပ်သူ့ကို အလိုက်တသိပင် ...

“ကဲ ... မောင်သိပ်သူ၊ သမီးနဲ့စကားပြောချင်ရင်လည်း
 ဆက်ပြောပါ။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ချင်ရင်လည်း ပြန်နော်။
 ရတယ်။ အန်ကယ်လ်တို့ကို ဘာမှ မပြောရဲစရာ မရှိဘူး။
 ကြိုက်တာ ပြောနိုင်တယ်”

ဒီတော့မှ သိပ်သူလည်း ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် နေကြာနဲ့ ခဏစကားပြောပါရစေ”

တဲ့လေ။ ဦးမြတ်ကျော်ရော ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေပါ အလိုက်

သိစွာနဲ့ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြောကြဦး။ အန်ကယ်လ်တို့က လူကြီးတွေ
 ဆိုတော့ ညနေစာကို ခုနစ်နာရီ မကျော်ခင် စားကြတာမို့
 ညနေစာ စားလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ ... ဒီလိုပါ အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော် ... ဟို ...”

သိပ်သူက တစ်ခုခု ပြောချင်ဟန်ဖြင့် ခေါ်သံဖြင့် ...

“အေး ... ပြော၊ ဘာပြောစရာ ကျန်သေးလဲ”

“ကျွန်တော် ... ဟို ... အဲ ... အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီတို့ကို ...”

သိပ်သူသည် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ရမှာ ရှက်ပြီး

နေကြာကို အကူအညီ တောင်းသလို လှည့်ကြည့်ပါသည်။

နေကြာက သူ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ ရိပ်မိပြီး သူ့အစား ဝင်
 ပြောပေးလိုက်လေသည်။

“ကိုသိပ်သူက အဖေနဲ့ အမေကို နေကြာတို့ ခေါ်သလိုပဲ
 လိုက်ခေါ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဟေ”

ဦးမြတ်ကျော် အံ့ဩ၊ မျက်နှုံးပင့်လျက် ပြုံးပါသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေကတော့ ကောင်လေး ရှက်သွားပါဦးမယ် ဆိုတဲ့

သဘောဖြင့် ဦးမြတ်ကျော် တံတောင်ကို အသာလက်ကုတ်နေရ

သည်။ ဦးမြတ်ကျော်နယ် ... ဟိုက သမီးဘက်လိုက်ပြီး အဖေ

အဖေ ခေါ်ပါရစေဆိုတာ ခေါ်ပါစေပေါ့၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဆန်း

လား။ မောင်မင်းရဲဆွေးတောင်မှ ဂန္ဓမာကြောင့် အဖေအမေစပြီး

ခေါ်နေပြီပဲ။ ကိုယ်က သမီးရှင် လုပ်နေပြီး။ ဒီလောက်မှ မပါ

နပ်ဘူးလား။ ဟင်း ...။

“ခေါ်ပါ သား။ မင်း အဆင်ပြေသလို ခေါ်ပါ၊ ဒါခွင့်
 တောင်းစရာမှ မဟုတ်တာ”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေ မြန်မြန်စကားဖြတ်လိုက်ပြီး ဦးမြတ်
ကျော် လက်ကြီး ဆောင်ဆွဲလိုက်ကာ ဧည့်ခန်းမှ ထွက်လာတော့
သည်။ ဦးမြတ်ကျော် တစ်ယောက် မိန်းမနောက်မှ ခပ်သွက်သွက်
ပါလာရပါသည်။

ထမင်းစိုင်းမှာ အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေသော ကျန်
တဲ့သမီးသုံးယောက်တို့ကို ဝေကြည့်ရင်း ဦးမြတ်ကျော်သည် ...

“ကဲ ... ကဲ ... ထမင်းမြန်မြန်စားမှပါ။ တော်ကြာ ခရမ်း
ပြာတို့ ခတ္တာတို့ ဇီဝါတို့ကို တောင်းရမ်းမဲ့ သမက်လောင်း
တွေ ထပ်ရောက်လာရင် ငါတို့ ညနေစာ ထမင်းမစားရဘဲ
ထိုင်နားထောင်နေရဦးမယ်”

ဟူ၍ ရယ်မောကာ (သို့သော်)သမီးချောတွေ မွေး
ထားရသဖြင့် ဝုဏ်ယူကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်တော့လေသည်။

“သမီးချောတွေ မွေးထားရတာဟာ လှပတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်
ကြီးတစ်ခုကို ဖိုင်ဆိုင်ထားရသလိုပဲပေါ့ရှင်။ ပန်းပွင့်လေး
တွေဆီ ရောက်လာကြမဲ့ လိပ်ပြာရောင်စုံ သတို့သားတွေ
ကို ရှင် အမြဲရင်ဆိုင်နေရမှာပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ဆွေသည် တစ်နေ့တည်းမှာ ခံစားခွင့်ရ
လိုက်သော ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရခြင်းများဖြင့် သမီးတွေအတွက်
ဝင့်ကြားစွာပင် တင်စားပြောဆိုလိုက်မိတော့သည်။

၂၈၈

“ ယိုးဒယားနိုင်ငံလေးတွေကို
သတို့သမီးလေးတွေနဲ့ပွန်
မြင်ပေးအိမ်မသိရင်
နားနီ ယိုးဒယားနိုင်ငံကိုဆီ
ရောက်လာပြန်တဲ့
လိပ်ပြာရောင်နီတို့တို့တော့
သတို့သမီးလေးတွေနဲ့ပွန်
အရိုက်ပွဲ ...
ခံစားမြင်စားပိုင်ပိုင်လာမှာပါ”

ခင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)
2nd May, Tuesday
2006.